

Universitätsbibliothek Wuppertal

Orphei Lithica

Orpheus

Berolini, 1881

Commentarius criticus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5190](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5190)

COMMENTARIUS CRITICUS.

Carmen inscribitur Ὀρφῆως περὶ λίθων in edd. In A, ubi primi nonaginta versus desiderantur, inscriptio a librario ut videtur ficta est: τοῦ αὐτοῦ Ὀρφῆως ἐπήχοι καὶ πρὸς ἔρπετα, (non . . . καὶ προβέρετα quod Baumeister ex eo profert in Hymnorum Homericorum editione p. 97.) Ὀρφῆως ἀρίστου ποιητοῦ περὶ λίθων B V. Ὀρφῆως ποιητοῦ τὸ περὶ λίθων M.; deest inscr. in P. Ὀρφῆως τοῦ ποιητοῦ περὶ λίθων Pal. Tzetzes ubique Ὀρφῆως Λιθικά laudat, et certe vox Λιθικά maioris antiquitatis speciem prae se fert, quam περὶ λίθων; cfr. antiquorum poetarum carmina, quae Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργικά, Ὀφιακά, inscribuntur. Dedi ergo Λιθικά omisso auctoris nomine, quod quale fuerit ignoramus. — Prooemii lemma προοίμιον primus introduxit Steph., om. Tyrwh. Herm.

1 ὦρον P. Moschi scholion: ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Ματῆς υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τοῦ ἀλεξικάκου Διὸς, κελεύων μοι τοῦτο δοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὤφειλε δὲ ἔχωσιν εἰπεῖν) βοήθειαν τοῖς ἐπιγινόμενοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῇ. (με pro μοι V, βοήθει ἐν P, quod corr. Tyrwh.) — 2 νομίζων B — 3 Tzetzes ad Lycophr. 219 hoc schol. habet: Μαίας δὲ καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφῆς φησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν Λιθιακῶν (sic duo codd., duo alii rectius Λιθικῶν) Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὁπάσσαι κεκλόμενος Ματῆς ἐριούνιος ἦλθε κομίζων Ὑἱὸς ὅπως ἀνέχωμεν διζύος ἀτρεχὲς ἄλλαρ. Sic hi versus editi sunt a Bachmanno, in cuius editione vide recentiorum codicum discrepantiam. Ego ut antiquissimorum codicum (Parisini 2723 et Ambrosiani 222) lectiones proferre possim, viri doctissimi, E. Scheer, benevolentia factum est. Habet ergo v. 1 ὁπάσαι cod. Par. v. 2 Μαίας codd. v. 3 ὕπερ pro ὅπως Par., μιν ἔχομεν διζύος ἄλλαρ αἰνῆς codd., et μιν ἔχομεν (vel ἔχωμεν, ἔχομεν) διζ. ἄλλ. αἰνῆς ex suis quoque codicibus protulerat Bachm. In illo διζύος ἄλλαρ αἰνῆς fortasse ὁ. ἄ. ἀνιγρόης latet. ἂν ἔχωμεν B Pal., P a prima manu ex ἀνέχομεν, et Herm. ex coni., ἀνέχωμεν V et edd. ante Herm. ἔχομεν legit Tzetzes; ἀνέχομεν M, unde ἂν ἔχομεν recepi. Cfr. Herm. Orph. p. 812: »Coniunctivus post praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum scriptor v. 3. 645 [vulg.] 646 [vulg.]« Sed ex omnibus his locis coniunctivus a Stephano demum invecus meliorum codicum ope expulsus est. — 4 δέχνησθε B P Pal. V. aif. δέχνησθε [M.] Steph. et rell. edd. βροῖτοί B. — 5 κραδίη P aif., corr. Steph. ἀθανάτοισι codd. ἀθανάτοισιν edd. — 6 v. 6 citatur in exc. Vatt. νηπιτίοισι B P V et edd. ante Herm. νηπιτίοισι Pal. νηπιτίοισι excc. Vatt. M. Pal. et Herm. ex Tyrwhitti emendatione quam fecerat iam Perdr. θέμιν P in textu,

θέμιν V., θέμιν P in marg. a pr. m. et rell. — 7 ἀγαλλόμενος codd. et edd. ante Tyrwh., qui ἀγαλλομένους proposuit »quod scilicet non ad Apollinem, sed ad Aesculapium et Herculem coniunctivus referatur«. Idem Herm. postea in Tzetzae exegesi Iliadis manuscripta invenit, ubi (p. 22. 23 ed. Herm.) vv. 7—12 citantur. — 8 υἱὸς λητ. Tzetzes l. l. ἀκεσίμβροτου (sic) B. ἀκεσίμβροτον Tzetzes l. l. — 9 ἤξεν Tzetzes l. l. scribarum, puto, errore. ἔξεν B. — 10 λαοσόον Pal. Nescio an hunc versum respexerit Jo. Tzetzes in Iliadis Allegoria p. 150 v. 177 qq. (ap. Matrangam, Anecd. Graeca. Romae. 1850):

Οὐδ' Ἡρακλῆς γὰρ ὁ στερρός ἐξέφυγε τὴν μοῖραν, | Ὅς περ Διὶ τῷ
ἀνακτι δῆρχε πεφιλμένος, | Ἡ ἀστρολόγῳ τῷ Διὶ ἐκείνῳ στερηφόρῳ |
Οὐ καὶ Ὀρφεὺς πού μέμνηται εἴτε καὶ τῷ Ἡλίῳ. | Ἔργα κλεινὰ γὰρ
καὶ λαμπρὰ ζῶν Ἡρακλεῖς ἐτέλει. | Ἡ τῷ Διὶ καὶ Οὐρανῷ φίλον τὸν ἄν-
δρα λέγει. | Ἀριστος ἀστρολόγος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς δῆρχεν. | Ὡς καὶ Ὀρ-
φεὺς τοῖς λιθικοῖς βοᾷ διαπρυσίως, | Ὄτω Διὶ τὸν Ἡρακλῆ νόει μοι
πεφιλμένον. | Τῇ εἰμαρμένῃ δὲ αὐτὸν μὴ εἴπῃς πεφυλμένον (sic). —

11 ἄλλτο P, sed ἄλτο in marg. adscripsit m. pr. — ταναόν codd. et edd. ante Herm. qui ταναὸν Κρονίδης scripsit, postea vero in Addendis p. XXII, quod in Tzetza l. l. invenit, ταναήν probavit. χεῖρα Tzetzes l. l. quo codicis errore deceptus Iovem quemdam magum esse Κρονίδην poetae falso putavit Tzetzes l. l. p. 22: αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγικῇ ὑπεραίρων, οὐ μόνον αὐτοῦ παλαιότερον ἀλλὰ καὶ τοῦ τοῦ Κρόνου υἱοῦ Διὸς τοῦ μάγου σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν. — 13 κείνους B et P, qui tamen in marg. κεί habet a pr. m. — 14 χαίροντας codd. χαίροντες Ruhn. in Bibl. Crit. part. VIII p. 90. et Tzetzes Exeg. II. pag. 31, ubi laudat vv. 13. 14. — 14 ὅκ' B. — 15 δὲ ἐν B. — 17 ὅς δέ κεν et πεγνυμένον B. ἀνώγει M. ἀνώγει B P V Pal. aif. Steph. et edd. ante Herm. qui ἀνώγη scripsit, recte, licet obloquente Wielio, qui p. 14. 15 provocans ad Koechlyi praefationes in Manethonem et Quintum hosce nostri locos ab Hermanno perperam ad antiquiorum epicorum normam redactos esse affirmat: v. 17 vulg. ἀνώγει. 268 βέζοι. 308. πελάσοι. 314. παλύνοι. 318. φυλάσσοι. 396. εἴπερ ἔρχηται. 420. εἰ ἀντιώσιν. 472. εἴ κε βάλῃς. 617. εἰ κέ μιν εὖροις. 711. ὅς κε δινεύεσκε. 753. εἴ κέν τις δηῶσοι. 52. αἴ κεν ποτιγρίμπτοιτο. 84—85. ὅς κεν πειρῶτο μενοινῇσει τε χάμοι τε, ὅς τε διδάσκηται καὶ ὅς εἰδότας ἐξερεεῖνοι. Sed cum tres loci (52. 318. 711.) ex libris corrigi debeant, v. 17 ἀνώγη etiam a Tzetza (Chil. II 858, XII 608) lectum sit, coniunctivus post αἴ κε in vv. 43. 204. etiam metro firmetur, v. 314 παλύνοι infirma auctoritate nitatur, v. 308 πελάσοι et v. 753 δηῶσοι ne recentissimorum quidem epicorum consuetudine excusentur, satius duxi Hermanno obsecutus reliquos locos corrigere praeter εἴ περ ἔρχηται v. 396, et εἰ ἀντιώσιν v. 428, de quibus suo loco dicetur. Neque credo poetam in uno eodemque versu nulla omnino necessitate co-

actum μενοιήσει πειρῶτο κάμοι, tum ἐξερείνοι et διδάσκηται promiscue sine ullo discrimine dixisse. — 18 ἐπελθέμεν codd. et edd. ante Herm. vv. 17—21 a Tzetzta citantur Chil. XII 606—613: περὶ τοῦ δὲ Ἑρμῆς ἐν πολυηράτοις ἄντροις κατέθετο:

Ἐν λιθικοῖς διδάγμασιν οὕτως Ὅρφεύς που λέγει,

Ἰγνῶν σοφίαν, λόγους τε καὶ τὸ προσέχειν βίβλους.

Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων διζύν.

Τὰς βίβλους ἄντρον τοῦ Ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτω.

Ubi ἐσελθέμεν pro ἐπελθ. legi iam a Steph. animadversum est; quod Herm. demum recepit. — ἔρμειαν B. ἐρμείαν Pal. V. — 20 νομίζων B. — 22 cfr. Jo. Tzetzam in scholiis ad Allegoriam Iliadis, p. 607 ed. Matr. (p. 379 ed. Cramer.) (ad II I v. 65) ἀποτροπιασμοῖς καὶ ἐπωδαῖς ἡδύναντο οἱ μάγοι καὶ λοιμικὰ καὶ ἕτερα μετατρέπουν νοσήματα, ὡς Ὅρφεύς γράφων παραδεικνύει. — οὐδέων νοῦσος B. ἄκικις BMV et edd. ante Herm. ἄκικις rell. codd. et Herm. ἀκίχης (sic) coni. Perdr. — 23 πόθ' B. ὑποτρέσας M. — 24 προλείπων ἐρήγηθε ἀνίκην B. — 25 οὐ δέ οἱ Herm. errore. — 28 ἀντικρύς codd. et edd. ante Herm. — »Κομίσας non habet casum rei, quam adferat adversarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ positum est. Gesn. sed recte vidit Tyrwh. χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος esse illum casum rei, a Gesnero tam aegre desideratum. ἐριδαίνει suprascripto οι V. — 29 ναὶ μὴν legendum putavit Steph.; male, iudice Tyrwh. ναὶ μὴν καὶ ab epicis poetis sane valde frequenter usurpatum esse docent exempla a Lehrsio collecta in Quaest. Epp. p. 322. 323. θήρεσιν ante corr. P. ὀρεσχώοισι notavi ex P V. — 30 λαοῖσι P. — 31 βασιλέσσι codd. et edd. ante Steph. διοτρεφέεσσιν B ante corr. — 32 τίθεται ante τίεσθαι erat in P ante corr. — 34 παλάμῃσιν tacite Herm. παλάμησι codd. (παλάμοισι Pal.) et rell. edd. — 35 χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰέν codd. et edd. ante Herm. et Dinner. Epith. p. 413. 453. λέχος αἰέν ἐπὶ χρύσειον scripsit Herm. ne brevis vocalis ante simplicem consonam producat. Probat Hermanni rationem Wiel p. 8 »quum in toto carmine quatuor tantum loci reperiantur, ubi poeta eam admisisse videri possit: v. 7 ἀγαλλόμενος ἐπὶ δώρῳ. v. 11 ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα. v. 35 ἐπὶ λέχος. v. 618 ἦ μιν ἐπιπάσσειν; quae omnia ab Hermanno leniter correctae sunt. Fugit virum doctissimum v. 707 vulgata lectio χηραμόθεν ὀρώωνται, ab Herm. correctae et v. 184 παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ, v. 600 εὐλάς τε κάμπας τε et v. 22 ἐνὶ μεγάροισι. Reduxi igitur vulgatam lectionem. — 36 ἀλκτον Pal. — μάλ' ἐφιέμένη vel ἐπιμαυμένη pro ἐπίεμένη coni. Wiel p. 9, nam »forma ἐπίεμένη prorsus singularis est in epico carmine et vix credibile poetam ceteroquin satis elegantem in hoc vocabulo satis usitato quidquam novasse. Neque defenditur ingrata forma Homericō illo ἐπίστωρ aut similibus quibusdam et ipsis singularibus. — 39 βησετ' B; ἐπὶ πόα τραφερὴν ἀχυμ. B Pal. ἐπὶ ποα τραφερὴν ἀχ. V, ἐπὶ ποα φερὴν τρ. ἀχ. P,

ἐπὶ m. pr. ex corr. et in marg. add. m. pr. *τραφερὴν* (Tyrwh. ex P »πόα φερὴν a prima manu« profert.) πόα (ποα) om. in M et in edd. omnibus. χθόν' post *τραφερὴν* inseruit Dorvillius ad Chariton. p. 206. improbat a Tyrwh., nam »quid mirum si aliquis per terram incedat siccis pedibus. Malim ἐπὶ *τραφερὴν* ἄλ'. Per mare solidum, seu vice terrae fungens«. Dorvilli lectionem probavit iam ante Seidenadelium Ruhnck. in Bibl. Crit. P. VIII p. 90 »sensus enim hic est: e mari salvus in terram redibit. Infra vs. 578 καὶ πολὺν *Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι*«. Herm. Tyrwhitti emendationem, quam etiam Musgr. fecerat, recepit, »nam et ἄλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre sensit Tyrwh. Atqui salvum aliquem e tempestate evadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, ut siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo«. Omnia denique movit Wiel, qui etiam de codicum scriptura haud accurate edoctus, haec contra Herm. protulit: »Sed incommoda videtur compositio vocabulorum *τραφερὴν* ἄλ', neque etiam placet repetita maris notio; praeterea quod cod. Par. a prima manu scriptum habet πόα φερὴν, facit ut ne *τραφερὴν* quidem genuinum esse videatur. [etiam in v. 653 πόα φερὴν est in P pro *τραφερὴν*, neque quisquam aliud quid huic errori subesse putavit!] Equidem verum sic scriptum fuisse suspicor βήσας ἐπιπρὸ πέρην διὰ κύμ' αὐτοῖσι πόδεσσιν«. ubi et ἐπιπρὸ et αὐτοῖσι languet et πέρην absolute positum epicorum usui convenire non videtur. Ego Dorvillii emendationem recepi; omnia enim quae in hoc prooemio miraculosa promittuntur, postea in carmine recurrunt, at nihil amplius legimus de lapide, qui siccis pedibus per mare ingredi faciat. Praeterea locus a Ruhnkenio laudatus mirum in modum convenit cum nostro loco (πόντοιο κυκωμένου et *Νηρῆα κυκώμενον*) eumque respexisse poetam vel ex eo certum est, quod utroque loco latronum commemoratio occurrit. (v. 40. 41 τὸν καὶ ληϊστῆρας ἀνάρσιοι οἶον ἐόντα φεύξονται et v. 583 καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἄπο ληϊστήρων). Neque verum est quod Herm. contendit βαίνειν ἐπὶ accedendi significationem nusquam habuisse et incredibilium ac miraculosarum rerum commemorationem hic requiri. Num miraculosius est, quod »καὶ δμῶες δῶμενοι πατέρ' εἶναι τίσουσιν, καὶ οἶκον ἐοῦ στέρεουσιν ἀνακτος« quam salvum aliquem e tempestate in terram evadere? — 39 πόδεσσιν tacite Herm. — 40 ληϊστῆρ ἐς B. — 41 οἰόμενοι B. — 42 τίσουσι codd. et edd. ante Herm. qui tacite correxit. — ἐοῦ B P aif. ἐοῦ rell. codd. (ἐοῦ et ἐοῦ iunctim V) et Steph. tacite, ut solebat. — 43 αἷς θέλῃσι B P Pal. V, αἷ κε θέλῃσι Steph. et rell. ante Herm. qui αἷ χ' ἐθέλῃσι scripsit. Idem M habet. αἷ κε θέλῃσι etiam apud Tzetzam editur Chil. II 860, ubi περὶ *Εὐρυδίκης* inter caetera haec leguntur:

"Οτι δ' Ὀρφεὺς ἡδύνατο τοιαῦτα θεραπεύειν | Αὐτός φησιν ἐν Λιθι-
κοῖς οὕτω τὰ ἔπη γράφων· | Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνῶγῃ |
(Ἴνα τὰ πλεῖστα παρεικῶς εἴπω τὰ τελευταῖα) | Ἰδμεναι αἶκε θέλῃσι etc.
... ἰὸν σβέσαι ἐρπυστήρων. | Οὕτως Ὀρφεὺς ἡπίστατο σύμπασαν θερα-
πείαν.

43 ὅσα τε B. — 44 σφετέρῃσι μετὰ φρεσὶν M solus. σφετέρῃσι
etiam aif. μαχανῶνται aif. — 45 μετὰ φρεσὶν codd. et edd. ante Tyrwh.
qui μετὰ σφίσιν (sic) iam Stephano probatum ex Tzetza primus recepit
collato v. 741 [vulg.] Ego μετὰ σφισιν scripsi. — ἡεροφῶται B. — 46
ἄφρα στὸν B. λαχλίζοντες Pal. — 48 ροιζῶντες καὶ χαμαὶ codd. aif.
Steph.; ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ a Tzetza l. l. servatum probavit iam Steph.
in notis, recepit Eschenb. tacite, et diserte Gesn. ex Tzetza, Stephano
non nominato. — 49 ὀφείων B V. In Pal. vv. 48 et 49 in hunc modum
contracti sunt: ροιζῶντες ἡδ' ὄφρων ἰὸν σβ. ἐρπ. — ἐρπυστ. B. ἐρπυστή-
ρων Tzetzes in Exeg., non in Chil. De vv. 48—53 haec dicit Herm. in
Addend. p. XXII: »48—53 affert idem [Tzetzes in Iliadis exegesi] fol. 22b,
in quibus v. 48 habet ροιζόν τε στήσαι χαμαὶ et v. 49 ἰὸν [ἰὸν legebatur
in antiquioribus Chiliadum edd.] et v. 50 φῶτα χόλω πίπτοντα σελήνης
et v. 52 τεθνήγος ἢ κεν ἐρεμνοῦ ἐξ αἰδὸς προμολοῦσα ποτιχρίμπτῃται
ἐκάστω: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπτῃται genuinum puto». Caeterum in Tzetzae exegeseos editione p. 92. 93. ροιζόν τὲ, ἡδ' ὄφ. ἐρ-
πυστήρων, χόλω, τεθνήγος et ἐκάστω ex codice editum est ab Her-
manno. χόλω πίπτοντα σελήνης vero a poeta scriptum fuisse ex v. 469.
470 et ex v. 483—484 vulg. patet, quem locum respexit poeta. — 52
καὶ τὰ δαιμόνια διώκειν εἴ τι πησιάζοιεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθα-
νόντων εἶπεν, est Moschi scholion, ubi καὶ τὰ male Tyrwhitti
ed. — ἢ κεν et τεθνήγος item ex antiquiore fonte pro codicum et editionum
αἶ κεν et τεθνεώτος recepi; pro ἐκάστω Herm. ἐκάστην scripsit, quod
languidum esse ratus Wiel p. 34 ex schol. cod. Paris. ἀλάστωρ propo-
suit »quod cum δαίμων saepissime coniunctum atque etiam feminini ge-
neris substantivis appositum invenitur. Quo nomine quum daemones
plani significantur, id ipsum hoc loco desiderari vides»; ἀλάστωρ ergo
vertendo expressit Seidenadel. Ego ἐκάστω retinui, quod hoc loco non
magis ineptum est, quam πάντας v. 475. Praeterea Hermannii ἐκάστην
nimis longe a ψυχὴν remotum est, Wielii ἀλάστωρ autem nullo certo
fundamento nititur. A Moscho enim (cuius sunt scholia illa Parisina)
lectionem vel Tzetzae aetate antiquiorem in scholio exprimi non potuisse
omnes mihi credent. Caeterum moneo ποτιχρίμπτῃται ἀλάστωρ, non
ποτιχρίμπτῃτο ἀλάστωρ Wielio scribendum fuisse; noster enim brevem
vocalem ante vocalem semper elisit, nisi brevis in ποτὶ (ποτὶ ὅσσε v. 667)
vel in περὶ (περὶ ἔλκει v. 623) sit, aut sequentem vocalem digamma an-
tiquitus praecesserit (v. 205 μινύθοντα ἴδῃαι, v. 391 ὑποτρομέοντι ἔοικας,
v. 403 ἐρέω τὰ ἕκαστα). — 53 αἰδὸς Pal. — 54 ἄλλαι τ' ἀπειρέσιοι codd.

et edd. ante Steph., et sane particula aegre desideratur. — 55 δῶπναι B. — 56 πρήσσοιςαί ρίμψα ἕκαστα coni. Hilberg in libello »Das Gesetz der trochaeischen Wortformen etc.« inscripto p. 24, sed cfr. ad v. 635. — 57 ὅστ' ἀφίχεται B. ὅστ' ἀφίχεται rell. et edd. ante Herm. qui ὅς x' scripsit pro ὅστ' »quod hic locum non habet« et ἐφίχεται recepit ex Tyrwhitti emendatione, ut sensus sit »Horum semideus et beatus, qui compos fiet«. cfr. Herm. in Addend. p. XXII: »v. 57 Tzetzes ibidem [in Iliad. Exeg.] affert fol. 9b. in quo versu habet, ut Tyrwh. emendavit ὅστ' ἐφίχεται: et addit: τουτέστιν ἐν καταλήψει γέννηται, ὣν Ἑρμῆς ἐδίδαξενα. In Tzetzae autem editione p. 31, 23 ὅσx' ἐφίχεται idem Hermann ex codice protulit. — 59 ὦρινε Pal. MV. ὦρινη B. — 60 ἀοιδῆς Herm., nam »quis est ille ἀοιδός? Non dubium puto quin poeta ἀοιδῆς scripserit«. στήθεσφιν B. γηρήσασθαι codd. praeter M, ut videtur, et edd. ante Steph. — 61 sequentes versus respexit Tzetzes in Exeg. II. p. 112 Herm.: τὴν δὲ μαχίχην τὸ κυριώτατον καὶ πρῶτον μέρος ἦ μᾶλλον γένος οὔσαν τῆς μαντικῆς Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίστην μὲν οὔσαν τεχνῶν ἀπασῶν, ἀπολωλυῖαν δὲ καχίαις ἀνθρώπων ἀσόφων καὶ φθονερῶν. — ἀλλ' .. χ.... σοοφροσύνης ἀλεγίξειν ἡμερος citatur in excc. Vatt. — πάγχι codd. (ἀλλ' οὐ τάγχι B) et edd. ante Steph. — 62 αἰψα δὲ πρέσβαν δαημοσύνην ἀτίουσι codd. nisi quod αἰψα B, δαιμοσύνην M; idem, nisi quod πρέσβυν pro πρέσβαν, habent edd. ante Herm. πρεσβυδαημοσύνην dubitanter coni. Steph., αἰψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίουσιν more suo Gesn., πρέσβυ δαημοσύνης Musgr., πρέσβαν Ἀθηναίην Tyrwh. Toupius in Em. in Hes. III. p. 561 satis temerarie »πρέσβυν ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων derivat. Scilicet ut δαίμων et δαήμων, ita αἰμων et ἀήμων, αἰμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecis dixisse«. (Herm.) Hermann »in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leve vitium, gravior corruptela in praecedentibus αἰψα δὲ esse videtur. Nam quid sibi vult istud αἰψα?« Scripsit ergo ἀλλὰ σε πρέσβα δαημοσύνη ἀτίουσιν. — ἄντα δὲ πρέσβα δαημοσύνη σ' ἀτίουσιν coni. Jacobs in Anth. Gr. XIII. p. 6. Attamen αἰψα δὲ satis tuitus est Lehrs in Quaestt. Epp. p. 252 Hesiodi versibus, quos noster imitatus est O. et D. vv. 184. 185: οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς τὸ πάρος περ· αἰψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας. Alius Operum et Dierum locus a nostro expressus v. 826 esse videtur: τᾶων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβιος etc. quocum conferas Lith. 57 τᾶων ἡμίθεός τε καὶ ὀλβιος etc. Lehrs αἰψα δέ, πρέσβα δαημοσύνη, σ' ἀτίουσιν proposuit, sed in hoc quoque inventum cadit quod Wiel contra Hermannianum protulit p. 34: »in quo primum non intelligitur quid causae fuerit, ut poeta, quam in priore versu σοοφροσύνην vocavit, eandem statim post δαημοσύνην compellare maluerit, quum sententia potius verbum superiori σοοφροσύνη oppositum postulare videatur«. Wiel ipse, quem secutus est Seidenadel, αἰψα δὲ πρέσβαν ἀημοσύνη ἀτίουσιν scripsit: »πρέσβαν est in libro Parisino; δαημοσύνη et ἀημοσύνη litterarum discrimine paene nullo inter se di-

versa sunt, eundem in iisdem vocabulis errorem commissum fuisse videmus in Apoll. Rhod. II 1260. Hac emendatione recepta iam non obscurum est quid sibi velit illud *αἰψα*. Nimirum queritur poeta, quod homines inconstantes in bonarum artium studio propter animi levitatem (*ἀλημοσύνη*) post brevem conatum a proposito aberrant et ad deteriora recidunt et ita veram virtutem debito quasi honore destituunt. Sic demum intelligitur, cur poeta in superiore versu *οὐ πάγχυ* scripserit, non *πάγχυ οὐ*, cuius sententia in proximis versibus copiosius exponitur. Haec posteriora nimis levia sunt, (*οὐ πάγχυ* idem ac valde significare notissimum est) neque quisquam sensum a Wielio ex sua coniectura erutum in ea inveniet. Praeterea *πρέσβαν* forma non videtur extare, *ἀλημοσύνη* autem nude positum, non addito *νόοιο* vel simili vocabulo, pro animi levitate positum vehementer displicet. Scripsi ergo *αἰψα δέ, πρέσβα, σ' ἀλτροσύναις ἀτίουσι*. *ἀλτροσύναις* eodem sensu legitur etiam in Orphei Argon. 1237, neque a tradita scriptura nimis longe recedere mihi videtur. *ἀλτροσύναις* autem, non *ἀλτροσύνη* etiam eam ob causam praetuli, ne hiatus in quinti pedis arsi a nostro poeta studiose vitatum (tres tantum eius hiatus exempla Wiel p. 9 attulit vv. 25. 47. 149) carmini inferam. »Laudat versum [61 et 62] ut hic est Stob. Ser. 4. p. 52, 12 [cui addiderat Conr. Gesner]; versum vero 63 Tzetz. ad Hesiod. p. 49. a. Gesn. — 63 citat hunc versum Tzetzes in Exeg. II. p. 65 Herm. — *δὴ ῥώων* aif, *δὲ ἥρ.* B. — 64 *μόχθων* B P Pal. (qui *δοστητήρα* ante corr.) V aif, *μόχθον* M et sic ex con. Stephani vulgo. — 65 *μόχθων* B P Pal. V aif. *μόχθον* M et Steph. et rell. edd., idem con. Toup. Em. in Suid. III p. 55. *βίον* B V. *πεφρόχασιν* B P Pal. V aif. *πεφρίχασιν* M Steph. — 66 codd. et edd. ante Herm. *σφι*, quod reduxi. *σφιν* Herm. tacite. — *ἄλβος ὀπηδεῖ* cum glossa *ἀκολουθεῖ* M solus. — 67 *θεοὺς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι* edd. ante Herm. qui *θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἐόντας* scripsit, offensus productione primae syllabae in *ὀπιζω* et adiuncto dativo; *ἀθανάτοισιν* autem ex interpretatione in textum venisse credidit. Wiel p. 35 *δαρίζειν* proposuit »quod . . . ab iis qui Platonis philosophiam interpretati sunt . . . saepe positum legimus de familiari deorum consuetudine. Cfr. Procli Comment. Alcib. p. 5 *Ἀπόλλωνος δαριστήν*. Marini Vit. Procli p. 26a. Egregie. Potuit etiam Homericum *Διὸς μεγάλου δαριστήν*, alia ad coniecturam firmandam adhibere. Sed *δαρίζεμεν* non *δαρίζειν* scripsi; *δαρίζεμεν* habet M, P infra, Pal. V. *ὀθριζέμεν* B et Escor., in P m. 2. (?) π supra α scripsit; voluitne *ὀπιζέμεν*? — *ἀθανάτοισι* P et edd. praeter Herm. *ἀθανάτοισιν* rell. codd. — 68 vv. 68 *ἐκ δ' ὄψε*. — 71 *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 91 Herm. — *ἀνδρῶν* scripsit Herm. ex Ruhnkenii coniectura in Bibl. Crit. VIII p. 91 facta et loco Pseudo-Phocylidis *ἀγροῦς καὶ πόλιας σοφῆς καὶ νῆα κυβερνή* (v. 124) firmata. Idem *ἀγρῶν* in Tzetzae exegesi invenit Herm. ubi fol. 6b in scholiis vv. 68—74 citantur. — *ἤλασαν* B aif v. — 70 *ᾠλετο* — *ἔργον* citat Tzetzes in Exeg. II. p. 31

Herm. v. 70 addidit Conr. Gesner Stobaeo suo Serm. IV. — vv. 70—74 apud Tzetzam sic scripti leguntur: ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον· ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθὲς αὐτίκα πᾶσιν, ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο καὶ ῥό μὲν ἐν κονίῃ . . . ἐπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς λευγαλέω θανάτῳ διδὼς φῶς ἔκτετ . . . In aif Steph. vero sic: ὤλ. δὲ πρ. πεπονημένος ἡμ. ἔργον δ' ἀργαλέος χ. ἀπ. αὐτ. πᾶσιν δῶκεν ἐπ. λ. τεύξουσι μ. καὶ ῥ' ὃ μὲν (ὃ μὲν α, ὃ μὲν if) κονίασιν ὅπ' ἄορι κρατὸς ἀπενθὲς etc. ubi nihil mutarunt edd. ante Tyrwh. nisi quod v. 72 καὶ κεν ὃ μὲν χ. Stephani scripturam receperunt. Eschenb. vertit: »Periit vero qui olim cum semideis versatus est. Laborem vero difficilis et inimicus, statim omnibus dedit, cognomen vero homines dederunt ei Magi. Et ille quidem in certamine, ense fortis, nemine lugente eum, tristi morte divinus vir, occubuit, a qua versione Gesneriana eo potissimum recedit quod 'commendavit' pro 'dedit', 'dabunt' pro 'dederunt' et 'ense abscisso capite' pro 'ense fortis' in ea legitur. Praeterea adnotat Gesn.: »Locus difficilis. Loquitur in hoc prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λευγαλέω Onomacritum, vel si quis alius auctor est. . . Sed fere est, ut primam opinionem verisimiliorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet«. Uncis ergo hos quatuor versus circumdedit. Tyrwh. primus intellexit sensum horum versuum hunc esse: »Periit autem prioribus laboratum semideis opus; ille vero difficilis est et invisus statim omnibus, cuicumque cognomen Magi homines dederint«. Proposuit ergo eam scripturam, quam in textum recepi, nisi quod v. 72 τῷ κεν et τεύξουσι, et v. 73 καὶ κεν ὃ μὲν reliquit. τεύξωσι Herm. scripsit. Musgr. qui in v. 73 et ipse ἀμερθεὶς coni., locum sic constituit:

Ὦλετο δὲ προτέροις πεπονημένος ἡμιθέοισιν· | Ἐργον δ' ἀργαλέου καὶ ἀπεχθὲς εἰκόνα πᾶσιν | Δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξουσι μάγοιο.
Herm. recte Tyrwhitti coniecturam postea magnam partem ex Tzetzam firmatam secutus est. — v. 70 ὤλετο δὴ coni. Seidenadel p. 6 in versu 70 ea, quae in vv. 64—69 continentur, iterum magno cum pondere commemorari ratus. Ad v. 72 Τοῦτ' ὃ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὄνομα μάγου ἀποδιδόασιν ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι scholion Moschi (ὄνομα PV, ὀνόματα Tyrwh. tacite; ἀποδιδόασιν [P] Tyrwh.) — ᾧ κεν v. 72 ego recepi ex Tzetzam. v. 73 Seidenadel καὶ ῥ' ὧς ἐν proposuit, ad traditam (in Aldina) scripturam magis accedere cupiens, sed non attendit ad veram scripturam a Tzetzam servatam. v. 70 πεπονημένον est in B M P (P ante corr., πε-

ποννημένος post corr.) Pal. πεποννημένος^v V; ἡϋθέοισιν M solus. v. 71 ἔργον· δ' ἄργ. et πᾶσι, v. 72 δῶκεν et τεύξουσι. v. 73 ἀπεινῆς codd. omnes, nisi quod ἔργον δὲ ἄργ. B. Praeterea v. 73 καὶ ῥ' δ' μὲν κονίασιν M, καὶ ῥ' δ' μὲν κονίασιν^{αι} ὑπαόρι B, καὶ ρ' δ' μὲν κονίασιν Pal. V, καὶ ῥ' δ' μὲν κονίασιν P. v. 74 φῶς B. — ὅ ἐστι, πολλάκις τοὺς τοιοῦτους οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ φθόνου ἀποκτείνουσιν scholion Moschi (ὅ ἐστι et — νουσι Tyrwh.) vv. 75—81 in Stobaeo Gesneriano extant Ser. IV p. 52, 17, vv. 82—86 autem Ser. III p. 38, 6. it. Ser. 29, p. 200, 17. — 75 οἱ δ' P Pal. V et edd. οἱ δ' B M., ἱκέλοι B, ἕκελοι M P V, θήρεσιν Pal. οἱ δ' ἀδίδακτοι codd. (οἱ δ' ἀδίδαχθοι P, sed ἀδίδακτοι in marg.) et edd. ante Tyrwh. qui ἡδ' ἀδ. reposuit e Conradi Gesneri tacita emendatione, quam fecisse videtur etiam Eschenb. qui vertit »ignorantes atque indocti«. C. Gesn. vv. 75—86 Stobaeo a se edito addidit. — 76 χήτει codd. et edd. ante Herm. — 77 θεσπεσίη B, P ante corr., Pal. V. φασίμβροτον codd. et edd. ante Herm. qui φασίμβροτον recepit ex Gesneri coniectura, quae »lenissima et optima« ei videbatur, collato praesertim altero ex locis a Gesnero laudatis v. 166 (alter est v. 129) ἀλλὰ σε μὲν κρείων Φασίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγροι καχότητος. Qui locus hic non quadrat, v. 164 enim Theodamas loquitur ad poetam, quem Apollo Φασίμβροτος iam semel ex periculo liberaverat, v. 77 autem auctor ex magorum persona in eos invehitur, qui nolunt apud deos auxilium quaerere. Ubi si quem deum singillatim respexit poeta, eum Mercurium fuisse totum proecium docet. Praeterea verissima est Tyrwhitti observatio: »Requiritur adiectivum quod cum καχότητος coniungatur, nec ullum, opinor, probabilius occurreret, quam ὀλεσιμβρότου. Eadem vox usurpatur infra v. 444«. Musgr. φυγέειν ὀλεσιμβρότον coniecit; Wakefieldius in Silv. Crit. vol. IV p. 221 φθισιμβρότου »lenius etiam quam Tyrwhittus« iudice Hermanno. Contra palaeographicae artis periti Tyrwhitti inventum lenius esse putabunt, idque recepi. — 78 θαυμάζοντο codd. et edd. ante Eschenb. qui tacite θαυμάζοντο edidit. ὅθεν μάλα θαυμάζοντο Wakef. l. l. θαυμάζοντο Tyrwh. Musgr. recepit Herm. — 79 ἴσας B. — vv. 79 ἀλλὰ — v. 81 extant in exc. Vatt. extritis aliquot litteris; nunc haec legi possunt: ἀλλὰ σφιν νεφέλη πρα κελαινὴ ἀμφιπεριπλεχθεῖσα βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα πολυστεφάνοιο μαγαίρει. — 80 ἀμφιπεριπλεσθεῖσα codd. (ἄμφι περιπλ. B) et edd. Ex exc. Vatt. ἀμφιπεριπλεχθεῖσα recepi; ἀμφιπεριπλεσθεῖσα ex lexicis deleatur, licet Wakef. l. l. plura attulerit, quae verbum περιπλεσθεῖσα illustrent. — 81 πολυστεφάνοιο recepi ex exc. Vatt. idemque Herm. invenit, annotans Ἄρετῆς λειμῶνας dixit Joannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius scripsisset noster πολυστεφάνοιο. Antiqui poetae non solent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc esse ratio etc. πολυστεφάνον τε codd. rell. et edd. omnes, etiam Dinner p. 450. — μαγαίρει aif. corr.

etiam Perdr. — 82 ἀλλ' ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι codd. et edd. ante Steph. qui ξμ' pro ἐμέθεν invexit. Hermannō »in vulgata lectione displicet verbum ὑπισχνοῦμαι, hac certe forma . . non usitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Paris ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι habent, satis certum melioris scripturae vestigium. Hanc igitur lectionem recepi, reposito στεῦμαι. Favorinus στεῦται, διαβεβαιούται, ὑπισχνεῖται. Dubitanter secutus sum Hermannum, licet huius verbi, ut etiam Wiel annotavit p. 33, alibi non nisi στεῦται et στεῦτο formae inveniantur. Hermannī emendatio etiam Lehrsius (Quaest. Epp. p. 330) non dubia visa est. Nihil valet quod praeterea Wiel p. 33 contra Herm. scripsit: »Accedit ut, si quod Hermannus iubet legeris, poeta gloriosius de se ipso loqui videatur, qui alias quae tradit ab Herme se accepisse modeste fateatur«. Cfr. enim v. 29—32 καί μιν . . . λέοντα δεινὸν καὶ λαοῖσιν εὐκλότα δαίμονι τεύξω etc. Wiel ipse ἀλλ' ξμ' ἔθεν στεῦται scripsit, quod »ad Mercurium referendum, cuius mentio in versu abhinc quinto facta est οὐδ' ὅπ' ἀρωγὴν θεοπεσίην φυγέτην Φαεσιμβρότου ἐκ κακότητος. Huius enim nomine iussuque se hominibus dona ferre poeta ipsis primis huius carminis versibus pronuntiat. Certissimum autem emendationis suae adminiculum existere putat Wiel »e versu subsequente 84 φῶτα δὲ δίζηται ταλαχάρδιον, ὅς κεν ἐκάστου, ubi tertia persona, quae veram superiora emendandi viam monstrare poterat, quum a criticis non intelligeretur, perperam mutata est in δίζηται. Sed primo Φαεσιμβρότου etiamsi in textu relictum esset (v. 77), longius remotum esset, quam ut in v. 82 quasi primaria enuntiationis pars subintellegi posset, deinde autem quod gravissimum est, Φαεσιμβρότος poetae nostro semper (v. 129 et 166) Sol, nusquam Mercurius est, et ὑπισχνοῦμαι glossa (v. 82) non στεῦται, sed verbum primae personae singularis ex textu expulsum esse innuit. Cadit ergo Wielii ratiocinatio etiam de v. 84. — χειμῆλια ἀπειθομένοισιν B; πευδομένοισι M P V et edd. ante Herm. qui tacite corr. — 83 ἀφνειοῖο codd. et edd. ante Steph. — 84 δείζεται B M, P in textu, Pal. V, δίζηται P in marg. et edd. ante Herm. qui δίζηται edidit, contradicente Wielio, de quo v. ad v. 82. — 84 μενοινῇσαι τε κάμοι τε codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam μενοινῇσαι τε x. τε recepit. Steph. μενοινῇσαι κάμοι τε coniecerat. Mirum est Wielium p. 15 in indicativo futuri sic inter duos optativos posito non offendisse atque etiam in versu sequente ἐξερεῖνοι retinuisse. — 86 ὅς κε διδ. M. οἰδότας B. ἐξερεῖνοι codd. et edd. ante Herm. vv. 87—90 extant in exc. Vatt. exesis litteris hisce: 87 οἱ καὶ ἔργοις, 89 ντες ἀν' αἰθέρα. — 87 καμάτοι Pal. — 88 εὐρύωπα B P Pal. V. aif. — δώμεν B. αὐτόν recepi ex exc. Vatt. αὐτοί rell. codd. et edd. ἀναπνοῦντες codd. et edd. ante Steph. qui Porti coniecturam, ἀνὰ πονοῦντες recepit secutus a rell. editoribus, praeter Herm. qui ἀναπνοῦντες glossema esse verbi ἀσθμαίνοντες recte vidit. Et ἀσθμαίνο... adhuc extat in exc. Vatt. ἀσθμαίνοντες veluti glossa supra ἀναπνοῦντες

scriptum est in M. — ἀμπνείοντες coniecit Salmasius, ἀντιπνέοντες Grotius ad Stobaei Serm. 29, cui vv. 84—90 addiderat C. Gesner. — 90 ἡέλιον B, ἡέλιον male excusum est apud Herm. — ἐφ' ἄρματι codd. excc. Vatt. et edd. ante Herm.; Tyrwh. ἐφ' ἄρματι maluit, quod et ipsum propter hiatum illicitum spreuit Herm. simul σὺν ἄρματι inferens — ἄγρουσι P M et edd. ante Herm. — Post hunc versum unius versus spatium vacuum est in M. ἡ ὑπόθεσις est in P Pal. V et edd. ante Tyrwh. ὑπόθεσις in B. Inscriptionem primus omisit Tyrwh. — 91 cum voce ἄλλον (sic) incipit codex A. vv. 90—93 citat Tzetzes in Exeg. II. p. 23 Herm., ubi in v. 92 ὑπὲρ pro ἥπερ legitur. Moschi scholion ad hunc versum extat hoc: Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυμνιακοῖς προοίμιον. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς (ἡμᾶς P ante corr. V ante corr.) ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα κάκει. vv. 91 et 92 Stobaeo (Serm. III p. 38, 12) addidit C. Gesner subiecto alio: Ἀλλὰ θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, quem ex Procli ad Musas hymno sumptum esse vidit Tyrwh. — 92 τέψομαι P ante corr. ἥπερ B aif. ἀπάντων B. — 93 totum hoc, si dis placet, prooemium in compendium redegit Tzetzes Chil. IV 279—287:

Περὶ κυνῶν Ὀρφέα σωσάντων. Ὀρφεὺς δὲ τῆς Μενίππης παῖς, πατὴρ δὲ τοῦ Οἰάγρου | ἔτι τελῶν μενιπάρχων, ὅρως θηράσας χρήζων | ἠλθεν ὡς πρὸς ἀκρῶρειαν, οὐπερ ἦν δράκων μέγας. | Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφ' ὧρα μὲν πρὸς θῆραν τῶν ὀρνέων, | Ὁ δράκων ὥρμα κατ' αὐτοῦ, σπείρας συγχὰς ἐλίσσω. | Ἐθάδες τοῦτω κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τοῦτου | Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπέκτειναν ἐκεῖνον, | Τὸν δὲ Ὀρφέα ῥύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον, | Ὡς περ αὐτὸς ἐν Λιθικοῖς Ὀρφεὺς ποιεῖ γράφει τοῦτο. ἡελίω A, ἡελίω B, ἡελίου Pal. ἱερὸν ex ἱερῆιον Pal. — 94 ἄστρ' ὄντι P aif, ἄστρ' ὄντι P, ἄστρ' ὄντι ex ἄστρ' ὄντι B, ἄστρ' ὄντι rell. — 94 περὶ φρονίθου δάμαντι cum lineola transversa nomen proprium designante supra δάμαντι posita B. — 95 ἐλὼν B. χειρὶ χεῖρα A. ὠδεπέσσειν B. ἐπέσσει edd. ante Herm. — 96 ἐπισπέρχουσιν A, quod recepi, cfr. Köchly proll. ad Qu. Sm. p. LXXXIX. ἐπισπέρχουσιν rell. (ἐπὶ σπέρχ. B.) — 97 ὧ ἑταῖρε codd. dett. et edd. quod per synizesim pronuntiandum esse putabat Wiel p. 9; dedi σοι ἑταῖρε ex A. — 98 δὲ σέ μοι A, δὲ σε μοι rell. codd. ut videtur, et edd. στεῖχοντα codd. dett. aif, στεῖχοντι etiam P post corr. — 99 τῷ A. πρόφρον Pal. — 99 ὑπόμενσον codd. dett. et edd. ἐπόμενσον A, idemque coniecit G. Dindorf in Steph. Thes. ed. nova s. v.; ὑπόμενσον ex lexicis delendum. — 100 ἱεροτροπέες aif, corr. etiam Perdr. — δ' om. codd. et edd. addidit Wiel p. 9, nam id »sermo epicus poscere videtur«. — 101 ἀγαθὸν B V. ῥίζουσι aif, corr. etiam Perdr. — 102 σφιν Pal. ἀνάρχουσιν B. — 103 μακρὰν M.

ἀταρπητόν Pal. ἀταρπιτόν V. εἰσοράας A V. γὰρ om. B. — 104 ἀτρῶν a, ἀτρὼν if. χίοντα B. ἀκρόρειαν B. — 105 ἀνελθεῖν om. B V; in V post μούνος deletum est προφυγόντε. — 106 λεψγηρῶ B. — 107 οἷ δ' B solus ut videtur, οἷ δ' rell. codd. et edd. εἰως A M V et edd. ante Herm. qui τείως scripsit, quod etiam Musgr. invenerat. εἰως B, εἰως P, εἰω Pal. Ego εἰως retinui, collato Hom. M 141 οἷ δ' ἤτοι εἰως μὲν, Od. γ. 126 ἐνθ' ἤτοι εἰως μὲν. Hermann tamen ad Hom. hymn. IV v. 225 »τείως quod cum Musgravo edidi, servandum videtur propter aetatem scriptoris, tamquam pro εἰως dictum, vitandi hiatus caussa, ut apud Apollonium [II 132. IV 285]a. Sed ne de hiatu sollicitus sis, cfr. v. 196 ἀζόμενοι ἐθέλωσι; v. 519 ἀτρογετῶ, ἴνα; v. 530 οἷ τε κλάδοι, ὕσα; — 108 μίμνεσκεν codd. dett. et edd., recepi ex A μίμνασκεν, quam verbi formam bonam esse puto; saltem verbi μίμνω forma secundaria μιμνάω exstat, imperfecta autem in — ασκον eorum tantum verborum reperiuntur, quorum etiam stirpes in — άζω exeuntes in usu fuerunt. — 108 ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσαι B M P Pal. V; ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι edd. ante Herm. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας, quod coni. Portus apud Steph., probaverat Tyrwh. et recepit Herm., exstat in A. ὀρεξαμένου δὲ δέχεσθαι Bernardum coniecisse ad Nonnum II p. 177 adnotat Schneider apud Herm. — 109 χείρεσιν B P Pal. ἀλυσκάων M Pal. V if. ἀλυσκάων ex ἀλυσκένων P. ἀλυσκάνων a, corr. etiam Perdr. — 110 pro κέν iam ante me μὲν maluit Tyrwh. Sed vide quae Herm. contra dixit: »Non placet μὲν hoc loco. Recte se habet κέν. Nota vis huius particulae, qua factum aliquid semel iterumque esse indicatur. Nostri: ich fiel wohl. Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odyss. XXIV 138a. — vv. 111—114 om. A in lac. — 111 ἄψ a. αὔθεις codd. et edd. ante Herm. — 112 κορυφὴν δὲ aif. ἶον B M Pal. V, εἶον aif, corr. Steph. de P non notavi. ἄρχην B. — 113 οἷ V et edd. ante Herm. ὀρῶντες P V aif, ὀρῶντες rell. (»excitantes« vertit Eschenb.) in M glossa: βλέποντες καὶ αἰσθανόμενοι. — ὀροῦντες Gesn.; ὀροντες »a verbo ὀρω« Tyrwh. proposuit, collato v. 379. ὄρσει νεογίλου παιδὸς αὐτήν, recepit Herm. Sed nulum est verbum ὄρω, neque ὄρσει l. l. a verbo ὄρνωμι divelli potest. ὄροντες potius activum ceteroquin inusitatum verbi ὄρωμι putandum erit, quod ὄρωμαι et ipsum non nisi semel legitur Od. 14, 104. Sed ὄροντες scripsi de duobus perdicibus, cum infra v. 115 προῖδόντε de iisdem pro προῖδόντες ex A scribendum sit. Gesneri ὀροῦντες fortasse Homericō ὀρέοντο (pro ὄροντο) et verbo ὀρέομαι (in epigr. ap. Paus. 9, 38) defendi potest. — 114 θεώτερον B. — 115 προῖδόντε A, προῖδόντες rell. (προῖδόντες P ante corr.) — 116 πετάσσοντα P Pal. V aif. πλείω codd. et edd. ante Herm. qui πλείην scripsit. πλείον coni. Schneider. — 117 ἐγχιφθείς A. ὑπενάντιον B. — 118 versus modulatione offensus μάλ' pro μοι scribendum esse dixit Gerhard in Quaest. Apoll. p. 138. — ἀλάληντο codd. et edd. ante Herm. qui λελήντο edidit, nam »contrarium eius, quod

hic dici debebat, vulgata lectio continet. Contradixit Wiel, approbante Seidenadelio, p. 35 comparans »similium genitivorum amplam analogiam, qua elucet ἀλλάγησθαι τινος brevi quodam dicendi genere 'circumerrare ad assequendum aliquid' significare posse [avibus intenti errarunt vertit Eschenb.] Cuius usus exempla quamquam nunc non praesto sunt, quin extent tamen vix dubito. ἀλλάγησθαι τινος nihil aliud significare, quam procul abesse ab aliquo, vel carere aliquo, lexica docent. Hermanianum etiam Lehrs probavit Quaestt. Epp. p. 290. — 119 Ruhnck. (in Bibl. Crit. VIII p. 91) ablegans lectores ad Epist. Crit. II p. 189 etsi vulgatam lectionem non prorsus damnaverit, tamen πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς ἀρχένα δεινὴν ἐφρασάμην a poeta scriptum esse suspicatus est, ut sit imitatio Callimachi fragm. 438 ὅς δ' ὥστ' ἐξ ὀχέης ὄφεις αἰόλος ἀρχέν' ἀνασχών. Barbarum hoc inventum iure miratus est Herm., in supplementis ad Buttmanni grammaticam mentionem eius fecit Lehrs. in Quaestt. Epp. p. 329. — δεινὴν B P Pal. V et edd. ante Herm. Schneideri coniecturam δεινόν, quod habent A M, recepit Herm. Perperam vulgatam scripturam defendit Wiel p. 35: »nam usitatissimum vocabulum errori minus obnoxium fuisse par est, quam rarius δειρὴν; quod ut antiquitus scriptum fuisse censeam me movent hi loci, in quibus et ipsis de serpentibus simillime dicitur. Lith. v. 423 [vulg.] ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν. Orph. Arg. 1017 δολιχὴν δ' ἄμφ' ἀρχένι δειρὴν ἦκε. Coniungendum autem est δειρὴν cum ἐφρασάμην, ἀρχένα cum ἀναστήσαντος. Quae probavit Seidenadel. — 120 ἐφρασάμην A. τὲ A. φυλάξαι codd. dett. et vulgo. λαφύξαι A et Herm. ex Bernardi coniectura ad Synes. de Febrib. p. 78. Wiel p. 35 μέματ' ἀμφιελίξαι coniecit, »et sententia et exemplis« ut affirmat, »imprimis commendatum, quo simul molestiam quam et illud τε post ἤδη positum hic habet, et participiorum ἀναστήσαντος et μεμαῶτα casuum varietatem removeri vides. — 122 οὐτέ με A. — 123 οὐτέ με A. δίσαστο codd. et edd. ante Herm. qui δίσαστο edidit sine causa, propter ε breve, puto, in δίσασθαι v. 568. 569., sed longum est ε in δῶ v. 495, et διόμενον vv. 41. 537. Caeterum cfr. Rzachium, Grammatische Studien zu Apollonios Rhodios p. 569. ποσί Pal. — 124 κέχλ δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι καὶ πνοὴν ἀνέμου adhuc legi potest in excc. Vatt. Scholion Moschi: »ὁ γὰρ φόβος (φοῖβος B) με ἡγάχαζε καὶ αἰετὸν καὶ πνοὴν (πνοὴν V), ἀνέμου γίνεσθαι, τοῦτ' ἐστὶ ταχύτατον«. — εἶναι αἰετὸν B, P in ras., Pal. V εἶναι αἰτὸν a, εἶναι αἰετὸν if. αἰνόν coni. Perdr. αἰετὸν εἶναι [A M] Steph. rell. — 125 πνοὴν P a if. πνοὴν B. παρὰ δὲ ποσὶν A, M ante corr., Pal. ante corr., παρὰ δὲ ποσὶν B, M post corr., P, Pal. post corr., V a if. corr. Steph. — 126 ἄχρον codd. dett. et edd. ἄχρου A; idem coni. Lud. Dindorf in Steph. Thes., cum ἐπιφάου cum accusativo iunctum apud epicis rarissimum sit. — 126 ἐπεφάνεσκον Pal. ἀκωναῖς B. — 127 ἀμφέχανεν B. — 128 ὤρτῃ B. ὀρούσαι a if., ὀρούσθαι M. — 129 φασεμβρότω A, φασεμβρότω a if. —

130 τῷ δ' αὖ ἐπὶ B P Pal. V aif, τῷ δ' αὖτ' ἐπὶ M, τῷ δ' αὖ ἐπὶ Steph. et rell. ante Herm. qui τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ scripsit, idque recepi, cum τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ extet in A. τῷ δ' αὖ reducendum esse dixit Wiel p. 36: »haec enim particula, sicut Latinorum autem non raro narrationi simpliciter continuandae inservit, nulla alia notione adiuncta«. — 130 ἐλαϊνέης B, ἐλαϊνέης P Pal. aif, ἐλαϊνέης V. ἐλέλειπε P ante corr. — 131 ἐξέλειπε B V. — 132 τάν Pal. V, ταν B, τὴν δ' M. κατένοπα A. — 133 μαίνησε B P Pal. V aif, μαίνησεν M cum gl. ὤρμησεν. μαίμησε [A] Steph. rell. ὀρεσκόου A M V, ὀρεσκού Pal. ὀρεσκόον aif. — 134 εἴλυτο B M, εἴλυτο rell. dett. et edd. εἰλεῖτο A, quod probavi in epist. p. 8 »cum εἰλώω nusquam alibi volvendique significationem habeat«. ἄλλω A. — 136 schol. Moschi: πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκάς περιστρεφόμενος ἐποίησι. — ἐπ' ἄλλος P et edd. ante Herm. qui tacite ἐπ' edidit. ἐτ' ἄλλος coni. Schneider, quod tamen Hermanno minus poeticum visum est. Schneideri coniecturam A libri scriptura δέ τ' ἄλλος firmari dixi in epist. p. 8; sed ipsum illud δέ τ' ἄλλος recipiendum fuit. ἐλίσσομένου B. τρόχος edd. ante Steph. τρόχος B. In Pal. huic versui corruptelae signum (:) praefixit librarius. — 137 ἤερταζε A, ἤερταζεν codd. dett. et edd. — 138 βοῶντος Pal. ante corr. — 139 τύπτον B P Pal. V aif. ὀρεσκόου A V aif. — 140 in A post ἀμφ' αὐτῷ θο (sic) unius versus spatio interiecto sequitur v. 144sq. — ἄχιυν edd. ante Herm., ἄχιυν codd. omnes. — 141 οὐ γὰρ codd. et edd. ante Herm. qui οὐδ' ἄρα scripsit ex Tyrwhitti coniectura, quam Wiel p. 36 firmavit allato Orph. Arg. v. 527 τῷ δ' ἄρα μόρσιμον ἦεν ὕφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι. — 142 αἰπολίοισιν ἀποκρόνι B. βοσκομένοισι P V et edd. ante Herm. — 143 ἐσπομένῳ aif. δὲ κύνε πατρὸς ἐμοῦ κ. M. κεκληγότα B V. vv. 145–146 in Moschi exemplari sic contracti erant: χῶ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖν· ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας; verba δλάσσοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ ὅ γ' αἴψα ἀντίον addidi ex A. Caeterum erravi in epist. p. 21, ubi infelicem quemdam emendatorem postquam v. 145 excidisset, χ' ὦ μὲν ἄρ' pro ἀντίον substituisse dixi. Immo in exemplari, unde deteriorum codicum archetypus ortus est, v. 144 non οἱ μὲν ἄρ' (ut in A est), sed crasi vix tolerabili χῶ μὲν ἄρ' scriptum erat, unde librarii oculi ad ἔσσυτο in sequenti versu aberraverunt. οἱ μὲν pro οἱ μὲν ego scripsi. Vulgatam lectionem, χ' ὦ μὲν ἄρ' ἔσσυτο, Eschenbachi versionem »et in ipsos draco irrui« minime convenire intellexit Tyrwh., quare χ' ὦ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖν coniecit, quod recepit Herm. qui tamen tacite ἐπέσσυτο scripsit. — χ' ῶ enotavi ex M Pal. V, χ' ὦ μὲν ex B, ἄρ ex M P V; in B et Pal. supra τοῖν et in marg. corruptelae signum est; Demetrius Moschi ergo χῶ ad canes, τοῖν ad draconem retulisse videtur. — ὀρούσας B. — 147 λασιθάμνοισι A, λάοι θάμνοισι M P Pal. V (hi duo quidem cum corruptelae signo) et edd. ante Tyrwh. qui Gesneri coniecturam λάθοι, (idem extat in B) recepit. [latet vertit iam Eschenb.] Herm. λάθεν scripsit ad litterarum ductum, ut vi-

detur, propius accedere cupiens, addit enim: »Immo *ΛΑΟΙ* natum ex *ΛΑΘΕΑ*. Ego coniunctivum restitui, memor eorum quae Köchly docuit in praef. ad Quint. Sm. p. LXXXI, cfr. praesertim Quint. Sm. I 315 sqq. *ὥς τις τε λέαινα ἐνθόρη* et ib. 615 sqq. *ὥς τις — θηρητῆρ — νηδύα κέρση*. — 149 *τῷ Α. ἱελος Α Μ. ὀλοῦ Β. ὑπὸ* codd. dett. et edd. ante Herm., ἀπὸ Α; idem coni. Tyrwh. Musgr., recepit Herm. »Quod quam non necessarie factum sit vel HomERICA exempla demonstrant. Wiel p. 36. — 150 *μέσσοισιν Β. ἐνὶ πτήξας* coni. Tyrwh. recepit Herm. *ἐνι-πτήξας Α*, et sic coni. Musgr. *ἐνιπτύξας Μ Ρ* edd. ante Herm. *ἐνὶ πτύξας Β Pal. V. ἐρίφοισι Β Μ Ρ V.* — 151 *κάκητα Α.* — 153 *τείνων Β Ρ Pal. V.* Escor. et edd. ante Steph. *ἡελίω Α. ἡελίου Pal. ἡελίω Β.* — v. 154 om. codd. dett. et edd. omnes; addidi verum ex Α, nisi quod *μοῖραί μιν ἀπήγαγεν*, quam correxi iam in epist. p. 21. — 155 *αὐτὸς Α, αὐτὰρ* codd. dett. et edd. ex superiore versu, quod ineptum esse primus vidit Wiel, qui pro eo *νῦν δ' ἄρ'* scribendum esse dixit p. 36. — *ἐλάσας* codd. omnes, etiam Escor. *ἐλάσας* aif. corr. Steph. — 156 *νεήνιος Α.* — 157 *ἔρχομ' ἐς ἀκρόρειαν Α*, ut coniecerunt Tyrwh. Musgr. Koenius ad Greg. Cor. p. 73, et Schrader in Em. Praef., p. VII, recepit Herm. *ἔρχομαι εἰς ἀκρόρειαν* codd. dett. aif. *ἔρχομαι εἰς ἀκρόρειαν* Steph. et edd. ante Herm. *ἐτέρων Β.* — 158 *σφι Μ. τὼν δεδραx.* aif. *τῶδε Β. κῦνε Μ.* — 159 *αὐτομάτῳ Ρ. πέλεν Α.* — 160 *μάλα καὶ τ' Β. ἐπὶ* enotavi ex Α Β Μ Ρ V. — 161 *λασία* codd. dett. et edd. ante Herm. (*λάσια* ante corr. Β.) *λασίας* Herm. ex coniectura, quam fecit Ruhnck. in Ep. Crit. II p. 148 collato v. 236 vulg.; *λασία πετελέσει πυκινῇ· ἄρχι* etc. est in Α; in qua scriptura fort. latet aliquid; *πυκινόν* de ramis etiam v. 148 usurpatum est. *δ' ἄρ Α.* — *ὀπὸ* codd. dett. aif. — 162 *ἀένναον Μ. λυσσῆς Α. πυθμένι Α, πυθμένα* codd. dett. et edd. omnes. — 163 *ἀνάβλυζον Β. κελαρίζετ' Β, κελαρύζετ' Α Ρ* et Pal. ante corr. *κελαρύζεθ' Pal.* post corr., *κελαρήζεθ' V, κελαρύζετε* aif. *ἱκελον Α Μ, ἱκελον Β Ρ Pal. V, ἥκελον* aif. *ὠδῇ Α.* — 164 *οὔτι Μ. θέμεν V.* — 165 *ὥς Ρ. ὁ δὲ Pal. Ρ aif, ὁ δέ Steph.* et edd. ante Herm. *δαιμόνιον φῶς* Dinner p. 806. *φῶς Ρ.* — 167 *μὲν* pro *αἰέν Α*; post *πέμποι* colon in V. — 168 colon post *ἄλβου* est in Β Pal. Ρ. *πρὸς μέγα δ' ἄμα Β Pal. V.* Pro *ἔνεκα σφῆς* rectius *ἔνεκεν σῆς* scribere potuisse poetam annotavit Tyrwh. — 171 *ὄφρα τοι εἴχο* om. Α in spatio vacuo; quod magis etiam suspectam reddit vulgatam lectionem; non solet enim Lithicorum scriptor dativum pronominis personalis cum genitivo iungere, id quod iam observatum Hermannō Orph. p. 800. — Praeterea *χλύοιεν. ἐγγυαλίξω* omisso vocabulo *θεός Α*, in quo etiam vv. 172—175 desunt spatio vacuo relicto. Post v. 171 lacunae signa posuit Steph. (quem secutus est Eschenb.) hac nota addita: »Imperfecta relinquitur haec *ὀπόθεις* vel potius praefatio. Lacunae signa rursus sustulit Gesn. — »Schneidero in mentem venit, ita orationem posse coniungi: *ἐγγυαλίξω χρύσταλλον φαε-*

θοντα. Διανυγέα, λάξεο χερσὶ λᾶαν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρα τοι εἰδῇ. κλ. θεός referre. Herm. Post hunc versum inscriptio περὶ κρυστάλλου in B Pal. V, ὁ κρύσταλλος M, κρυσταλλος P, κρύσταλλος edd. ante Tyrwh. — 172 χερσὶ B Pal. V et edd. ante Herm. χερσὶν [rell. dett.] Herm. — 173 περιφεγγέος B M Pal. V. Dinner p. 428. et ex Stephani coniectura rell. edd. ante Herm. περιφεγγέες aif. περιφεγγέος vel περιφεγγέες P. πυριφεγγέος Herm. — 174 αἰθέρι B M Steph. et edd. ante Herm. αἰθερί P Pal. V aif. αἰθεῖ scripsit Herm. ex Apoll. Rhod. III 1303. — 175 τὸν κεν εἴπερ B. εἴπερ α, εἴπερ i et rell. περὶ νηδὸν codd. et edd. ante Herm. qui παρὰ νηδὸν scripsit. ἔναι B. — 176 οὗτοις τοι P in textu, sed τις in marg. εὐχολῆσι A, εὐχολῆσι M P Pal. V edd. ante Herm. qui tacite εὐχολῆσιν edidit. — 177 μάθοις γέ μενος edd. ante Steph. qui γε expulit. γέ μενος coni. Perdr. μάθοις γε μένος λίθου ἀργεννοῦ Dinner p. 428. μάθοις γε μένος P ante corr., γε enim induxit m. pr. ut videtur. γε om. rell. ἀργεννοῦ B M P V aif, ἀργεννοῦ Pal. ἀργεννοῦ [A] Steph. — 178 »σημειῶσαι εἰς ὅσα χρήσιμος ὁ κρύσταλλος» nota inedita Moschi. κρατεροῦ codd. et edd. θέλοις A, θέλεις codd. dett. et edd. κρατεροῦ ἐθέλοις autem ego scripsi, praeceunte Gerharo, qui in Lectt. Apoll. p. 91 κρατεροῦ ἐθέλεις coniecit, cum recentiores epici plerique ἐθέλω, non vero θέλω forma usi sint; neque θέλω apud nostrum reperitur. ἐς φλόγας edd. ante Tyrwh. ἐξ φλόγας coni. Gesn. ἐκ φλ. Tyrwh. Musgr. ἐκ scripsit Herm. ἐκ codd. omnes. φλόγος Pal. V. — 179 ἀναλέων B, ἀβαλέων aif, corr. iam Perdr. μὴν V. καταθῆναι B. — 180 ἡελίοιο κατ' ἀντίον B (sed hic ἡελίοιο habet) M P Pal. aif, ἡελίοιο καταντίον [V] et edd. inde a Steph. ἡελίοιο κατεναντίον A, unde ἡελίου κατεναντίον scribendum esse dixi in epist. p. 9 collato v. 212. — 179 ἀντίχ' ai, ἀντίχ' f. corr. Steph. οὐλόγην α, οὐ λόγην i, οὐ λόγην f, ὀλόγην codd. omnes et edd. inde a Steph. Male Herm.: »dubitari potest, an ex illa lectione οὐλόγην, etsi mox v. 181 similis varietas est, faciendum sit φλογένη. — 181 τανύσοι Pal. — 182 ἦδ' [voluisse videtur ἦδ'] pro ἦ δ' male coni. Bernard ad Psellum de Lap. 21, collato Marbodo Redonensi cap. 23: »Sed certum cunctis neque stat violabile tanquam Quod lapis hic soli subiectus concipit ignem Ad motosque sibi solet hic accendere fungos». καρφαλή B. τεθήγη aif. οὐλόγην aif. — 184 ἄρα φαόπαλαι γονίης B, φασι παλαιγονίης codd. dett. et edd. ante Herm. qui παλαιγενέες scripsit et coniectura, quam fecit Tyrwh. collato v. 192, et postea epitomatoris verbis firmavit. παλαιγενέες etiam Musgr. et quod plus valet A. Vestam Παλαιγονίης nomine significari putabat Gesn. Wiel vero (p. 37) ignem quemdam fuisse Παλαιγονίην vult, »qui secundum vatum philosophorumque cosmogonicas doctrinas in primordiis rerum ab ipso coelo deductus esse perhibetur et propter coelestem suam naturam et insignem quem in fabrica mundi et in cultu vitae humanae obtinet locum prae caeteris elementis in divino honore habebatur». In re certissima taedet trans-

scribere argumenta a Wielio contra Tyrwhitti, ut putabat, coniecturam congesta. Ne autem de metro sollicitus sis, lege Hermanni verba: »In longiore vocabulo facilius etiam recentiores ultimam brevem in caesura producunt«; cfr. etiam ad v. 35. — 185 *ἑταίρας* P ante corr., *ἑτέρας* μάλλον φλογός P post corr., rell. codd. omnes et edd. ante Herm. qui ex Tyrwhitti emendatione *φλόγας* scripsit (»His mage non alias flammæ«); τοίνυν pro τῶν, quod mihi quoque displicet, legi volebat Gesn. »Sed fefellit viros doctissimos rarior hic genetivi usus et potestas, qua dativi quodammodo vice fungi videtur; exempla collegit Matth. Gr. Gr. II § 375 in quibus simillima leguntur haec: Hom. II. β 415 *πρῆσαι πυρός δηϊοιο θύρετρα* cfr. ζ 331. Od. β. 23. II. η. 410 *πυρός μειλισσέμεν ὤκα*. ζ 508 *λοῦσεσθαι ποταμοῖο*. cfr. ε 6. Itaque modo *ἐτέρης* scribatur, mutatione nulla opus est. Sententia enim haec est: itaque equidem puto me non aliis potius flammis dis tam grata sacra comburere quam hisce«. Wiel p. 37. — 185 *ἔλπομαι ἔγωγε* B V. *ἔλπομ'* P aif. — 186 *ἀθανάτους* A, male. — 187 *ἔτι τοι* A, *ἔτι σοι* codd. dett. et edd. omnes. *πιφάσχω* codd. dett. aif, *πιφαύσχω* A Steph. et rell. edd. Hunc versum sic vertit Gesn.: »Praeterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro« vituperatus ob id a Koehnio ad Greg. Cor. p. 48. — 188 *αὐτόν* codd. et edd. ante Herm. qui Gesneri coniecturam quam Tyrwh. iure minus necessariam dixit, *αὐτός*, recepit [quod ille vertit iam Eschenb.]. In A fortasse in rasura est *ν* in *αὐτόν*. — *ὅστις* Pal. V, *ὅστι* B. — 189 *ἀρπάζας* B, *ἀρπάξας* P V aif, *ἀρπάξαις* [A M Pal.] Steph. rell. edd. *ἀρπάξης* ego scripsi, quia post *αἶκεν* semper noster coniunctivum usurpavit. Post v. 190 titulus in B *περὶ γαλακτίτου λίθου*; in M *γαλακτίτης*; in P aif *γαλακτίτης*; in Pal. V *περὶ γαλακτίτου*; in Steph. Esch. Gesn. *γαλακτίτης*; om. titulum A Tyrwh. Herm. — 191 *εὐχομένω* A. *λάαν* A. — 192 *ἐνὶ πλέον* A. — 193 *μὴ χάδος* aif. — 194 *ἀνακτίτην* A M (hic ex *ἀνακτίτην*) et Herm. *ἀνακτίτην* B P Pal. V et edd. ante Herm. *ἀνακτίτην* conl. Salmas. ad Solinum p. 97a D »et illam *ἀνάγκην* a carminibus explicat p. 264a A. it. 768b. C. D.« Gesn. ananchiten tacite scripsit Eschenb. in versione. *ἀνακτίτην* conciliatorem esse voluit Gesn. ea significatione qua Xenophon dixit in Cyrop. 1, 3, 9 *ἵνα κἀγὼ ἀνακτίσωμαί σε*. »In eandem conciliandi et obligandi sententiam malim *ἀναρτίτην* ab *ἀναρτάω* ductum; cfr. Xen. Cyrop. I 4. 1 *ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνῆρτητο προσῶν* et II 2. 29 *ποιῶ ποτέ σε ἔργῳ ὃ ἀνὴρ οὗτος ἀνῆρτηται*; id enim melius argumento carminis convenire videtur, quo *ἀνάρτησις* illa gemmarum saepe commendatur, ut de ipso galactite in v. 222« Wiel p. 38. Retinui *ἀνακτίτην*, quod etiam in carminis nostri fonte, in Damigerone graeco scriptum fuisse fidem facit forma anathites in Damigeronis versione latina (cfr. auctor et author, similia). — 196 *ἀζόμενοι* A B. — 197 *οἷ δ' ἄρα* A, *οἷ δ' ἄρα* Herm. qui annotat: »Pro *ἡδ'* ἄρα scribendum esse *οἷ δ' ἄρα*, et particula *ἄρα* et quod mox v. 199 sequitur, *ἄλλοι δὲ*

ostendit. Sic etiam Schneiderus emendat. ἡ δ' ἄρα codd. dett. et edd. ante Herm. — 201 ἐσκέφαντο A, ἐσκήφαντο dett. et edd. quod hic ineptum. γακτίδα V, γαλακτίδα^e B. vv. 202—206 verba a πέτρην usque ad τεοῖσιν om. A in lacuna. — 202 πέτρον B. ὅτι τοι codd. et edd. ante Steph. qui δοι τοι edidit. Illud reduxit Herm. τρίφαντο aif. — 203 ἐκπρορροεῖ B. πανίκελος codd. aif. — 204 αἶκε θέλησθαι B, αἶκε θέλησθα B P Pal. V aif. αἶκε θέλησθα Steph. et rell. edd. ante Herm. qui αἶκ' ἐθέλησθα scripsit. Ego cum M αἶκ' ἐθέλησθα edidi. — 206 ἔρξεις B, et Herm. in addendis. ἔρξεις rell. ut vid. τεοῖσι P Pal. et edd. ante Herm. τεοῖσιν B [M V] Herm. — Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· δῶρόν (δῶρον V) τοι καὶ (καὶ om. V) ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι Schol. Moschi. — 207 ὀπεκπροφυγὼν A, quod, licet in epist. p. 9 probare non ausus sim, nunc recepi, ut amphilogia, quae vulgatae lectioni ὀπεκπροφυγεῖν inest, evitetur; sic »Pro quibus, feram ut horrendam effugiant, aliquando supplicasti«, vertit Eschenb., »Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando simplex confugisti« Gesner. ὅπ' ἐκπροφυγεῖν B, ὀπεκπροφυγεῖν rell. dett. et edd. ἰκέτευσας A M, ἰκετεύσθαι B P Pal. V, ἰκέτευες edd. omnes. — 208 ποτασταίης B V uterque cum corruptelae signo. τεληόσι P V aif, τεληόσιν B, τεληόσιν Pal. τετληόσι Steph. et rell. ante Herm. τετληόσιν A M Herm. οἱ δ' V et edd. ante Herm. σηκῶ A. — 209 λεπταλέοι ex λεπταλέη A. περιμυκήσονται codd. περιμυκήσονται Herm. quod »tantummodo de bubulo genere valere vel ipse sonus docet; de capellis inauditum est. Scribendum περιμυκήσονται« Wiel p. 38; id recepi et probaverat iam Seidenadel. — 210 τῷ μὲν^η Pal. αἶψα scripsi e Wielii (p. 38) coniectura, cui nescio an ex A libri scriptura αἶα (sic) aliquid auctoritatis accedat. Sed potest αἶα etiam ex αἰεὶ ortum esse ei litterarum ductu ligato male pro α lecto. αἰὲν codd. rell. et edd. omnes. — 211 κυανοχαιτέων codd. dett. et edd. ante Herm. quod ex disciplina metricorum Clarkiana κυανοχαιτέων pronunciatum voluit Gesn. ἐν δίναις κυανοχαιτέων Musgr. B. Slothouwer nihil nisi ἐν λευκῶν Tyrwh. κυανοχαιτέων Herm. inusitata apud nostrum synizesi, ut recte monuit Ludwich in epistolae meae censura (Annal. litter. Jenens. 1879. nr. 6); κυανοχαιτέων ἐν δίναις Wiel p. 38 collato Orph. Arg. v. 515 μελαναυγέτιν ὄρφην et Hymn. XXIII. 1. κυαναυγέτιν ἔδρην. Recepi ex A κυαναυγέσιν. Nihil est quod Wiel l. l. certissimum suae emendationi argumentum accedere dicit ex constante huius poetae usu, quo spondiaci versus non nisi quadrisyllabis terminentur. Confer locos iam ab ipso Wielio p. 10 laudatos: περιμυκήσονται v. 209, περιπαγνώθεισα v. 256, προτιμυθήσασθαι v. 741, φῶλ' ἀνθρώπων v. 227, Δημήτηρ v. 242, et praetera ἑαροτρεφέος μήλοιο v. 616 — δίνῃσι codd. dett. et edd. ante Herm. δίνῃσιν A, δίνῃσιν Herm. — 212 ἡελίου B. κατ' ἐναντίον B Pal. V. ἀνατέλλοντος B. — 213 ἀγνίξειν B. περὶ codd. et edd. ante Herm. qui tacite πέρι edidit, non necessario. — 214 λευκά B, λευπτά V. — 215 ἔρχε' codd. if et rell. edd. ante Herm.

ἔρχε α; ἔρχευ Herm. — 216 καρποφόρω A, καρποφόρῳ Tyrwh. et B. Slothouwer, quod recepit. Herm. καρποφόρον rell. codd. et edd. κατὰ P. νότον B Pal. V. — 217 θάλλωνται δ' ἄρα A, θάλλονται δ' ἄρα B M V, θάλλωνται δ' ἄρα P Pal. aif. θαλλῶ·ται δ' ἄρα egregie Steph. et rell. edd. — 218 φερεγλαγές B ante corr. στιχώνται A, τελέθουσι P V et edd. ante Herm. τελέθουσιν rell. codd. et Herm. — 219 οἱ δ' P et edd. ante Herm. οἱ δ' A B. ἄρ B, ἄρ P. ὅπερ M P Pal. V et edd. ante Herm. ὅπερ B; ὅπῳ coni. Gesn. »Melius esset ὅπαί μ. Sed fortasse ὅπερ cum κορεσσάμενοι iungendum est; cum se super-satiaverint. Huius certe formae adiectivum in usu est ὀπερκορήσα Tyrwh. Probavit vulgatum Wiel p. 38 ipsum verbum ὀπερκορέννυμι afferens ex Theogn. v. 1158 οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὀπερκορέσαις. Recte tamen Herm. ὅπαί, quod etiam in A extat, recepit. Εἰ δ' ἄρ' ὀπερμαζῶσι sine sensu Bernard ad Synes. de febrib. p. 40. — 221 »Ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν μγείς ὁ λίθος μελκράτῳ ταῦτ' ὀνται ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰγῶν ὕδατι θαλασσίῳ« Moschi schol. ined. σὺν B Pal. V et edd. ante Herm. σῆν P, σῆν A M, quod ex Schneideri emendatione recepit. Herm. γυναιῖα pro μγέντα ex glossa, ut videtur, ad νόμφην (v. 222) pertinente M. — 222 πινέμεν B P Pal. V aif. — 223 μαστοῖσι B V, ἀεναῖοις scripsi ex A, qui ἀενάοις habet; εὐναῖοις B M (hic quidem cum glossa ἡμέροις) P Pal. V et edd. omnes. quod »ut parvulum filium mammis inebriatum ad cubile ferat« verterunt Eschenb. et Gesn. In vulgata lectione primus offendit Wiel p. 39, qui οὐθατίοις scripsit »quod ut legatur, quum res ipsa paene cogere videatur, tum exemplorum inculenta copia summopere idem commendat. cfr. Crinag. 22 (IX. 430) ἀεὶ μαστοῦ πλήθεται οὐθατίου. Nic. Alex. 90 ἡ σύγ' οὐθατέοντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλξας et in hoc carmine v. 191. 696. [vulg.]« Sed magis etiam apte ἀεναοὶ μαστοῖ dicuntur mammae mulieris, quam galactitis ope φερεγλαγέα reddidisti. — κομίζη A M, κομίζοι rell. codd. et edd. omnes. — 224 λάαν A. ἐρυτήσει codd. dett. omnes et edd. ante Steph. corr. etiam Perdr. — 225 ναὶ δέ σε καὶ βασ. coni. Bernard ad Psellum de Lap. p. 13; alterum καὶ ante βασ. quod omittunt codd. et primae edd. addidit Steph. et καὶ etiam epitomator in suo codice legisse videtur, dicit enim: καὶ ὅτι τὸν τοῦτον φοροῦντα καὶ βασιλεῖς etc. — αἰδέσονται B Pal. V. — 227 ἐν χερσὶ B, λάαν A. — 228 θεοὶ A, νόου codd. dett. (νόοο Pal.) et edd. ante Herm. qui νόφ scripsit. — 228 ἐπαράων codd. et edd. ante Herm. ἐπ' ἀράων Tyrwh. »ut constructio sit, ἐπαύοντες ἀράων. Nam ἐπαρά . . . in malam partem accipitur, ut καταρά«. ἔπ' ἀράων Herm. Post hunc versum sequitur titulus πετραχῆς in edd. ante Tyrwh. In codd. dett. huius loco unius versus spatium vacuum relictum vel χ in χροῖ minio pictum est. Nec titulus, nec spatium est in A. — 230 τετραυγέα A, quod in epist. p. 11 hoc Plinii loco firmavi: N. H. 37, 10, 161: »Eupetalos quattuor colores habet, caeruleum, igneum, mini, mali«. — τετράχρα dett. omnes. πετρά-

κα α, Steph. et edd. ante Herm. πετράκια if. πετρήκης in Thesauro citat Steph. unde πετρήκα receipt Herm. Cum notionem »praedurii« quam lexicī πετρήκης vocabulo tribuunt eo minus probare possit, »quod vix commode dicitur lapis durus esse sicut lapis«, Wiel p. 39 πετραγέα, ut περιαγής ab ἄγνουμι ductum, coniecit, »quod et egregie respondet subsequenti τρύφος πέτρης, quo et ipso saxi fragmentum significatur, et similiter de eodem lapide legitur apud Dion. Perieg. v. 1075:

Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ὕδοις εὐωπὸν ἀγάτην | Κείμενον οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός, ὃν ῥ' ἀπὸ πέτρης | Χειμερίου ποταμοῦ κάτω σύρουσι χαράδραι α. —

Πετράκης nomen esse lapidis alicuius ignoti, sententia erat Eschenbachi et Gesneri, quorum prior εὐπέταλον per virens, posterior per fissile vertit. H. Stephanus in Thesauro s. v., eupetalon apud Plinium gemmae nomen esse non ignorabat, tamen dubius haerebat, utrum εὐπέταλον, an πετράκα substantivi vice fungeretur. Schneider in lexico graeco, ut ante eum iam epitomator fecerat, et εὐπέταλον, et πετράκα in adiectivorum numero habebat et de achate dictum esse censebat, vv. 230. 231 autem cum sequentibus iunxit. Cuius sententiam amplexus est Wiel p. 39 praesertim quod »qui vulgo praefigitur titulus: III πετράκης abest a cod. Parisiensis. Sed in P quoque a sequentibus seiunctos esse hos duos versus haec mea editio docet. Herm. nihil nisi optabat, quid epitome haberet indicavisset Tyrwhitt. Miror virorum doctorum errores. Cum et eupetalos, et dendrachates a Plinio quoque quasi diversa gemmarum genera enumerentur (cfr. praeter locum supra laudatum N. H. XXXVII, 10, 139: »vocatur . . . dendrachates quae velut arbusculis insignis est«) nihil restat nisi ut de eupetalo dictos esse versus 230–231 sumamus. Et est in margine A ad v. 230 περὶ εὐπετάλου, et ad v. 232 περὶ δένδραχάτου. — 230 λάαν A. Post v. 231 titulus in B περὶ ἀγάτου λίθου; in Pal. V περὶ ἀγάτου; in P et edd. ante Tyrwh. ἀγάτης; titulum om. A et in spatio vacuo M. Ad v. 232 ὅτι ἐν αὐτῷ οἷον δένδρα φαίνονται, δένδρόφυτος ἐπωνόμασται ὁ ἀγάτης« Moschi schol. ineditum. — 232 εἰ καὶ A, Tyrwh. ex coni. et Herm. εἰ deest in codd. dett. et in edd. ante Tyrwh. αἶ κεν vel ἦν δέ γε coni. Portus apud Steph. δένδροφυτοῖο A M. χερσὶ B. — 233 μᾶλλον καὶ dett. et edd. ante Herm. qui μᾶλλον κεν scripsit. μᾶλλον καί (vel κεν) om. A in lacuna. θάλλοιτο A, τέρποιτο codd. dett. et edd. omnes — vv. 234–237 om. A in lacuna. — 234 κατόφεται B P Pal. V a if. κατόφειαι [M] inde a Steph. — 236 τοῖνεκεν edd. ante Steph. — 237 ἐπώνυμον B. — 239 τὸν δὲ A B Pal. τόνδε rell. dett. et edd. omnes. τεοῖς Pal. — 240 κέρα δύο codd. (κέρата Pal.) et edd. ante Herm. κέρας δύο maluisset Tyrwh. »si res integra esset«; κέρата δύο Schneider; κέρα δύο Herm. et Tauchn. errore; quem corr. corrector Weigelianae. κράτερον B. — 241 ἀπουρ. B. — 242 σταχυοπλάκαμος Pal. ante corr. ζοι a verbo ζημι derivasse

videtur Eschenb. qui vertit »Plenum in sulcum effundet frugiferum sinum«. ἐσαύλαχα a. Post v. 243 titulus est in B P Pal. V et edd. ante Tyrwh.: *περὶ κέρατος ἐλάφου*. om. titulum A et in spatio vacuo M. — 244 *σέπτειω* M ante corr. *θυγτόν* ex *θυγτόν* B V, *θυγτόν* P in textu, Pal. if. *θυγτόν* P in marg. et rell. *ἔχον* B. — 246 *φύσεως* A, *φύσιος* codd. dett. et edd. omnes. *πολυδαίδαλον* voluisse videtur Eschenb., vertit enim: varium naturae opus. colon post *ιδόντων* est ex A. v. 247 addidi ex A, deest in codd. dett. et in edd. omnibus. — 248 *οὔποτε κόρση* A, *οὔποτε κόρσην* B M, P in textu, Pal. ἰ supra ε scripto, *οὔ ποτὲ κόρσην* V, *οὐ ποτὶ κόρσην* edd. omnes; *ποτὶ* iam P in marg. — 249 *πέτρην* A, *πέτρη* codd. dett. et edd. omnes; *κρατερὴ τῷ πετρῇ* A, *κρατερὴ τε γε πέτρη* codd. dett. (*κρατερῇ* B qui *γε* om.) et edd. ante Herm. vv. 248 — 249 multum vexati sunt. *οὔποτε κόρση πέτρη* egregie iam Gesneri conjectura assecutus est, quae tamen neque a Tyrwhitto, neque a Wielio intellecta est. Tyrwh. locum sic constituit, stigmatē post *ιδόντων* posito:

Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύει γε μὲν οὐ ποτὶ κόρσην,
Πέτρη ἀλλ' ἔμπης πέλεται **** κρατερὴ τε.

(»Ex capite cervi nascitur quidem, non ad tempora. Sed nihilominus lapis est *** et validus). Nimirum post *πέλεται* excidisse adiectivum quoddam v. gr. *σκληρὴ* putavit, cuius loco ab interpolatore metri fulciendi causa *τε γε πέτρη* adsutum fuerit. Unde profectus Ruhnken (in Bibl. Crit. VIII p. 91) *πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε* scripsit quod ab Hermanno receptum est collato v. 568 ὥστε σε πάγχυ λίθον στερεὴν ὄσασθαι. Obscurum additamentum *οὐ ποτὶ κόρσην* (»neque vero innascitur capiti petra, sed tamen duro lapidi aliquid simile« vertit Eschenb.) a tantis criticis intactum relictum esse miratus Wiel p. 40 his conatibus nihil profici declarat: »quid enim potest ineptius dici quam cornua non ad tempora bestiae nascuntur tamen durissima sunt, quum potius exspectaveris quamquam ad tempora nascuntur tamen durissima sunt«. Tum pergit: »Sed locum graviore corruptione laborare, quam ut leni remedio sanari possit, vel hiatus docet in *πέτρη ἀλλ'* non sine maxima offensione admissus, solum in hoc carmine exemplum, quo longa vocalis in spondei thesi ante vocalem producta maneat. In eo autem codice, unde libri nostri originem duxerunt, *πέτρη* suo loco errore omisum margini appositum fuisse videtur, unde a librario aliquo imperito in primam versus sedem receptum est. Itaque persanaveris locum scribendo:

ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φυτευόμενον ποτὶ κόρσην·
ἀλλ' ἔμπης πέτρη πέλεται κρατερὴ στερεὴ τε

simul commate post *ιδόντων* deletō. Mens enim coelestium, inquit poeta, exhilaratur, quum artificis naturae opus ex

capite cervi ad calvariam enascens conspiciunt: Nam κόρη apud recentiores non modo tempora, sed calvariam atque totum etiam caput significat. cfr. R. Volkmann. Comm. Epp. p. 48. Hom. II. 8, 109 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαυδεκάδωρα πεφύκει. Wielianum vertendo expressit Seidenadel. Scripturam, quam ex A recepi, sic interpretatus sum in epist. p. 22: »Est lapis, de quo agitur, cornu, (cornui simile), quale ex cervi capite nasci solet; quamvis autem tempora cervi nunquam lapidem gignant, tamen cornu illud (τό γε) φύσεως πολυδαίδαλου ἔργον durus est lapis. Quemdam ingenii vocabulorumque lusum his verbis inesse, facile, credo, perspicere potest. — v. 247 οὐδέ κεν ἀγγυόης coni. Schneider. »Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest οὐδέ κ' ἀναγυόης. Sed potius visum est vulgatam servare.« Herm. qui didacticis et recentioribus epicis ἦν κε, ἦν ἄν, ἄν ἄν similia dicere licuisse pluribus exemplis plus minusve certis demonstrat. Et ἄν κεν legitur iam apud Homerum II. XIII 127 et in formula ὄφρ' ἄν μὲν κεν. — 250 ἐστὶ (vel ἐστὶ) codd. (ἐστι P) et edd. ante Herm. qui tacite ἐστὶν scripsit. — 251 πρὶν κεν μιν B P Pal. πρὶν κέν μιν A. ἀμφοράων B. εἴρης A, εἴρης B, εἴροις codd. rell. et edd. ante Herm. qui recte εἴρης edidit. νημετέα Pal. ante corr. λάαν A. — 252 κράατα A quod non placet — vv. 253 — 254. ψευδοκάρηνος B. τρίβειν A, τρίβοις codd. dett. et edd. ante Herm. ἐλαίω A. — πάνθ' ἡματα B Pal V, πάντ' ἡματα P, sed prior τ in ras. σείω om. Pal. — Τρίψας αὐτὸν μίσγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ τοῦτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος, τρίψας ἐπαναφύσεις. Schol. Moschi. Ex hoc scholio et ex epitoma (φαλακρὸν ἐπιχρίσειε) Ruhnken (in Bibl. Crit. VIII p. 92) olim χρίοις lectum esse coniecit, perperam; nam neque Demetrius Moschi melioribus codicibus, quam nostri sunt, usus est, neque epitomatoris verba cum vulgata scriptura conciliari nequeunt. χρίοις recepit Herm. spreta alia Ruhnkenii emendatione χροτάφοις. Sed lege, quae Wiel p. 39, 40 de Hermanni textu scripsit: »In his non pauca sunt quae displiceant. Primum εἰ particula in eodem versu iterata, quod ab elegantia huius poetae abest [??]; deinde additamentum εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἔοις sic uti nunc est post versum superiorem prorsus inutile est; [Non credo.] accedit apertum vitium contra linguae usum, quo dicendum est χρίειν τινά τινι non τινά τι, ut hic legitur omnino singulariter; quod quidem vitium lenitur, non removetur Ruhnkenii coniectura χροτάφοις; nam hoc et ipsum est insolens. Restat apodosis δὲ particula instructa [v. 255], quod contra morem huius poetae est; Tyrwhitto denique vel articulus quamvis ad Homericum usum accedens incommodus fuit. Quae quum ita sint, equidem non dubito, quin sic scribendum sit εἰ καὶ ψευδοκάρηνος ἔων μίξας μιν ἐλαίῳ, qua leni mutatione cunctis illis incommodis remotis omnia vides plana et aperta: μιν τριβόμενον coniunge cum μίξας, χροτάφους cum χρίοις; postremus autem versus sic non amplius apodosis loco accipiendus est, sed suam habet sententiam integram

et solutam. Cui vero haec magis placeat ratio, ut enuntiatio conditionalis priorem, ut assolet, comprehensionis sedem occupet, illi scribendum erit *εἰ γὰρ* et in ultimo versu *αἰψα νέαι* sive quod magis arridet *αἰψ' ἀδιναι*. Sed recepta ex optimo codice forma *τρίβειν* (neque enim eodem vocabulo in eodem versu iterato apud nostrum offendor) Wielii coniecturae cadunt omnes. Primum *ἢ γὰρ* pro *εἰ γὰρ* scripturus eram, sed cum neque apud nostrum neque apud alium quempiam *ἐλαίφ* *τριβόμενον* idem atque *τριβόμενον* καὶ *ἔπειτα ἐλαίφ* *μυγέν* significare possit, verum amissum esse statui, in quo miscendi notionem expressam fuisse credo. Offendit praeterea quod tempora illinenda sunt, ut in calvaria capilli nascantur; an *χροτάφους* glossema est, quod vocem *χόρσην* (i. e. caput) expulerit? — 255 *αἰ* δὲ A Pal. V et edd. ante Herm. καὶ δὲ maluit Tyrwh. improbatus ab Herm. *αἰ* δὲ [rell. codd.] Herm. tacite. *ἀνθήσουσι* codd. et edd. ante Herm. qui tacite *ἀνθήσουσιν* scripsit. — 256 *προτώγαμον* B. *ἐπὶ δέμνια* Dinner p. 412. »*Νέος δὲ παρθένον εἰς γυναικα ἄγων τοῦτον εἰ φέροι τὸ* (sic P V, *φέροιο* Tyrwhitti apogr. quod corr. Tyrwh.) *πρῶτον αὐτῇ συγγινόμενος* (sic P V; *συγγενόμενος* edd.), *αἴτιος αὐτοῖς ὁμονοίας ἔσται*. Moschi schol. *αἰξείδς* M P aif. — 257 *ἐρατῆς* B. *ἐπὶ μάρτυρα* A. *φέροιο* voluisse videtur Eschenb., qui vertit »habebis«. — 258 *λάαν* A. *ὁ δ'* edd. ante Herm. - *σύνησιν* A. — 259 *τῆρας* B. *ἡματα* B P Pal. V. — Post v. 259 spatium in M; titulus *τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων* B P Pal. (hic quidem *τ. ἐν ἀγρῶν αὐλ.*) V et edd. ante Gesn. qui recte vidit hunc titulum nihil nisi glossema vocabuli *ἀγραύλων* esse. *περὶ βαρβάρου λίθου* Gesn. Om. titulum Tyrwh. Herm. *περὶ ζαμίλαμπου* margo in A. — 260 *αἰγύχοιο διός* B Pal. V.; in P *διός* suppletum est in marg. — 261 *οἰεῖ* B. *κεσσοχίτωνι* aif. *λάαν* M, sed *λίθον* tamquam glossema suprascriptum est. — »*Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι ἤγουν κισσοφόρῳ, τοῦ Διὸς οἰῶ τοῦ αἰγύχου, ἀγγέλλω ἥτοι προλέγω τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δὲ ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ εὕρεσκειται διὸ καὶ φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον*«. Moschi schol. — 263 *διανόμενος* B V. *ζαμίλαμπιν* A, *ζαθέοισιν* rell. (*ζαθέοισι* P et edd. ante Herm.) Iam in epist. p. 11 monui hinc restituendam esse *zamilampis* formam apud Plinium N. H. XXXVII, 10, 185 (et apud Isidorum Or. XVI, 15, 14). Haec enim Plinius de nostro lapide: »*Zmilampis in Euphrate nascitur, Proconnesio marmori similis, medio colore glauco*«, ubi *zmilatis* cod. Pollingens. saec. XV, *zmylakis* cod. Vindob. saec. XV, *zmilaces* edd. vett.; sed scribendum est *zamilampis* ex cod. Bambergensi antiquissimo (saec. X—XI) qui *zamilamfis* habet in indice. Apud Isidorum *zimilanius*, *zimilanitius*, *zimilanicus* est in codd. — 265 *ἀλῶν* A M Pal., *ἀλώη* B, *ἀλῶή* V, *ἄλως* aif. *ἀλῶς* [P?] Steph. et rell. edd. Post v. 265 in P ante corr. iterum *κλήμασιν αὐτίκα σείο* erat. vv. 266—270 om. ab *πολλόν* usque ad *ἀρούρας* A in lacuna. — 266 *ἀφύσσεσθαι* B aif. *μεθύσσεσθαι* V. Post v. 266

titulus ἱάσπις in M P et edd. ante Tyrwh. *περὶ ἱασπέως λίθου* B, *περὶ ἱάσπεως* Pal. V. om. Tyrwh. Herm. — v. 267 *γλαφυρὴν* requirebat Wiel p. 41, cum ἱάσπις non solum apud alios scriptores verum etiam apud nostrum (v. 270) feminini sit generis. »*γλαφυρόν* vocabulum suspectum et a notione et a forma: a notione quod non facile intelligas, quid sit illud de iaspide dictum; a forma, quod *γλαφυρὴν* desideratur Praeterea *γλαφυρός* alibi non legitur in hoc carmine, saepe *χλοερήν*, quod substitui malim et intelligi de prasino colore subviridi, qui iaspidi a gemmarum scriptoribus passim tribuitur. Egregie convenit alterum epitheton *ἐαρόχροον*. Ego *γλαφυρὴν* retinui, ne duobus epithetis eandem notionem expressisse poeta putandus sit; praeterea *γλαφυρόν*, quod per politum vertit Gesn. per elegantem Eschenb. haud absurdum esse puto. — *ἐαρόχροον* codd. et edd. omnes; pro quo *ἀερόχροον* coni. Salmas. ad Solin. p. 143 a B, et Bernard ad Psellum de lap. p. 17, vertendo expresserunt (aerini coloris) Eschenb. et Gesn.; probavit Koen. ad Greg. Corinth. p. 33. Sed recte contra Tyrwh.: »Ego sane an prima in *ἀερόχρους* corripitur possit, dubito; et praeterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides iaspides scriptores de gemmis passim agnoscant. Probavit hoc Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 simul monens Tyrwhittum suam vocabuli *ἐαρόχρους* explicationem confirmare potuisse ex Hemsterhusio ad Lucian. Nigrin. p. 52. Salmasius *ἀερόχροον* suum ex Dionysio Periegeta firmaverat, qui v. 724 iaspidem *ἡερόεσσαν* appellavit. »Addere poterat Psellum de Lapid. *ἡ ἱάσπις φύσει χρυσταλλοειδής, ὀλίγον ἐπιτευνομένη τὴν χροιάν· καὶ ἀρίστη μὲν ἡ πορφύρουσα· ἔστι δὲ τις καὶ ἀεροειδής*. Sed quoniam utrumque ad gemmae colorem, qui non unus est, aequae est accommodatum et *ἐαρόχροον* quamquam hic tantum repertum, bonum admittit explicatum, non video, cur quod habemus sine causa amittamus. Sin vero audacius fieri alicui videatur, ut coloris notio ab anni tempore ducatur, is certe non dubitabit eius vocis originem ducere ab ea notione, qua *ἔαρ* significat ut de animantibus sanguinem, ita de plantis sucum. Cfr. *ἔαρ ἐλαίης* Nic. Al. 87. 314. Callim. fragm. 201. Itaque prasinum colorem indicari vides, sicuti prasoidis nomine apud Plin. 37. 8. 32 iaspidis quaedam species appellatur. Similem coloris significationem habemus in Aglaiae Byzantini carmine medico, ubi est *λίθος εἰαριότης*, ab ipso scriptore explicatum per haematiten lapidem. Wiel l. l. — v. 268 *ἔρα ῥέζοι τις* codd. et edd. ante Herm. qui correxit. (*τίς* Pal. *τίς* V) *ἔνεταί* B V. — v. 270 *ἡδὲ καὶ ἀχμηρῶσιν ἄγοι* codd. (praeter B qui totum versum om. haplographica neglegentia; *ἀχμηροῖσιν* M) et edd. ante Herm. — v. 270 ut ex glossa natum deleri voluit Ruhnken Ep. Crit. I p. 55, cum *καρφαλέας* per *ἀχμηράς*, *νεφέλαις κορέσουσι* per *πολὸν ὄμβρον ἄγουσι* explicetur. Cui oblocutus est Gesn. »multum enim negotii sibi facessierit qui *ταυτολογίας* hoc genus ex antiquissimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Probavit hoc iudicium Tyrwh.

qui tamen addit: »In hoc loco confusa orationis series, et similes terminationes versuum 266 et 267 [vulg.] faciunt ut suspicer, inter duos illos versus nonnullos intercidisse, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta sit. Potestates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod sciam, scriptore iaspidi tribuuntur, earum autem principes hephaestite a Plinio N. H. XXXVII. 60 et Marbodeo cap. XXXII^a. Hanc autem de lacuna suspicionem missam fecit Tyrwh. postquam epitomae ope versus 271 sqq. de lychnite non de iaspide dictos esse intellexit; neque tamen hac de causa vulgatam recte se habere iudicavit; dicit enim: »ex his patet, opinor, versum 267 [vulg.] quem deleri voluit Ruhnk. ab Epitomatore nostro in exemplari suo lectum fuisse; quod tamen me non movet, quin aut illum delendum, aut priorem (nescio quomodo) emendandum iudicem. Hermannii haec est nota: »Koenius ad Greg. Cor. p. 35 ita hos versus emendat: καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας. Ἡδὲ καὶ ἀρχιμηρῆσιν ἄροις πολλὸν ὄμβρον ἀρούραις, postremo versu poetam ratus alloquutum esse cum sequentibus vss. ipsum lapidem. Non in v. 266 ut putat Tyrwh. sed in v. 267 vitium latet. Scripsit enim poeta ἥδε γὰρ ἀρχιμηρῆσιν ἄρει πολλὸν ὄμβρον ἀρούραις. Ita planus est sensus. Cum iaspide, inquit, si quis deos adeat, siccis agris nubes mittent. Haec enim vis est huius lapidis, ut imbrem cieat. Wiel p. 41 in vulgata scriptura »eandem in utroque versu terminationem, verba tautologica, copulationem per ἥδε καὶ ineptam, optativum ἄρει inexplicabilem, orationis seriem confusam» reprehendit et Hermannii coniectura offensionum minimam partem remotam, longe gravissimam relictam esse queritur; quare transpositis versibus simulque partem Koeniani inventi auctore non nominato recipiens locum sic constituit:

ἥδε καὶ ἀρχιμηρῆς [sic!] κεν ἄροις πολλὸν ὄμβρον ἀπ' αὐρῆς
καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας.

hac nota addita: »Quam autem facile ab altero versu ad alterum oculis aberrari potuerit, probat utriusque terminationis similitudo; et esse aberratum mihi quidem persuadet illud, quod ἥδε καὶ in posteriore versu ineptum, aptissimum est in priore. Hoc modo servari vides codicis lectiones καὶ et ἄροις, evitari praeter alia incommoda etiam ἄρειν dativo coniunctum, quod aliqua certe offensione hic quidem non caret. [Immo nostri usum loquendi quam maxime sapit; cfr. v. 8. 9. ἀθανάτοισιν ἔχων et v. 591 vulg. ἀγρῶν τραῦμα φέρουσιν.] Ego Hermannianum recepi, cum in violenta Wielii mutatione etiam ἀρχιμηρῆς ἀπ' αὐρῆς (sic, non ἀρχιμηρῆς eum voluisse puto) ὄμβρον ἄρειν ineptum esse videatur. — 271 λύχνις δ' ἐκ πεδίου ῥοθίων ἀπὸ ἐρξε χάλαζαν A, qui περὶ λυχνίτου habet in marg., et rell. codd. nisi quod ἀπὸ ἐρξε dett., Ἀχνης B, Λύχνης M, αὐχνης P, Pal. V et edd. ante Steph. qui praeunte Perdr. αὐχνης dedit. In codd. omnibus αὐχνης (λύχνης etc.) ita scriptum est, ut de alio inde ab hoc versu lapide agi clare indicetur. ῥοθίων codd. omnes (ῥοθίων V) et edd.

ante Herm. omisso τ'. ἀπόεργε A, ἀπόεργε rell. χαλάζαν B; χάβαζαν edd. ante Eschenb. qui tacite correxit. »Non dubito, quin dederit poeta Λύχμᾶς δ' ἐκ πεδίου, ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χαλάζαν. Poeta, ut solet, convertit se ad gemmam ipsam» Gesn. De lychnite hoc loco agi ex epitoma didicit Tyrwh. qui λύχνη, σὺ δ' ἐκ πεδίου coniecit, probatum Hermannō, et recte quidem puto, nam licet λύχνης, si cum A ἀπόεργε scribas, contra metrum non peccet, nimis dura foret apostrophe in v. 272, neque aoristus ἀπόεργε aptum praebebat sensum. Obstat etiam auctoris usus loquendi, quo in primā carminis parte, ubi ex Theiodamantis persona loquitur, verborum vel praesenti vel futuro tempore lapidum virtutes praedicat. ῥόθιόν τ' pro ῥόθιων coni. Gesn. recepit Herm. ῥόθιον κυρίως τὸ κῆμα schol. Moschi. — 272 κῆρες M (cum gl. μοῖραι) et P ante corr. στιχόωνται A, στιχώωσιν codd. dett. et edd. — 273 καὶ σὲ A V. — 274 ἤυτε aif. κρύσταλος A. ἐκ A M P Pal, ἐκ [B? V?] Herm. ἐς aif. ἐκ inde a Steph. edd. ante Herm. — 275 »ὅτι ἐκ τούτου πῦρ ἵπτεται ὥστε καὶ λέβητα ἀναζεῖν ποιῆσαι» Schol. ined. Moschi. μή pro δῆ codd. aif, δῆ Steph. et rell. edd. — 276 ἀμφιέσθην A, ἀμφιέσθην Herm. ex coni. ἀμφιέσθῃ codd. dett. et edd. ante Herm. ἐν δὲ πλείοιο A, ἐνὶ δὲ πλείοιο codd. dett. et edd. ante Gesn. qui ἐνδε (ecce) scripsit sine sensu. »Simplicius est ἐνιπλείοιο coniunctim accipere (ut supra v. 190 ἐνίπλεον) et δὲ interpositum quasi δῆ reddere: et quidem pleni lebetis». Tyrwh. »Non minus barbara haec Gesneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III p. 158 ὕδρος πλείοιο coniecit, parum eleganter» Herm. qui ἀμφιέσθην ἐνιπλείοιο λέβητος scripsit. Probaret hoc Wiel p. 19 »nisi parum videretur verisimile vocem vulgarem tam mirae corruptioni obnoxiam fuisse. Equidem rarissimum vocabulum ὕδρηπλείοιο reponere ausim» quod equidem nusquam inveni et a codicum scriptura nimis recedere puto. — 277 προσμένει A M, προσμῖμναι rell. dett. et edd. ante Herm. qui quod ex Tyrwhitti et Slothouweri coniectura recepit πυρὸς μένει Homericō loco firmavit Il. XXI 362 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. — 278 ψυχροῖσι B M Pal. V aif, de P non notavi. κονίοισι M. λίπη A, λίποι codd. dett. et edd. ei cum coniunctivo habes v. 96. 420. 630. 633. — 279 κυκώμενον coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128 et Wiel p. 19. κυκωμένου codd. et edd. κυκωμένου coni. Perdr. Post v. 279 titulus περὶ τοπαζίτου λίθου in B, τόπαζος in M P et in edd. ante Tyrwh., qui titulum om. cum A et Herm. περὶ τοπάζου in Pal. V. περὶ τοπαζίτου A in marg. — 281 θυητοῖσι aif. θυηποτίοισι P ante corr. θυηπολίοισι B, P post corr., Pal. V aif et Dinner p. 755. θυηπολήσι edd. post Steph. »Aldina habet θυηπολίοισι quod propius ad verum accedit quam θυηπολήσι. Nam duplex hic dativus ab epica dictione alienus est. Legendum θυηπολέουσι, nisi θυηπόλιος pro θυηπόλος nove formatum statuere velis, quod in hoc quidem poeta, qui in adiectivis multa novavit, non audacius fieri vide-

tura. Wiel p. 24. *θυηπολέουσι* extat in A [M]; et idem iam Eschenb. coniecisse videtur, vertit enim »sacra facientibus«. — Post v. 281 titulus *περι οπαλλίου λίθου* in B, *λίθον* (sic) in P Pal., *περι οπαλλίου* in V, *οπάλλιος* in edd. ante Tyrwh., qui titulum omittit cum A M (hic in spatio vacuo) et Herm.; *περι οπαλλίου* A in marg. — »Τὸν τοῦ παιδὸς τέρενα χροά ἦτοι σῶμα ἔχοντα· τὸν λίθον οπάλλιον λέγω τέρπειν τοὺς ἀθανάτους« Moschi schol. ined. in quo quod in V post *χροά*, in P ante *χροά* male additum legitur, *τέχνα*, ex male iterato *τέρενα* originem duxisse videtur. — 283 comma post *ἀγλαόν* sustulit et post *οὐρανίωνας* posuit Dinner p. 583. — *ἡμερτοῖο* codd. et edd. ante Steph., qui correxit. *τερενόχροα* A solus, quod nolui recipere simulque lacunae signa post hunc versum figere. Confer praesertim quae Plinius de opalo memoriae tradidit N. H. XXXVII 5. 84: »Hanc gemmam propter eximiam gratiam plerique appellavere paederotae«. — Post 284 novum caput incipit Herm.; sequentia cum praecedentibus cohaerent in codd. et rell. edd. — 285 *δαχρύοισι* A, *δάχρυσιν* P ante corr., *δάχρυσι* P post corr., rell. dett. et edd. ante Herm., qui *δάχρυσσι* scripsit; *δάχρυσσι* iam Musgr. et hoc vel *δαχρύεσσι* Tyrwh. — *λιθοῦμενος* A, quo firmatur Bernardi coni. (ad Thom. Magist. p. 189 b) *λίθου μένος*, a Tyrwh. et Herm. probata. Sed quod *ὀψικόμοιο* pro *ὀψινοῖο* scribi volebat Bernard, merito ab iisdem vituperatum est. *λιθοῦμενον* retinuit Gesner, qui *πίτυος δάχρυσι λιθοῦμενον* cum Eschenbachio »et pini lacrymis lapidescentem« vertit. — *ὀφανοῖο* B. — 286 *σμήρνην* (non *σμήρνη* ut est ap. Herm.) *σμίγειν* P aif, *σμίγειν* B Pal. V; *φολίδεσσι* M. — 287 *ἀργυφέαις* A M, *ἀργυφέεσσι* B V, *ἀργυφέεσσιν* P, *ἀργυφέεσι* Pal., *ἀργυφέσσιν* aif, *ἀργυφέσσιν* edd. post Steph. — v. 287 *ἀποστέλλοντα* A M, et P V in textu, *ἀποστίλβοντα* B Pal. et P V in marg.; idem habent edd. omnes, recte. vv. 288—289 sic contracti sunt in codd. dett. et aif: *αὐτίκα γάρ τοι δώσουσι* (*δώσουσιν* B) *δ. ἀγαθόν τε* et sic edd. omnes nisi quod *ἀγαθῶν τε* habent cum A et *τοι* post *γάρ* primus expulit Steph. — 288 *αὐτὰ* A; *ταῦτα* ego scripsi in Epist. p. 22, ne diphthongus in *τοι* ante vocalem in thesi producatur. Non nisi ter hoc genus hiatus apud nostrum admissum reperi v. 42 *τίσουσιν καὶ οἶκον*, v. 50 *δώσω οἱ καί*, et v. 680 *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσχε* et hoc quidem semper ante vocabulum quod antiquitus digammo instructum erat. Miror haec tria exempla satis memorabilia a Wielio in quaestionibus de hiatu (p. 8—10) neglecta esse. — 290 *εἴσσαι* B, *εἴσαι* V; *ἄσ' ἐθέλησθα* codd. omnes, *ἄσε θέλησθα* edd. ante Tyrwh. et Herm., qui *ἄσ' ἐθέλησθα* ex Gesneri coniectura receperunt; *αἶχ' ἐθέλησθα* coniecisse videtur Eschenb. qui vertit: si scire desideras. — 291 *ἀλέγενα* B. — 292 novum caput incipit Herm., non incipiunt codd. et rell. edd.; *ἡελίου* B; *λάς* A. — 293 *ἔσσει δόντι* a. — 294 *ἐμπεφύασι* M. — 295 *γέ μεν* A. — 296 *ἄλλων τὸν μὲν* A et Herm. ex Tyrwhitti coniectura; *ἄλλο τὸν* Abel, Orphei Lithica.

μέν BPV a, ἄλλο· τὸ μὲν M Pal. if et rell. edd. ante Herm., λίθων
 ἐστ'. ἄλλο coni. Gesn. Emendationem non absolutam esse a Tyrwhitto
 contendit Wiel p. 24, qui scripsit τῷ τὸν μὲν ὅτις, »nam thesis quarti
 pedis positione producta quamquam qualis hic est offensione paene ca-
 ret, tamen eam ut rarissimam in hoc poeta ne sic quidem admiserim.
 Exempla eaque satis dubia [?] in toto carmine extant tria, de quibus
 vide in capite de numeris inscripto [p. 10; sunt vero v. 292 ἐν τάρφῃσιν
 Ἰδῆς, v. 145 ἐς γαῖαν ὀρούσας, et v. 253 ἐς δέμνια κούρηγν]. Deinde ut
 pro νοήσεις poneretur ὅτις ipsa sententia postulare videbatur; et posi-
 tum vides in simili loco v. 562 [vulg.] πῆγνυον, ὥστε σε πάγχυ λίθον
 στερεῇν ὀύσασθαι Οὐδέ τ' ἔην ὀύσασθαι, ἐπεὶ στερεῇ λίθος ἦεν». Sed
 νοήσεις videtur requiri etiam a vocabulo εἵκελος εἰσιδέειν in v. 299.
 Deinde postquam totus locus ex A emendatus est (cfr. κρύσταλλον λευ-
 κήν) aptum quoque sensum praebet νοήσεις, neque dubia sunt tria illa
 exempla, quae ad monosyllabi τόν in quarti pedis thesi productionem
 excusandam Wiel attulit. — vv. 296—297 verba λευκήν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν
 ἔνδον ἐθειράς κρύσταλλος addidi ex A (qui κρύσταλλον habet); omittunt
 codd. dett. et edd. omnes; neque sequens εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὄγ' ἐθει-
 ρας viros doctos de vulgatae scripturae vitio monuit; quod sane mirum
 est. — 297 κρύσταλλον A. — 298 κρύσταλλον κενεῇν codd. omnes, (etiam
 A) et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam κρύσταλλον γενεῇν re-
 cepit (vertit Tyrwh.: »hunc quidem senties esse crystallum secundum ge-
 nus»). Multo deterior est Hermanno iudice Koenii coniectura ad Greg.
 Cor. p. 100 λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἶχε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην, unde
 tamen ut κρύσταλλός κεν ἔην recipiatur et a sequente χρυσολίθος κεν
 ἔην et a totius loci sensu flagitari monui in Epist. p. 23. — 298 ὁ δὲ A M;
 χρυσολίθω A. — 299 ἔκελος codd. et edd. ante Steph. qui εἵκελος edi-
 dit; εἰσιδέειν B; ἔσχεν οὐδ' ὄγε B. — 300 κε ἔην A; ἐσθλῷ φημι A
 et sic corrigendum in textu, ἐσθλῷ (ἐσθλῷ B) φημι ut videtur, rell.
 codd. et edd. — vv. 301 usque ad 304 om. A in lac. — 302 ἥελιος B. —
 ῥοίζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός codd. et edd. ante Herm., nisi quod ῥοί-
 ζον aif. Quod de stridore electrico dictum esse putabat Gesn. qui ser-
 monem esse »de gemmis succini similitudinem habentibus« ratus v. 304
 »de sculptura facili harum gemmarum« intellexit. Quod improbens
 Tyrwh. ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας coniecit, cui coniecturae postea
 ex epitomae verbis (φορούμενοι δὲ οὗτοι, φασίν, ἐδρεπεστέρους καὶ
 σεμνοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους) mul-
 tum auctoritatis accedere recte intellexit. Idem coni. Musgr., nisi quod
 ῥέζειν scripsit, quod metri causa iure praetulit Herm. — 303 τε B ante
 corr. pro τ'. — 304 ἀγανόν B, Pal. ante corr. — 305 οὔτε φο-
 ρέουσι codd. dett. et edd. ante Herm., in qua lectione οὔτε qui, non et
 hi reddi debere observavit Tyrwh. »At οὔτε etsi plerumque reddi debet
 qui pariter atque οὔ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae

iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium . . . ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronominiibus atque adverbis [ἐνθα τε] alienum est . . . Ita hoc in loco οὔτε Graeci sermonis natura postulare ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare quin poeta scripserit οἱ καὶ φορέωσιν, ut Homerus, ὅς κεν ἀριστήν βουλὴν βουλεύσῃ. Recte haec Herm.; habet A quoque οἱ καὶ . . . φορέωσι. — εἶγε θεοῦ μέγα δ. ἐπ. φορέουσιν coni. Schaefer Mel. Crit. p. 90, refutatus ab Hermanno in Incredibilium Libro p. 362 (Opusc. vol. IV). — v. 306 in codd. et edd. ante Herm. prioribus adnexus est. Post v. 306 titulus μαγνήτις in M P et edd. ante Tyrwh., περὶ μαγνήτεως Pal., περὶ μαγνήτεως λίθου (sic) B, περὶ μαγνήτεως V. A versu 307 A quoque novum caput incipit; περὶ μαγνήτου A in marg. ad v. 307. — In v. 306 ἐνείη pro ἐνηεία dictum esse putans Gesn. locum sic intellexit: »Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio Di aequae placantur: ut non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles«. Versum 306 non prioribus, sed sequentibus coniungendum esse viderunt Koen. ad Greg. Cor. p. 199, Musgr. et Tyrwh. — v. 307 Μαγνησίτην δ' ἔξοχ' ἐφίλατο A, Μαγνήτην δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν dett. (ἐφίλησε BV) et edd. ante Herm., Μαγνήσσα· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο coni. Musgr. Et idem invenit Tyrwh. nisi quod primum inter Μαγνήσσα· τὴν δ', Μαγνήτη· τὸν δ' et Μαγνήτι· τὸν δ' incertus haerebat, postea tamen Μαγνήσσα, »quia eadem voce noster infra utitur v. 320 [vulg.]« praetulit, concedens tamen Μάγνησσαν, quae forma apud Tzetzam legatur in Chil. 4, 403 veriore scribendi rationem esse. Herm. recte Μαγνήσση scripsit, quo ducit etiam A libri scriptura. Steph. ἔξοχα μαγνήτην φίλησεν θούριος Ἄρης dubitanter coniecerat. τὴν τ' pro τὴν δ' scripsit Herm. minus necessario. — Tzetzes in Chil. II 403 respexit hunc locum, de magnetide loquens ἥσπερ Ὀρφεὺς ἐν Λαδικαῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις. — 308 πελάσει A, πελάση M cum gl. πλησιάσει, πελάσοι rell. dett. et edd. ante Herm., qui πελάση edidit. — 309 παρθενικῇ Dinner p. 617; γλαγόφρονα A, γλαζόφρονα M, γλαῦφρονα B, γλαῖφρονα V, γλαρόφρονα P Pal. (hic cum corruptelae signo) et edd. ante Herm.; γλαγερόφρονα coni. Tyrwh., sed »neque omnino hoc epitheton placeat, et multo minus ad στέρνῳ relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton«. Herm. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 92 ex v. 35 μαλακόφρων coniecit quod tamen nimis a librorum, praesertim A scriptura (γλαγόφρονα) recedit. Hermann »facilem et elegantem emendationem« Musgravii, ἀγανόφρονα recepit, quae mihi vel ob hiatus displicet. Wiel p. 9 compositum γαλερόφρονα finxit, cuius prima pars et ipsa rarissime invenitur. Ego τερενόχροα ausus sum; nihil enim frequentius quam commutatio terminationum -χροα et -φρονα, et videntur pueri τερενόχροες nostro in deliciis fuisse, cfr. v. 33 ἡέθεοι τερενόχροες et v. 283 ἡμεροῦ τέρενα χροά παιδὸς ἔχοντα. Quod si quis ex hoc nostro loco

Tzetzam adiectivum *γλαγόχρους* et *γλαγεόχρους* sumpsisse crederet, quo ille in Antehom. v. 224, 245, 253 et alibi usus est, is *γλαγεόχροα* vel quod rectius formatum esset *γλαγερόχροα* scribere posset. — 310 *στέρω* A. — 311 *ὄν* pro *ὄς* B; *ἥ γὰρ πάξουσα* a, *ἥγ' ἀρπάξουσα* if; corr. Steph. — *αἰεῖ* et v. 312 *ἄψ* A; *αἰεῖ*, et *καὶ* pro *ἄψ* codd. dett. et edd. ante Herm. qui *αἰρεῖ* pro *αἰεῖ* ex Musgravii coniectura restituit probante Wielio p. 38. — 313 *ἦτοι* P Pal. V et edd. ante Steph.; *μιν φασὶν* A, *μιν φασὶ* rell. codd. et edd.; *ἡλείου* B. — 314 *ἀμφίπονον κρούρης* B; *παλύνει* A, *παλύνει* codd. dett. et edd. ante Herm., qui *παλύνῃ* scripsit. — 315 *ὑπέρθυμος τεκεοκτόνος* A, *ὑπέρθυμος τε τεκεοκτόνος* M, *ὑπέρθυμος τεκεκτόνος* B (sed hic *τεκεκτόνος*) P Pal. V et edd. ante Eschenb., qui *γε* post *ὑπερθ.* inseruit. *ὑπερθύμως* Gesneri coniecturam recepit Tyrwh., Dinneri emendationem (p. 31) *ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος*, probatam etiam Schneidero, recepit Hermann, (magnanimi Aeetae vertit iam Eschenb.), et *τεκοκτόνος* ex constante linguae Graecae lege scribi iubebat Lobeck ad Phryn. p. 678. *τεκεοκτόνος* retinere nolui, cum tale compositum paucis similibus, ut *ἐλεόθρεπτος*, *ὄρεοπολεῖν*, *ἀλγεόδωρος* non satis firmetur. — *ντεκεοκτόνος* (sic, non *τεκεκτόνος* ut habet Tyrwh.) *ἡ τὰ τέχνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς* Moschi scholion in quo lemma et *τὰ* ante *ἑαυτῆς* om. V. — 317 *ἔθεν* A. — 318 *ἐπ'* B; *δῶμα* codd. omnes et edd. ante Herm., qui elegantem Piersonii coniecturam (Veris. p. 147) *σῶμα* recepit. Male oblocutus est Gesn.: »Sed illa optime *σῶμα* custodiet mulier, quae cupidos iuvenes ne in *δῶμα* quidem admittet.« — *φυλάσσει* A, et Herm. ex conii., *φυλάσσοι* codd. et edd. rell. — 319 *ἔς* codd. et edd. ante Herm. qui tacite *ἔς* edidit. Comma, quod in edd. inde a Stephano (non in codd. et aif) post *δέμνια* positum erat, sustulit Herm.; *ὑποδέμνια* Pal. aif. — 319 *λάθρη* B. — 320 *ὠδῆν* A. — 321 *ἡδὲ* B V et edd. ante Herm.; *κατακῶσσοῦσα* B, *κατακνώσσοῦσα* M, *κατακνώσσοῦσα* aif; *ὑπνω* A. — 323 ante v. 322 scriptus est in B, sed appictis litteris ordinem restituit m. pr. — 322 *σὲ* A; *ὀρέγουσα* P Pal. if, *ὀρεγουσα* a; *μεναιαίνει* B ante corr. — 324 *εἰδὲ ἑμαχλ.* B, *μαχλοσύνησιν* A, *-σύνησι* P aif; *ἐλαύνει* A M, *ἐλαύνει* codd. rell. et edd.; *δία* B, *δὴ* a, *δὲ* f. — 319 *εἰς* B; *τε τανύσσεται* B V, *τανύσσεται* Pal. — 325 *μάγνησαν* A et Herm. ex conii., *μάγνησαν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *φερεόντων* V. — 327 *ὀπῇ* suprascripto ἱ B Pal; *καλῇ* A, *καρῇ* aif. — 328 fort. *ἀγορῇν τε συναγρομένην* conii. Eschenb., qui vertit: »etiam populum et forum congregatum. . . demulcebis«; *ἐνὶ* B Pal. aif; *στήθειςιν* M; *πειθῶ* aif. — 329 *καταλέξω*, ut conii. Perdr., codd. omnes, *καταλύξω* edd. ante Steph. qui *καταλέξαι* edidit. — 330 comma post *θέσχελα*, quod praebent primae editiones et damnaverat iam Steph., sustulit Hermann. — *τοι* om. codd. dett. praeter M et edd. ante Herm.; *τίη πλέον* conii. Gesn. »rectius fortasse iudice Tyrwhitto, quam Steph., qui *τί καὶ* scribi iubebat; *τί τοι πλέον* edidit Herm., quod recepi, cum idem in A M extet; improbavit

a Seidenadelio secutus Wiel p. 25: »quod καὶ τοι in eiusdem membri parte priore iam legitur; praeterea in simili sententia v. 393 [vulg.] poeta scripsit ὄν. Hoc eo libentius hic etiam legerim, quod sic com-
moda quaedam et paene necessaria oppositio existit ad versum 329 [vulg.] ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαντίχα πειρηθῆναι. — οὐρανίωνων V ante corr.
— 331 φθέγγομαι ὦν αἶψα codd. dett. et edd. ante Herm., φθέγγομαι τῶν αἶψα A, φθέγγομαι coni. Steph., φθέγγωμαι Tyrwh., quod »etiam si τῶν deinde scribatur, numeros elegantes« minime praebere dixit Hermann. Mirati sumus hoc viri praestantissimi iudicium et ego in Epist. p. 12 et Wiel p. 25, qui recte φθέγγομαι τῶν αἶψα praetulit etiam hiatus vitandi causa. Hermann φθέγγομαι ὦν ἤγ' αἶψα scripsit, ubi ἤγ' nihil offensionis habere dixit »licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, ut v. 267 [vulg.] Tradita verba male intellegens de lacuna circa hunc versum cogitavisse videtur Steph., cuius haec est nota: »Sed illa verba, τί καὶ πλέον οὐρανίωνων φθέγγομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: Quid amplius vel ulterius coelestibus dicam, hoc tamen significant: Si commemoravero, quanta sit eius apud ipsos etiam deos auctoritas (vel quantum eius erga deos robur) addendumne quicquam fuerit?« — 332 ἤτορ ἐπὶ γνάπτει A; ὄφρα κισεῖο B V, ὄφρα κε rell., ὄφρα κε edd. inde a Steph. — vv. 333—336 om. A in lacuna. — 333 ὥτε Pal.; ἐέλδωρ BP Pal V aif; ἐκτελέσωσι MP Pal. V et edd. ante Herm., ἐκτελέσωσιν B Herm. — 334 ἐπαντίχα B. — 335 καὶ γάρ μοι codd. et edd. ante Herm. Pronominis μοι geminationem suspectam habuit Stephanus; τοι scripsit Hermann pro priore μοι ex Tyrwhitti coniectura, quod invita sententia factum esse nescio quo iure affirmavit Wiel p. 25, ubi vocabulum epicis non usitatum συνεπισπόμενος reponendum esse dixit. — 336 ὥμοισι A MP Pal. V et edd. ante Herm., ὥμοισιν [B] Herm.; κρατεροῖσιν ἐώνων A, κρατεροῖσιν ἐών rell. codd. et edd. ante Steph., qui ἰών scripsit; τῶν pro ἰών videtur coniecisse Eschenb., qui iam ante Gesnerum vertit »in robustis humeris fert variam harum rerum materiam«. κρατεροῖσι λίθων coni. Tyrwh., recepit Hermann. φέρει A M, et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura, φέροι rell. codd. et edd. — 339 σεῖο δ' ἔτι κραδίην κλονέει A (δ' ἔτι etiam M), quam scripturam recordationem eorum quae in carminis hypotesi de poetae cum dracone pugna narrentur, longe fortio-rem et clariorem reddere, quam deteriorum praeter M codicum et omnium editionum scripturam σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην, in Epist. p. 13 dixi. δ' ἔτι coniecisse videtur iam Eschenb. qui vertit »Tuumque cor turbat adhuc«. — δειμα pro δέγμα coni. Pierson in Veris. p. 50, ingeniose, sed sine causa, ut recte intellexit Gesner. — 340 δειόμεν A M, P in textu, Pal. in marg., V, δηόμεν εἰρός B, δεδιέναι P in marg., Pal. in textu, δειδόμεν ex Tyrwhitti coniectura recepit Herm. — 341 τριψας M; καίχλεο P ante corr., κελαιο a. — 342 ἦν B, P ante corr., aif; κρατεροῖο BMP V

aif, *κρατεροῖσι* [A Pal.?] Steph. et rell. edd.; *ἐλθῃ γ' ὁδοῦσι* A, *ἐλθῃ* (om. γ') codd. dett. et edd.; *ὁδοῦσι* B M, *ὁδοῦσι* P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite *ὁδοῦσιν* scripsit. — *περὶ ὀφίτου* A in marg. — 343 *ἐλκεῖ* A et Herm. ex coni., *ἐλκει* rell. codd. et edd.; *ἔσσε'* Pal. ante corr. — Post v. 343 titulus *περὶ ὀστρίτου λίθου* in B, *ὀστρίτης* in P et in edd. ante Herm., *περὶ ὀστρίτου* in Pal. V; versus spatium vacuum relictum in M; *περὶ ὀστρίτου* A in marg. — vv. 344–345 recte prioribus coniunxit Hermann. — 344 *σὺν δὲ καὶ* A et Herm. ex coni., *νῦν δὲ καὶ* codd. dett. et edd. ante Herm.; *οἶνω* A. — 345 *ἄχρητον* codd. et edd. ante Gesn., *ἀκρήτω* coni. Gesner, probavit Herm. — Versum 346, quem omittunt codd. dett. et edd. omnes, addidi ex A, in quo male ligatis litteris *πυτέρῃ* potius quam *πέτρῃ* scriptum esse videtur. *περὶ ἐχιδνῆς* A in marg. — 347 *αὐτοκασγνήτη* A M et edd. inde a Gesnero, *αὐτοκασγνήτη* P Pal. V, *αὐτοκασγνήτην* B, Dinner p. 596, et edd. ante Gesn. *ὁμώνομε* A. Iam Steph. vitium subesse vulgatae scripturae vidit: »Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest; nam cum *ὁμώνομ'* pro *ὁμώνομε* videtur legendum *αὐτοκασγνήτηα*. Quod vertendo expressit Eschenb. Caeterum recte haec a prioribus seiunxit Gesner, non de ostrite, sed de ophite aliquo lapide in versu 347 et sequentibus agi intellegens. Probavit hoc iudicium etiam Wiel p. 23. 24, hoc solum vituperans, quod *Ὀφίτης* lemma ante v. 346 posuit Gesner, cum de echietide lapide poetam locutum esse forma feminina *αὐτοκασγνήτη* arguat. Male Hermann sequentia quoque de eadem ophietide dicta esse putavit, cuius descriptionem a v. 341 orsus sit poeta. Improbavit hoc Wiel p. 23 »quum ipsa verba . . supra scripta nihil dubitationis relinquant, quin poeta ad novum argumentum sese convertat, qui si in una eademque re tractanda pergit, nunquam tam magnifica utitur apostrophe, saepe, ubi ad novum caput transitionem instituit, velut v. 488 [vulg.]« — Epitomatori *ἐχίτις* audit lapis iste *ὁμώνομος ἐχιδνῆς*. Eundem atque *ὀφειτίδα* modo laudatam esse putavisse videtur Tzetzes, cuius haec est nota ad Lycophr. 911: *μετακληθεὶς γὰρ ἐκ Δήμου Φιλοκλήτης ὕφ' Ἑλλήνων κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἱατροῦ ἱάται τῇ Ὀφειτίδι πέτρῃ*. Sed idem *ἐχίτιδα*, non *ὀφειτίδα* appellat Posthom. 582sqq.:

πόδας δὲ οἱ ἔλκος ἔτειρε.

πέτρῃ δ' ἄρτεμέα ἐχίτιδι τεῦξε Μαχάων.

ὁμώνομ' ἐχίδεης B. — 348 *ἦ ρά ποτ'* codd. et edd. ante Herm., qui *ἦ ρά ποτ'* recepit ex Tyrwhitti coniectura, qua nunc non amplius opus. — *εἰναστῇ* V, *εἰναστ'* i a, *εἰναστ' ἰλωβήν* if, *εἰναστ'* ἦ Dinner p. 474; *ἀμένηνον* a. — 350 *πῶς* Pal. aif; *κείνυν* aif; *ἔπλετο* M P Pal. et edd. ante Steph., *ἔπλετο* A; *θυμῶ* A, *θυμός* V ante corr., *θυμό* (?) V post corr. — 351 *ὀπεκφεύξασθαι* B et Dinner p. 546 — 352 *ὄγε* B; *παπρός* a. — 353 *λάην* A; *ὅτις κε πίδοιτο* A M, *ὅτι κε πίδοιτο* B, *ὅτις κε πύ-*

δοιτο P Pal. V, δ τις κε πύθοιτο coni. Stephanus, δ τις κε πίθοιτο Tyrwh., quod vertit »quod. quis credat«. Idem voluisse videtur Musgr., qui πίθοιτο coniecit. »At id dici debuisset, δ τις κε ν πεπίθοιτο; Nam πιθέσθαι est obedire, non credere. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absonum est, de uno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id quod maxime, immo unice, hic dici debebat, reposui *ὅτις κ' ἀέοιτο*. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem«. Herm. Wielio (p. 24) et »ὅστις de certo illo lapide pro simplice ὅς positum« displicuit et »totum illud additamentum post ἀρωγὴν omnino languere«, iniuria puto, visum est. »Scribendum est *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, quod et mutationis lenitate et sententiae commoditate prae illo commendatur. Haec enim est sententia: Machaon a patre Aesculapio remedium edoctus, lapidem si quis imposeret, illum imposuit. Caeterum dubitari potest, an codicis [cuiusnam?] scriptura ἐπίθοιτο servari possit ex more Atticorum, a quo hic scriptor non plane alienus est. Sed id audacius visum«. Haec Wiel. Ego, cum neque *ὅτις κ' ἐπιθεῖτο*, neque versionem horum vocabulorum a Wielio propositam intellegere potuerim, Hermannianum recepi. Wielii coniecturam vertendo expressit Seidenadel: »Aber als Mittel erfuhr vom heilungskundigen Vater Jener den Stein, wer ihn braucht, [!]; ihn legt er als Mittel an's Bein ihm«. — ἐπὶ A Pal. et edd. ante Herm., παρὰ M, *ἐπὶ* [rell. codd. ?] Herm.; *μηρῷ* codd. dett. et edd., *μασθῶ* A, mero errore, nam epitomatores quoque *μηρῷ* legisse verba eius *Φιλοκτήτου τὸ σκέλος ἴασατο* fidem faciunt. — 355 τὸν ῥά aif; ὁσμὸν P in textu; ποσσὶν A; ἀρτεμέεσσι A, et ἀρτεμέεσσιν coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93, ἀτρεμέεσσι M, P post corr., V, ἀτρεμέεσσιν B Pal. et edd. ante Herm., ἀτρεμέεσσιν P ante corr.; valentibus pedibus vertit Eschenb. — 356 Πάρις A et Herm. ex Tyrwhitti et Koenii (ad Greg. Cor. p. 125) coniectura, πάρος B M P et edd. ante Herm., πάρις^ο Pal. — περ ἀπίσκει [A B M Pal. V] et edd. inde a Steph. παρὰ πίσκει P aif. — 357 ὑπεροπῆα B; ποιάντοιος B. — 358 Hunc versum respicit Tzetzes ad Lycophr. 911: Ἐλένου δὲ τοῦ Πριάμου παιδὸς μάντεως ὄντος καὶ ἡ μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς Ἑλλήσιν, ὥς φασιν Ὀρφεὺς τε καὶ Τρωφιδώδωρος; et ad 1048: Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Ἐδρουπόλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ὠμμενον τὸν Φιλοκλήτην. — Posthom. 520 sqq.:

χεῖνε (Eurypylus) δὲ πολλοὺς Ἀργείων Ἀσκληπιάδῃ τε
ἦρ' ἠτῆρα, Μαχάονα, κάλλιμον ἄνδρα
ὥς ῥα Κόϊντος ἔφη· ὁ δ' ἄρ' Ὀρφεὺς ἄλλ' ἐπαείδει.

κεκλόμενον B; κομίσαι A. — 359 λόγον B, λογόν V. — 360 vv. 360—362 citat Tzetzes in Exeg. II. p. 19 Herm. — τῷ A. — 361 περὶ σιδηρίτου A in marg. — δῶκεσι δηρίτιν P, δῶκεσι δηρίτιν aif, δῶκε σιδηρίτιν A M Pal. V et edd. ante Herm., σιδηρίτιν B post corr., σιδηρίτιν B ante corr. et Herm. et idem habet Tzetzes in Exeg. II.; et σιδηρίτην et σιδηρίτιν recte dictum esse putabat Gesn. provocans ad ὁ λίθος et ἡ λίθος. — τὸν ῥὰ aif et Tzetzes. — 362 ἤνθανεν codd. omnes et edd. ante Steph.; ἄλλοισι codd. dett. et edd. ante Steph.; ἔμφυχον A et sic coni. Tyrwh., recepit Herm., ἄψυχον codd. dett. et rell. edd.; — ὁρίτην A, ὁρείτην quod coni. Tyrwh., recepit Herm., habet M; atque idem legit Tzetzes l. l. et epitomator; ὁφίτην B, ut coni. Perdr., ὁφείτην P, ὁφείτην Pal. et edd. ante Herm., ὁφείτην V. — 363 λυγρόν codd. dett. (ὀλέθριον est glossa in M) et edd. ante Herm.; λυπρόν coni. Runken ad Timaei lexicon p. 50; γυρόν, quod recepit Herm., coniecit Tyrwh. ex epitoma, in qua στρογγύλος ἢ ὡς ὑποστρογγύλος est, collato Hesychio (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον, κυκλοειδῆ) Suida (γυρόν· κυρτόν, στρογγύλον) et Plinio (Oritis globosa specie N. H. XXXVII. 65). Oblocutus est Wiel p. 22: »Rectius fortasse ex epitomatoris verbis supra positum scriptum fuisse coniicias γυρότυπον, τρηχύν. Sed aliquam mutandi dubitationem facit Hesychii glossa, qua λυγρός praeter solitas notiones explicatur ισχυρός; praeterea qui reputaverit vocabula a λυγ radice formata flectendi et flexuosi significationem habere velut λυγῆρός, quod cum εἰσαμής coniunctum legimus apud mathematicos veteres, is cunctabitur λυγρόν, fortasse ex λυγῆρόν ortum statim damnare, praesertim quum comparaverit λυπηρός et λυπρός, χλοῆρός et χλωρός, et similia. Ego cum de lapide flexuoso numquam audiverim, et γυρόν etiam in A extet, hoc recepi. — ὁπὸ τρηχύν A M, P ante corr., Pal.; στίβαρον B. — 364 κύκλω A, κόκλω B; περὶ τ' A M et edd. ante Herm., qui tacite πέρι τ' scripsit. Versum corruptum esse iudicavit Wiel p. 7; nam in eo »eandem notionem vides non minus quinquies repetitam; si ter esset, facile ferrem ut in epico; si quater, aegre; sed quinquies, id tandem nimium videtur«. Et Wielio etiam »aliquid quidem suspicionis movet caesura trochaica pedis quarti, quae quamquam qualis hic est paene nullam habet offensionem, tamen vel sic in hoc carmine rarissima est«. Iisdem causis motus Seidenadel p. 6 κύκλω πυριλαμπές παντόθεν ἔνες coniecit, sed ipse vidit hoc πυριλαμπές a nostro dici debuisse. Vulgatam retinui, amat enim noster eandem notionem pluries exprimere, ut v. 427 et v. 602. — vv. 365—368 om. A in lacuna. — 365 ἔξελοι M (cum glossa ὅμοιοι) P Pal. V et edd. ante Steph., qui εἴξελοι scripsit. ἔξελοιο (sic) B. πάνθ' ἔξελοι coni. Tyrwh. »ἔξελοι vel εἴξελοι glossa est. Epitome habet ὅμοιοι. Itaque ἐμφερέες reposui. Hesych. ἐμφερές, ὅμοιον. ἐμφερέης, ὅμοιος«. Herm. »Iure mireris utrumque tam leni vitio medicinam tam gravem adhibuisse, quum nulla paene mutatione εἴξελοι [sic] scribendum fuisse

in aperto sita. Wiel. p. 22. Equidem *ελελιος* usquam nisi in compositionibus reperiri dubito, quare Hermannum secutus sum. — *βοτιδεσσον* P in textu, corr. m. pr. in marg. — 366 *ἡματα* codd. et edd. ante Steph. — 366 *τρὶς ἐφ' ἑπτὰ* codd. et edd., *τρι' ἐφ' ἑπτὰ* coni. Gesner et mihi quoque *τρὶς ἐφ' ἑπτὰ* »ter supra septem« vix graece dici posse videtur. Tamen nescivit Tyrwh., »cur Gesn. corrigere voluerit *τρι' ἐφ' ἑπτὰ* et vertere tres supra septem dies. Numerus, quem tradunt edd. vulg. ter septem dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur«. Recte tamen Wiel (p. 22) licet ne ipse quid causae Gesner habuerit sciverit, *τρι' ἐφ' ἑπτὰ* firmavit ex Tzetzae scholio Exegesi in Iliadem subiuncto p. 148 Herm. et ex lacero codice ab Hermanno iam in Addendis (p. XXIV) publici iuris facto: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λι . . . ὁρείου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τ . . . ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρ . . . κῶν συνουσίας ἀγνεύσεις . . . λοστρῶν, ἔτι δὲ καὶ ᾧ . . . διαμείνειεν ἐμφύχου γο . . . λοῦοι δὲ τὸν λίθον τοῦτο . . . καὶ ἀπορρύττωπῆγη χ . . . ἄπτοι καθαροὶς σπαργαν . . . περ παιδίων, καὶ ἐπεύχ . . . ἐν ταθαῶν κελλίαν τινὶ . . . κηροὺς ἢ λυχνίαν, μετ' ἐ . . . ἐρωτήσας, μάθοι παρ' ᾧ . . . ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο . . . παιδαρίου, περὶ ᾧν . . . πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις δαλ . . . ρίψη αὐτόν, μεγάλης . . . ἐπιτεύξεται βλάβης . . . ναίως καὶ τληχαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσεις, λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν, προσπελάσας αὐτόν τοις ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥσπερ ἀπονεχρούμενον. Indidem ego in Epist. p. 13 Gesneri coniecturam firmavi et simul monui *τρεις ἐφ' ἑπτὰ* quod in eodem Tzetzae opere p. 23 Herm. legitur, librariis potius quam ipsi Tzetzae deberi pro *τρι' ἐφ' ἑπτὰ*. vv. 366 368 enim citat Tzetzes l. l. p. 23, ubi *ἡματα, τρεις ἐφ' ἑπτὰ βίης* et *καὶ μένουν ἀμύαντον* legitur in Lipsiensi codice, cuius ad hunc locum scholion in Hermanni editione p. 149 legitur hoc: *ταῦτα περὶ τοῦ σιδηρίτου λίθου τοῦ καὶ ὁ . . . φησὶ, περὶ οὗ φθάσας ἐδίδαξα. — ἱλένιο αἰ. f. — 367 λοστρά* P ante corr. — 368 *καὶ σεμνὸν ἀδύαντον* codd. et edd. ante Herm. »Rectius forte ἀμύαντον. Sed neque σεμνὸν suspicione caret«. Tyrwh. »Musgr. σεμνοῦσθ' coniecit non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μένουν, etiam Tiedemann in mentem venisse postea vidi. Ἐδίγηε Hesychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν interpretatur, sed dubium est, an ἐμόλυνεν ad ἐμήνηε spectet«. Herm., qui etiam Tyrwhitti ἀμύαντον recepit. Aliter de hoc loco indicavit Wiel p. 22 qui in Hermanni coniectura, ut plana et simplici, acquiesceret, »nisi scholion supra scriptum genuinam poetae manum aperte referret«. Wielio enim in scholio laudato vox »ἀγνεύσεις optabilem ansam praebet verba καὶ σεμνὸν certius emendandi quam adhuc factum est«. »Scribi enim iubet ἀγνεύοντ' quod sine scholii auxilio non facile quisquam divinasset. Exemplorum luculenta copia est; cfr. Herod. l. 140 ἀγνεύουσι μηδὲν ἐμφυχον κτείνειν et similiter ἀγνευτικὸς ζῶα [sic]. Idem legisse videtur Epitomator, qui haec habet . . . καὶ τινα νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτὸν . . .«. Mira hic protulit vir*

doctissimus; non vidit enim lacerum scholii initium sic fere restituendum esse: *περὶ τοῦ σιδηρίτου τούτου λίθου τοῦ καὶ ὀρεῖτου φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς Λιθικοῖς ὡς εἴ τις ἐπὶ δέκα ἡμέρας γυναικῶν συνουσίας ἀγνεύσεις καὶ κοινῶν λοτρῶν* etc. ubi ἀγνεύσεις συνουσίας etc. nihil aliud significat, quam abstinuisse Helenuin a mulierum concubitu. Quae de ἐμφύχῳ ἐδωδῇ dixit Tzetzes, ea in sequentibus *ἔτι δὲ καὶ ἄ... latere* manifestum est. Tum neque ex vocabulis *νηστεύοντα καὶ καθαίροντα* quicquam sequitur, et, quod gravissimum est, a Tzetzta ipso καὶ μῖνεν ἀμάντων lectum esse alius ille locus ab Hermanno laudatus probat. Quod testimonium miror a Wielio neglectum esse. — ἐδοδῆς aif. — 369 ἀε- νάω A; δ' ἐνὶ A et Herm. ex conl., et »in fonte« vertit iam Eschenb., δ' ἐπὶ codd. dett. et rell. edd.; πέτρῳ^{ον} Pal.; ἐχέφρονι BV; πόδαυ P aif; — 370 καθαροῖς fortasse pro μαλακοῖς legit Tzetzes, sicut ex scholio supra laudato patet. — ἀλδίσσασκε A, ἀλδήσασκε BM (hic cum glossa ἀνέ- τρεψε) P Pal. V, ἀλδίσσασκε aif, ἀλδήσασκε edd. inde a Steph. ante Herm. — 371 ὡς BP Pal. V aif, ὡς AM et edd. inde a Steph.; ἐπ' ἀρῆσιν AM (hic cum glossa εὐχαῖς), ἐπ' ἀρῆσιν [B] P Pal. a et edd. ante Herm., ἐπαρῆσιν V, ἀπ' ἀρῆσιν if; ὡς ἀρῆσιν pro ὡς ἐπ' ἀρῆσιν et θύεσσιν τε pro θυέεσσιν conl. Tyrwh., cum »illud ἐπ' tam sensui quam metro incommodum sit, si ἀρῆσιν pro precibus accipiatur«; λιπαροῖσιν Herm. scripsit ex Musgravii emendatione. — ἀρασσάμενος B ante corr.; θυέεσσι P, θυέεσσι rell. dett. et edd. ante Herm., θυέεσσιν tacite Herm., θυσίῃσι (sic) A, quod ut recipiatur ipsam terminationem in ἐπ' ἀρῆσιν suadere monui in Epist. p. 13; quare etiam λιπαρῆσιν pro λιπαροῖσιν scripsi. — 372 λάαν A; ὑπὲρ μενέεσσιν B; ἔρδε A, ἔρδεν B, ἔρδεν M. — 373 καθαροῦ A, ἐκ καθαροῦ V; μεγάρω A, μέγα pro μενάρω M. — 374 θεονδέα Pal.; αἰείρων A, αἰείρας codd. dett. et edd. — εἰκῶς δὴ κατεχούση AM Pal. V, sic vel -χούση BP, δὴ κατεχούση etiam edd. omnes ante Herm., qui ἀγκᾶς ἐχούση scripsit, quia »quod vulgo legitur εἰκῶς δὴ κατεχούση duplici vitio laborat, inepto usu particulae δὴ, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obscurum est«. — 376 ἐπῆν A; ἐθέλης A. — 371 ἔρδεν codd. et edd., ut videtur, omnes; correxi. — σῆσι A. — 378 πάγχυ AM et Tyrwh. ex Gesneri coniectura, πάγγι BP Pal. V et edd. ante Tyrwh.; χάμης A; χείρσεσι B ante corr. — 379 ὄρσει AM et Tyrwh. ex Gesneri conl. (ed et vertit Eschenb.), ὄρση (-ση) rell. codd. et edd. ante Tyrwh. — 380 φαίης codd. (glossa εἴποις est in M) et edd. ante Gesn., μαίης Eschenb. tacite, vertendo nutricis in sinu, et Gesn. diserte; κόλπω A. — 381 τετληότι codd. et edd. ante Herm.; νόω AM P Pal., νόφ BV. »In τετληότι penultima licenter producta ob consonantem asperiores« Gesn.; τετλειῶτι conl. Tyrwh., τετληῶτι Schrader in Emend. Praef. p. 7, et Musgr., afferens Argon. 437 et 1347; re- reptit Hermann. — αἰνέμεν codd. et edd. ante Herm. omnes, praeter M, qui

ἐναίμεναι habet cum glossa κρατεῖν; κηδαιέμεν Bernard ad Thom. Mag. p. 177 a. Tyrwhitto magis placebat μελεδαιέμεν eodem sensu. Hermann probabilius esse existimabat, verbum quo firmiter tenere, quam quo curare, cavere indicetur, positum esse, et praeterea tali loco non esse mutationem faciendam, nisi quae litterarum similitudine sese tueatur dixit. Quare ἀκταινέμεν scripsit collato Hesychio ἀκταίνειν· μετεωρίζειν. ἀκταίνουσα· τρέμουσα· ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα et Aeschylō in Eum. 36 ὥς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βιάσιν. Contra Wiel p. 23: »Sed ne hoc quidem vocabulum uno loco Aeschylō servatum placebit cuiquam, qui quam incerta sit eius significatio reputaverit. Cogitavem de ἀλεινέμεν; nunc maxime arridet λαινέμεν et propter mutationis lenitatem et sententiae commoditatem. Nam quod saepe factum esse videmus, ι littera absumpta est eadem littera proxime posita in νόψ; fovendi autem quam habet λαινέμεν notio quam egregie conveniat cum iis, quae in superioribus versibus de siderite commemorantur, ἀλδήσασκε, ἀρεσσάμενος θυέεσσαν, χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε non est quod multis exponamus. λαινέμεν videtur iam Eschenb. legisse qui vertit »fovere eum semper«. Fovendi tamen notionem huic loco minus aptam esse censens διενεμέμεν coni. Seidenadel p. 7 eodemque sensu ego olim de αἰολλέμεν cogitavi. Sed nunc ἐπακονέμεν collato ἐπακοῦσαι in v. 376. scripsi ex Tzetzae scholio, quod ad v. 366 attuli, ubi verba πλὴν φησὶν ὥς ἐάν τις δαλ . . . ῥίψῃ αὐτόν, μεγάλης . . . ἐπιτεύξεταί βλάβης . . . ναίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτοῦ κατακούσει sine dubio ad hunc versum spectant, licet quomodo cum praedecentibus et sequentibus olim cohaeserint, nunc non amplius liquet. Ipsum autem κατακούω vocabulum est epicis non usitatum. — 382 πῶς P aif. — 383 ἐκ χερὸς codd. et edd. ante Herm., χειρὸς coni. Tyrwh., χειρῶν Schrader Emend. Praef. p. VII, quod recepit Herm — οὔδας δε AM P, οὔδας δὲ B, οὔδας δε a, οὔδας δὲ if; corr. Steph; ἀγνόν B; ὀρίνης AB MP Pal. a, ὀρίνης V, ὀρίνους if, ὀρίνη Steph. et edd. ante Tyrwh., qui ὀρίνης ex P reduxit. — 384 ἐρεείνην P ante corr.; ἐξερέει AM et Herm. ex coni. (et exponet verterat Eschenb.), ἐξερέη (-έη) rell. codd. et edd., nisi quod ἐξερέην ἡμερτέα B. — 386 λήγησι A, λύσῃσι B, λύσῃσι MP V et edd. ante Steph., λύσῃσι Pal., λούσῃσι γε Steph. et rell. edd. ex v. 369, ut videtur. A libri scripturam ex Tzetzae scholio iam saepe memorato (λήγοντος ἤδη τοῦ λέγειν) firmavi in Epist. p. 13. Ex eodem scholio atque ex epitomatoris verbis πρὸς τὸ τέλος profectus Wiel p. 23 haec annotat: »Unde quid certius, quam poetam scripsisse ὅτε κεν παύσῃσι? Poterat etiam παύθῃ γε. Sed ut γε particula hoc loco non apta evitaretur, illud praeferendum duxi; παύειν enim etiam activa forma eam, quam medium παύεσθαι, desinendi notionem habere exempla sunt satis frequentia«. — πελάσας ABP Pal. V aif, πελάσας M, Steph. et rell. edd. — 388 ὦδε codd. et edd., τῷδε apte coni. Herm. in nota, »ut coniungatur cum φοιβήτορι λαῖ. Huic lapidi fatidico; non terri-

bili, ut Gesnerus vertit. « ἀτρεΐδῃσιν A; ἀλώσιμον B. — Hunc versum (una cum v. 358) ante oculos habuit Tzetzes Posthom. 574 sqq : ἐκ σιδηρίταο, κατ' Ὀρφέα, μαντιπλόιο | λίθου ἀνδρολόγοιο, μαθὼν ὅσα τεύχετο Τροίῃ, | εἶπε (scil. Helenus) Φιλοκτῆταο βέτην κομίσαι ἀπὸ Λήμνου | ὅστέα τε Πέλοπος ἐξ Ἥλιδος οἰσέμεν ὤκα. — 389 φοιβήτωρι B P Pal. V a; λαῖ B. — 390 δέ τι A, δ' ἐπὶ B, δ' ἐπὶ V, δ' ἔτι rell. codd. et edd. omnes. — σιδηρήταο P Pal., σιδιρήταο edd. ante Steph., corr. etiam Perdr.; πιφάσκω A M, πεφάσκω B V, πιφάσκω rell.; — ἐρπετὰ . . . ἔοικας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coni., ἐρπετῶ (-τῶ) . . . ἔοικε codd. dett. et rell. edd. — 392 μεζῶν B. Scripsit ne ἀκοιμήτοιο pro ἀκοιμητον τε? Aliter hic esset unicus locus quo apud nostrum duo epitheta per τε copulam coniungerentur. — 394 Πριαμίδαο A, et Herm. ex coni., quam fecerunt Tyrwh., Musgr., Koenius ad Greg. Cor. p. 124 et Schrader in Emend. Praef. p. XI; Παλαμῆδαο M, Παλαμήδαο rell., Dinner p. 610, et edd. ante Herm.; νόσφι B M P V [aif Steph.] et rell. edd. ante Herm. — 395 ἔρχεσθαι A et Herm. ex Tyrwhitti coni., εἴχεσθαι rell. codd. et edd.; εἶπη A, εἶποι rell. codd. et edd.; ὄφρα finale (non ὄφρα κε) etiam v. 195 coniunctivum post se habet. — 396 ἦν πέρ Herm., εἶπερ codd. et rell. edd., recte, probante Wielio. — 397 ἔρχεται B P Pal. V aif; ποιοῦν codd. praeter A M; ἐκπροφύγησι A M P Pal. aif, ἐκπροφύγησι [B V] Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ν ἐφελκυστικόν tacite addidit. — 398 τό δ' B V, τῷ δ' A; — Λητοῖδην in quinque fere litterarum lacuna om. A; — ἐπὶ μάρτυρα A M. — Post v. 398 unius versus spatium vacuum relictum est in A, tunc sequitur v. 467 sqq. — 400 εἴτε με aif, εἴτε videtur requisivisse Eschenb., qui vertit: bene. — παιδα (sic) V ante corr. — vv. 398—403 affert Tzetzes in Exeg. p. 19 Herm., sine varietate nisi quod v. 398 Λητοῖδης et v. 400 ἀχειρεχόμενης habet, quod hinc recepi; ἀχερσεχόμενης codd. et edd. — 401 ὄρχον aif; πρῶτο P ante corr.; ὁμόσαι B Pal. V aif, ὁμόσαι M. — v. 402 iterum recurrit v. 768, et habet hunc versum Tzetzes Posthom. v. 706:

Ὀρφεὺς γάρ μ' ἐδίδαξεν ἀπ' ἀνέρος ἄλλου ἀκούσας,
ψευδέα μή ποτε μῦθον ἐνίσπειν (sic) ἀνθρώποισιν.

In quarto hexametri pede infinitivos in -έμεν exeuntes ab epicis praelatos esse contendens ἐνισπέμεν pro ἐνισπεῖν scribi vult Nauck in Melanges Graeco-Latins II p. 417. — ἀνθρώποισιν tacite Herm. — 403. »Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum ni sic maluit poeta scribere: τοῦνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω« Herm. — 404 ἐμεῖν B. — 405 μέλενα P, μέλινα B; πολυκλαύστοισι B V; βροτοῖσιν tacite Herm. — 406 ἄλχαρ P. — vv. 405—406 sine ulla varietate citantur in Excc. Vatt. — 407 τίτεν Pal. ante corr.; τέχε Pal. — 408 τοῖσιν tacite Herm. — 410 ρίζαι Pal. V aif. — 412 γενομένω B — 413 ἦ scripsi; ἦ [codd.] et edd. — 414 καρπὸς codd. et edd. ante Herm., qui recte Musgravii coniecturam χάρτος recepit, obloquente Wielio p. 26: »nam καρπὸν non modo naturalem et propriam fructus notionem habere, sed omnes etiam,

quae inde derivantur, ceteras nemo est quin sciatur. Hoc de philosophis verum est, de epicis non item; cfr. praeterea *χάρτος* v. 409, *σθένος* v. 410, *μένος* v. 411. — *όπόσον* B V; *ἐμπνοος* ἐστίν M P. — 415 *ἦν* δέ codd. et edd. praeter Herm., corr. Herm. ad v. 247 vulg. — 416 *βοτάνας ἥρι λυγρῶν* codd. et edd. ante Herm. »V. Slothouwerus, quum in Act. Soc. Trai. vol. III p. 159 duas inutiles coniecturas ἐν μὲν γὰρ βοτανῶν ἥρι λυγρὰς τε καὶ ἐσθλὰς et ἐν μὲν γὰρ βοτάνας ἥρι λυγρὰς τε καὶ ἐσθλὰς protulisset, tandem paullo meliorem viam ingressus, βοτάναις εἶδη praefert, εἶδος hac significatione dici putans v. 292 [vulg.] et v. 509 [vulg.]. Sed utroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego *ρίζας* scripsi, quod satis firmatur v. 404 [vulg.] Herm. Wiel p. 26 dubitavit, num quod Herm. scripsit *ρίζας λυγρῶν τε καὶ ἐσθλῶν* pro *ρίζας λυγρὰς τε καὶ ἐσθλὰς* graece dici possit, quare *δῆριν* pro *ἥρι* coniecit. Ego βοτάναις ἄγρυιν λ. etc. recepi ex Excc. Vatt., ubi vv. 416—417 sine varietate leguntur, nisi quod male *εὐρης* extat in v. 417. — 418 *ὄσσα* B; *τόσοι* B P Pal. V aif. — 419 *σιδηρεῖται* M, *σιδηρήτη* B, *σιδηρήτη* P Pal. V aif. — 420 *ἀντιώσιν* codd. et edd. ante Herm., *ἀντιώφεν* Herm. improbane Wielio. — 421 *ἔργεσθαι* B; *μέσα* B V. — 422 *εἶκεν* aif. — 423 *στείχοντος* quod ex Gesneri coni. receperunt Tyrwh., Herm., est in M P (sed in hoc posterius o ex corr.); *στείχοντας* B Pal. V, *στείχοντες* edd. ante Tyrwh. — *πόδεσαι* P Pal. V et edd. ante Herm., *πόδεσιν* diserte enotavi ex B. »Quantum autem et ponderis et elegantiae sententiae accedat si scripseris *οὐδ' εἴ κεν στείχων τις ἐνιχρίμποιτο πόδεσιν* facile vides; quod ut scribamus maximo opere suadet v. 745 [vulg.] *γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο* *Εἴ κεν τις θλίψας ὕφιος διὰ σάρκας ἀκάνθη*. cfr. v. 117 Herm. Wiel p. 26, eleganter, si non vere. — 424 pro *ἔτι προφανέντα* ex Apoll. Rhod. III 917 *ἐπιπροφανέντας* *οἰωνούς* Wiel p. 26 *ἐπιπροφανέντα* legendum esse coniecit; in idem ego olim incidi, sed *ἔτι* firmatur versu 422 et v. 529. — 424 *δύνανται* om. B V. — 425 *ἀλλὰ μέγα σφίσι* M, *μετὰ σφίσι* rell., quod correxi — 426 *ἔσσονται* Pal. ante corr., *ἔσσονται* B V. — 427 *ὀπίσσω* B M; *μεθερπίζειν* B P Pal. V; *μενεναίνει* B. — 428 *καὶ σφίσιν* B, *καὶ σφίσι* vulgo; correxi; *πρόσω* M. — 429 *νύχεται* codd. et edd. ante Herm., *νίσσεται* coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato Nicandro Ther. 222 *νωθεῖ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὶ νίσσεται ὀλκῷ* et v. 470 *οὐρεα μαμύσων ἐπινίσσεται ὀκρυώντα*. Procedet verterat iam Eschenb. — 430 *γλώσσησι* (-ησι) B Pal. V; *περισαίνειν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ὥς* P V a. — 431 *καθέδαρθε* B. — 432 *κυνηγεσίοισι* M. »An scribendum sit ἐνὶ dubitari potest, si comparaveris v. 372 [vulg.] *ἐνὶ χεῖρεσι πᾶλλων* et v. 447 [vulg.] *ποτὶ γούνατ' ἐμείο* et similia quaedam Herm. Wiel p. 10. Sed ἐν τάρφεσιν Ἰδης est phrasis HomERICA. — *ἴδης* aif; *ἐνταρ σφεσιν ἴδης* B. — v. 434 *αὐτομένω* B, et Pal. ante corr.; *ἰρόν* M P a, *ἰρόν* B Pal.

V, *ιερών* iam if. — *οὐδέ ποτ' ἀδτῶ* codd. et edd. omnes, sed lege Wielii notam (p. 26): »silentio praeterire nolo locutionis genus quum rarum omnino, tum in epica poesi, quantum equidem observare potui, prorsus singulare, quo, genetivo quem rexerat relicto *τις* vel simile quid desideratur. Quod quamquam leni coniectura *οὐδέ τις* sive *κατέναντά τις* scribendo removeri potest, tamen manum continere malui, quum apud Atticos quidem haec figura aliquoties reperiatur. Exempla collecta vide apud Vigerum p. 149, 10. Neque dissimile est, quod in hoc carmine legitur v. 664 [vulg.] *μέλιτι γλυκερῶ δίανας ἐκ βλεφάρων ἄγει νόσονα*, quem locum corruptum esse infra probabo. Ego post v. 435 versum excidisse statui, in quo de serpentibus locutus sit poeta. Si Wielii coniecturam *τις* reciperes, primo obtutu de homine aliquo, non de serpentibus auctor loqui videri posset. — *κατ' ἀντίον* B, *κατ' ἐναντίον* Pal. V; *περικαλεῖ* B Pal.; *φέρτερος* P ante corr. — 437 *αἰχμῇ τὴν* M, et P in textu, *αἰχμητῇ τὴν* B Pal. V, *αἰχμητῇ* (om. *τὴν*) P in marg., aif; *αἰχμητῇ* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam *αἰχμητῆς* recepit. — Menalippus Eschenb. in versione. — *ἐμοῖο* B. — 438 *ἀμώμητος καὶ εἶδεῖ καρπὸς ἀρείων* codd. (*εἶδει* M) et edd. ante Herm., nisi quod *κάρτος* edd. inde ab Eschenbachio. V. Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160 *καὶ κάρτος ἢ εἶδος ἀρείων* (robore quam specie praestantior) coniecit, pessime iudice Hermannno, qui ipse *εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδεῖ κάρτος ἀρειον* (scil. *ποθέων*) edidit coll. Od. XVII 308 *ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εἶδεῖ τῶδε*, et 454 *οὐκ ἄρα σῖγ' ἐπὶ εἶδεῖ καὶ φρένες ἦσαν*. *Κάρτος ἀρειον* etiam Schneidero placuit. Probante Seidenadelio Wiel p. 27 *εἶδος ἀμώμητός τε καὶ ἔγχεῖ παντός ἀρείων* sive *πατρὸς ἀρείων* coniecit, conferens Od. IV 211 *νίεας αὖ πινοτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους*, Od. II 277 *πατρὸς ἀρείους*, et VIII 127 *τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεχαίνυτο πάντας ἀρίστους*. Ego Hermannni coniecturam recepi, cum etiam v. 414 *κάρτος* in *καρπὸς* depravatam sit, et hunc locum respexisse videatur Tzetzes in Antehom. 223 *ἐπ' εἶδεῖ κάρτος ἔκειτο*; deinde quodam modo respondere sibi videntur *κάρτος* et *δουρικλοτοῦ*, *εἶδος* et *ἐπλοκαμοῖο*. Quod autem Wiel l. l. *εἶδος ποθεῖν* intellegi posse, *κάρτος ποθεῖν* quid sibi velit omnino non intellegi posse affirmat, nihil est; *ποθεῖν* enim deperdite amandi significationem hoc loco habet et *κάρτος ποθεῖν* bellicoso Melanippo haud absone tributum esse videtur. — 439 *αἰξιοῦ* M P, Pal. post corr., V aif, *αἰζιοῦ* [B] Pal. ante corr. et rell. edd.; *δουρικλοτοῦ* B M P Pal. aif. — 440 *μετὰ θήκας* M, *μεταθήκας* P in textu, *μετὰ θήρας* P in marg.; *ἀλωμένου* M, Pal. post corr., P in textu; *ἀλωμένος* B, *ἀλώμενος* P in marg., Pal. ante corr., V ai; *ἀλόμενος* f, *ἀλώμενος* Steph. et rell. edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam ab optimis libris firmatam *ἀλωμένου* recepit. — *νόσφι* B P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 441 *ἔαθεν* B V; *φέρειν* codd., quo retento Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 in versu superiore

οὐ πόδε pro οὐ ποτε coniecit; οὐ ποτε retinuit Herm. et μένειν pro φέρειν ex Slothouweri coniectura (in Act. Soc. Trai. vol. III p. 160) recepit. — *ἱκετάονος* B solus, quod recepi. Hicetaon enim, non Icetaon audit Melanippi pater apud Homerum semper, et cfr. *Ἰκέτας*, *Ἰκέτης* nomen proprium; *ἱκετάονος* rell. codd. et edd. Iterum adstipulante Seidenadelio Wiel p. 27 transpositis versibus 439 et 440 locum sic constituit:

τοῦνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλώμενος οὐποτε νόσφιν
αἰζηοῦ πόθον δουρικλυτοῦ, ἐπλοκάμοιο
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν et addit:

»Quam transpositionem ut faciendam existimem id maxime mihi persuadet, quod versus 433 [vulg.] eo quo vulgo est loco languet [?] et habet nescio quid claudi; praeterea sic tandem φέρειν, omnibus libris sustentatum, habet quo referatur«. Sed ut de transpositione taceam, mutatur αἰζηοῦ πόθον, omnibus libris sustentatum, et, ne sensus corruat, respuitur ἀλωμένου ab optimis codicibus commendatum. — 442 *λασίοισι* B; ἀντιθέτοιο P in textu, quod correctum in marg.; *κύνεσσι* P aif; *καρχάλων* B; *καρχαλόων* ineptissimum hoc loco esse censet Wiel p. 27, »nihil enim ut alias causas taceam, a venando alienius quam strepitus et risus. Quamquam hic scriptor, qui v. 115 perdices arbori insidentes facit, rei venaticae omnino rudis fuisse videtur, tamen ob mutationis lenitatem sententiamque hoc loco unice aptam legendum censeo *παμφαλόων*. Cfr. Apoll. Rh. II 127 ubi de lupis ovibus insidiantibus πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦα. Mihi quidem risus ille summum animi gaudium testificans neque inepte Melanippo tribui videtur, neque in omni venationis genere silentium teneant venatores necesse est. — *κούροιο* per ferarum vertit Eschenb. — 444 *ἐτάροισι* ἐξέλεν coni. Wiel p. 6, ubi caesuram trochaicam a poeta praelatam esse demonstrat. Sed cfr. ad v. 178. — *ἐτέροις* B; τέ μιν codd. et edd. ante Herm., qui οἱ pro μιν scripsit, recte, puto, licet et apud Pindarum et apud Lucianum ἔπομαι accusativo casu coniunctum invenitur. — οἶος B aif. — 445 *μενεαίνων* V; ἐρύσσειν codd. (praeter B in quo ὀρύσσειν est) et edd. ante Herm.; ἐρύξαι vel ἐρύκειν coni. Musgr., quorum posterius recepit Herm. — 447 μιν codd. et edd., quod retinui; *κεν* Herm. »Si quid e v. 439 [vulg.] repetendum erat, *κεν* repeti, non μιν debuit. Utitur autem illo *κεν* sic, ut supra monitum ad v. 110a. — ἐρήτευεν B. — 448 *παίθετο* τίς κ' ἐθέλεσκε τότε Εὐφόρβοιο λιπέσθαι codd. et edd. ante Herm., nisi quod ἐφόρβοιο V, λιπέσθαι B M. »Vulgata lectio tam est inepta, ut mirer hucusque servatam, certe toleratam, a viris doctis fuisse. Certa est quam recepi, emendatio nostra. Ἐπεὶ οὐκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hesiod. Scut. Herc. 218. Similiter II. VII 31a. Herm. cui dubitanter obsecutus sum. Nimis ἀσυνδέτως ipse olim *παίθετο* τίς δ' ἐθέλεσκε ποτ' Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; conieceram et simile quid in codice suo legisse videtur Ioannes Tzetzes,

ex cuius »θεογονία ἐν βραχεῖ· μετὰ προσθήκης καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἴλιον ἀρίστων ἐλλήνων τε καὶ τρώων« haec ad hunc locum spectantia excerpſi ex unico ut videtur codice Casanatensi G IV 16, unde totum carmen satis neglegenter a Bekkero in Actis Academiae Berolinensis (1840 p. 140—170) vulgatum est: *Καὶ Πάνθους Πολυδάμαντος πατὴρ καὶ τοῦ Εὐφόρβου | Ὅς χρυσοκόμης Εὐφορβος ὑπάρχων ὑπὲρ φύσιν | Καὶ χρυσοκαταδέσμητον εἶχεν αὐτοῦ τὴν κόμην· | Καὶ πολεμῶν καὶ καρτερῶν πόνους ἐν τοῖς πολέμοις· | Ὡς Ὅμηρος παρίστησι τὸν νέον διαγράφειν· | Ὅδ' ἐσφώτατος Ὀρφεὺς τοῦτον ὑπερεξαίρων | Λέγει ποθεῖν τοῦς σύμπαντας πορεῦεσθαι σὺν τούτῳ.* — Peius etiam Seidenadel Hermannianum probavit et non nisi x' οὐκ pro ἐπεὶ οὐκ substituit. — 449 γε μὲν M, γέ μιν BP (non γε μὲν ut ap. Tyrwh. legitur) Pal. V aif; ἀέχοντα a, αεχοντα i, ἀέχοντα f et rel. — 450 κνήμην M, recte, cfr. vv. 76. 508. 524. 556; κνήμης rel. codd. et edd.; ὀλεσίμβριτον edd. ante Steph.; ἐλάσας P ante corr., aif. — 451 τὸν μὲν ἔτ' ὃ ὀλοῖστέρος οὐ λάθεν codd. et edd. ante Herm. nisi quod ὦν M, ὃ BP Pal. V, ὀλοῖστέρος B. »Haec corrupta esse nemo dubitet. Pro ὃ conii. Gesn. ὦν, qua mente non video. Tentabam τὸν μὲν ἔτι ζῶντ' ἔρος οὐ λάθεν. Sed praestet fortasse ἀδυναμίαν fateri«. Tyrwh. »Τὸν μὲν ἔτι λυσσῶνθ' ἐνὸς οὐ λάθεν — vel, pro ἔτι λυσσῶνθ', ἔτ' οἰμῶζονθ' — vel ἔτ' οἰδαίνονθ' — vel ἔτ' ὦμ' ἀγοῶνθ', — vel si in activo legatur, ἔτ' ἰλυσπῶνθ'« Musgr. »Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec quae Musgr. satis mira excogitavit intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingressus ex his τὸν μὲν *ΕΤΩΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΥΛΑΘΕΝ* feci τὸν μὲν *ΕΠΕΙΤ' ὈΛΟΟΣΠΗΥΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ*. Utitur hoc vocabulo noster infra v. 628 [vulg.] Melanippo νοῦσος mox tribuitur v. 450«. Herm. qui coniecturam suam τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν in textum recepit. »Hic quod posuit quamvis commode inventum et perquam sit probabile, aliquid tamen dubitationis id moverit, quod primum legitur atrum hydrum retinuisse virum, deinde eum in morbum incidisse qui eum retineret, ut negari non possit quin iteratum illud οὐνεχ' ἔμελλεν αὐθι λελεῖψεσθαι langueat. Quod incommodum evitabimus, si ad litterarum qualia tradita sunt, vestigia propius etiam accedentes legerimus τὸν μὲν ἔρως ὀλοὸς φρένας ἤλασεν, οὐνεχ' ἔμελλεν, quo fit, ut quod sequitur οὐνεχα in aliam sententiam accipiendum optime se habeat. Dicit enim hoc: miserum domi remanere coactum transversum agebat perditus amor. cfr. Ael. H. A. 14, 18 ἐλαύνεται τὴν φυγὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ, Il. γ. 442 ἔρως φρένας ἀμφοκάλυψε, Pind. P. X 60. ἔρως ὑπέκνισε φρένας, Lith. v. 318 [vulg.]« Wiel p. 28. Ego Hermanni vestigiis insistens τὸν μὲν ἔπειτ' ὀλοὴ νόσος ἔλλαβε scripsi ex v. 456, neque quae Wiel contra Hermannum attulit rata esse concedo. — οὐνεκεν B, οὐνεχ' P Pal. V. — 453 οἰκτείρω BP Pal. aif; ἐμοῖο B Pal. V. — 455 ἐπιπάσσεμεν B; ἔλκει V. — 457 τεκεν (sic) B. — Gesner ad v. 344 σιδηρίτην eundem esse atque ὀφίτην »ex hoc ipso

carmine planissime« disci posse affirmat, et pergit: »Nec eundem esse *ορείτην* dubito v. 113 [457] licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum *Ὀρείτη* esse ortum. [Et *οφίτην* coni. iam Perdr.] Quam facile confundi enim potuere *Φ* et *Ρ*. Sed antiquum oportet esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10, 65 Oritis et a quibusdam sideritis vocatura. Contra Herm.: »Male etiam colligit Ophiten eundem esse cum Siderite, a quo manifeste distinguitur. Unicus locus qui huic opinioni patrocinator est infra v. 355—6 [vulg.] ubi satis constat *οφείτην* mendose scribi pro *ορείτην*, quem eundem esse cum Siderite testatur Plinius a Gesnero citatus«. — 458 *κομίζειν* P, sed *ν* postea additum et rursus punctis deletum a m. pr.; *κομίζειν* aif. — 459 *δίδωσιν* tacite Herm. — 460 *λίθους* coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128 et Wiel p. 28, probavit Seidenadel, *θεούς* codd. et edd. — *ἔρδειν* et *ἔρδειν* iunctim V, *ἔρδειν*, rell., ut videtur, quod correxi. — 461 *ἐμῆς* codd. et edd. ante Herm., *ἑῆς* coni. Schrader in Emend. Praef. p. XV ex Tzetzæ Chiliad. XIII 574sq. : *Εὐφορβος ὠραιότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους Ἰῖδος Πάνθου καὶ Φρόντιδος, ὥς Ὀμηρὸς μοι λέγει, Ὀρφεὺς δὲ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρήνης* (sic?) et I 228sq. *Εὐφορβος Φρόντιδος υἱὸς κατ' Ὀμηρον καὶ Πάνθου, Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρήνης δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει*. Cfr. praeterea Tzetz. Homer. 222. 223 *αὐτὰρ δὴ Μενέλαος χρυσόκωμην κατέπεφνεν Βουκολίδην Εὐφορβον, Ἀβαρβαρήνης φίλον υἱόν*. Item *ἑῆς* coni. Tyrw., qui inter alia haec quoque addit: »Cur autem noster in hoc loco, sprete Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel novum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil est in superioribus, quod non Homericō Euphorbo optime convenit, nihil hic quod non a vero, ut ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat. Metrum autem *Βουκολίδης Ἀσηπος* impleret non peius quam *Βουκολίδης Εὐφορβος*«. — 461 *ἐπακούσας* ex B Pal. recepi, *ἐπάκουσας* rell. codd. et, quod mireris, etiam omnes edd. — 463 *βουκολώδης* BV; *ἔφορβος* V; *ἀγανοῦ* Pal. — 464 *μοῦνον* MP Pal. V et edd. ante Herm., qui Schraderi coniecturam (in Em. Praef. p. X) *μόνων* recepit. — 365 *ῥῶδ* V; *φάρειαν* M. — 466 *ἔλκει* P Pal. V aif. — 467 ab hoc versu rursus incipit A. — *ὀδασι* A, male, puto, *ὀδασι* aif; *διθύνοντα* BV. — 468 *οὔτι καὶ κωφοῖς τὸ ἀκούειν χαρίζεται* Moschi nota inedita. — *ἐρεήκοον* V; *ἔμμεν* AMPal., *ἔμμεν* diserte notavi ex P et edd., quod corr. Herm. in Ad-dendis. — *αὐτῆς* A et idem legit epitomator (*ὀμιλίας*, *δοιδῆς* codd. dett. et edd., quod hic ineptum (v o c i s vertit Eschenb.). — 469 *χόλω* A; *χρυσῆς* codd. et edd. ante Herm. — 470 *γάμον* BV. — 472 *εἶπε* P aif; *βάλοις* A MPal. et edd. ante Herm., qui *βάλῃς* edidit, *βάλλοις* BV. — *ὠδοδῆν* Pal., *ὠδοδῆν* BP V aif; corr. iam Perdr.; *πετὰ* B. — 473 *οὐδέ τι* codd. aif, male, cfr. v. 424. — *μένει* BP Pal. V aif; *οὐδενί* BP aif; *χειῇ* A.

Post hunc versum titulus *γαγάτης* in M et edd. ante Tyrwh., *γατάτης* P, *περί γαγάτου* B Pal. V; om. titulum A, Tyrwh. Herm.; *περί γαγάτου* A in marg. — 474 *ὀρνυμένους* (sic) M, *ὀρνυμένους* tacite Herm. — 475 *ἄντη* A. — 476 *χροῖν* A, *χροῖ* rel. codd. et edd. (*χρογῆ* P in textu); *δ'* om. Dinner p. 164; *ἀδαλόμεν* B; *ἐπλετ'* A M Dinner p. 164 et Tyrwh. Herm. ex Stephani coni., *ἐπλετ'* rel. — 477 *καρφαλέη* A; *ἔκελον* codd. et edd., quod tacite correxit Wiel p. 30; *ἔκελος* coni. Tyrwh. sine causa, puto. Cui coniecturae quomodo firmamentum accedere ex Nicandri Ther. v. 37 *ἄλλοτε δ' ἀζαλέην δαίων Γαγγίτιδα πέτρην* dicere potuerit Wiel p. 30, equidem non intellego. — 478 *ὀλόον* B; *ρίνας* A; *οὐδέ τι* A, *οὐδ'* ὄγε B in ras. a m. pr., *οὐδ' ὄγε* omnes rel.; *φῶτας* P ante corr. aif, *φῶτας* omnes rel. »plantarum memoriam deletbit a quibus sacrum morbum arcetis« vertit Perdr. p. 168 et in marg. annotat »Iste locus mihi suspectus est«. — 479 *λήσονθ'* A, quod recepi, et simul in v. 478 *φῶτας* in *φῶτες* mutavi. Vulgata scriptura *οὐδ' ὄγε φῶτας* *λήσεται* sensu caret, »viri non latent lapidem«, non vero »lapis non latet viros in quibus sacrum morbum deprehendere volueris« poetae dicendum erat. *λήσεται* BV, *ρύσσοιθ'* M, *λίσσονθ'* P in textu, sed *λήσεται* in marg., *λίσσονθ'* Pal. in textu, et *λήσεται* in marg., *λήσεται* edd. omnes. *ὦν* a; *καθέλοις* P Pal. V aif, *χ'* *ἐθέλεις* A, *χ'* *ἐθέλοις* B [M] et edd. post Steph. *ἀπὸ* notavi ex A B P Pal. et edd. ante Herm., qui tacite *ἄπο* scripsit. *ἐρύξαι* dett., *ἐλέγξαι* A et Herm. ex Salmasii coni., quam ingeniosam, si non veram esse putavit etiam Tyrwh. et Wiel quoque probavit p. 30. (»probare velis« Eschenb. in versione). Attulit Salmas. (ad Solin. 178bE) Plinii locum N. H. XXXVI 34 de gagate: »deprehendit sonticum morbum, et virginitatem suffitus«, et Appuleii in Apolog. p. 103: »Quod si magnum putarem, caducum delicere, quid opus carmine fuit? cum incensus gagates lapis, ut apud physicos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venalitiis vulgo sanitatem aut morbum venalium experiantur«. Addit Wiel p. 30 locum Alexandri Aphrod. Problem. S. II 64: *ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιληπτικῶν κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, ὥς περὰ καύμενα, λίθος γαγάτης* etc. — 480 *γνάμπτει* A, *γνάμψει* rel. codd. et edd. praeter B, in quo *Ννάμψει* est; *γάρ σφας* scripsi, *γάρ σφέας* codd. et edd. — 481 *οἱ δ'* P et edd. ante Herm., qui tacite correxit; *ἀπὸ* codd. et edd., *ὅπῃ* recte coni. Wiel p. 30, licet p. 14 idem in *ἀπὸ σφ. πεπαλαγμένοι ἀφλ.* »praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt, usum« agnoverit. — *ἄφαρ οἰμοιο* codd. et edd. ante Gesn., qui *ἀφρισμοιο* scripsit Tyrwhitto quoque probatum. Idem Salmasium l. l. voluisse Tyrwhitti est sententia, scripsit enim Salmasius *ἀφρασμοιο* typothetae errore, ut putat Tyrwh., *ἀφλοισμοιο* recte Herm. ex Il. XV 607 *ἀφλοισμός δὲ περὶ στόμα γίγνεται*. — 482 *στρωφῶντ'* B, *στρωφῶντ'* V; *κυλινδόμενος* B.

vv. 481—482 ab ἀφλοισμοῖο usque ad κυλινδόμενοι om. Pal.; γαίης A minus apte. — 483 ὕπνῳ B; ἔδῃσιν Herm. tacite, ἔδῃσι A. — 485 θηλυθήρη P aif. — 485 ἀμφιβεβῶτα A, male, cfr. Damigeronem: »deinde iubeas mulieri circumgredia; ἀμφιβῶσα BV, ἀμφιβεβῶσαν Pal. ante corr. — 486 σπλάγχνοι Pal. aif; ἀναίσσονται A et Herm. ex Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VIII) coni., αἰσσονται rell. codd. et edd., etiam Diñner p. 380, exsurgentem Eschenb. in versione, ἀπαίσσονται coni. Tyrwh. — 487 ἀθρόως B P Pal. V. — 488 γυναιχοφόνος A, γυναικίης P Pal. V aif, γυναικίη [B? M] et edd. post Steph.; νεάτη A; μένων Pal.; ἐνί B; κέκληται codd. et edd. ante Steph., quae scriptura retinenda erat, recepta A libri lectione γυναιχοφόνος; κέλειται edd. inde a Steph. — τό pro τό τε B; αὐτὸν codd. et edd. ante Herm., quod Gesner ad ἰχώρ retulit; αὐτῖς coni. Herm.; πνοῇσι A. — 490 δερκομένη γάνυται τισέ η σόλον ἐκβλύζοντα A, δερκόμενοι γάννυνται ἄφαρ δόλον ἐκβλύζοντα codd. dett. et edd. ante Gesn., nisi quod δόλο B; θολὸν primus Gesner ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febr. p. 127) scripsit; δερκόμεναι coni. Schneider, δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα scripsit Herm., »nam et praecedit singularis, et sequitur; vitiosum etiam γάννυνται quod γάννυνται prima brevi esse debebat. φαφαρόν pro οἱ ἄφαρ coni. Wiel p. 30, qui ibidem totum locum apte conferri posse cum Seren. Samon. de Med. Praec. v. 1015—1020 monet. Cum A in δερκομένη γάνυται rectum servaverit et alia eius scriptura σόλον per malam pronuntiationem orta ad verum propius accedat, ausus sum interpolatam deteriorum codicum lectionem ἄφαρ expellere, et A libri vestigia premens ex τισέ η σόλον τῖς ἐῆς θολὸν scribere, ut iam in Epist. p. 14 conieceram; ἐῆς autem a νηδύος non nimis longe abesse exemplis probari potest, cfr. praeter alia Quint. Sm. VIII 57. 58 ἐῆ δ' ἐκέλευεν ἔκαστον Ἀλκὴ ἀντηρὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα. — 491 ἐκ tacite Herm. — 492 ἄλλα τὲ A. — 493 νύσσησιν A. Post v. 493 titulus σκορπίος in P Pal. et edd. ante Tyrwh., περὶ σκορπίου in B V; idem habet A in marg. — οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὡρίων περὶ τοῦ λίθου ἤκουσεν, ὡς ὠφελεῖ τοὺς σκορπιόδηκτους, schol. Moschi. — 494 λάαν A; ἔμμενε B. — 496 πικρῆσιν A, πικρῆσι B Pal. V; πεπαρμένον coni. Gesner, recepit Tyrwh. attamen, — ut bene observavit Herm. — accusativus repugnat illi lectioni, quam in v. 497 probaturus erat. πεπαρμένον Dinner p. 750, sed idem p. 560 πεπαρμένος. — ὀδύνησι A, ὀδόνῃσι B, ὀδύνῃσι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite ὀδύνῃσιν scripsit. — 497 κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄστρον codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam, in quam ipse quoque inciderat, κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄστρον recepit. — Post v. 498 titulus κορυφῶδη in B P Pal. V aif, κορυφῶδης Steph. et rell. ante Tyrwh., qui omittit cum Herm. et rell. codd. — 498 κορσίεντα A, κορσιέντα codd. dett. et edd. ante Herm. »Walchius in Antiqu. medic. select. diss. VI pro indice qui vulgo ponitur, κορυφῶδης legi vult κορσοειδής, et pro

χορσιόεντα scribi χορσωθέντα, quod crinitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II p. 205 sqq. qui χορσῆεντα scribendum censet. Quod verum iudicavi. Herm. Idem latet in A libri scriptura. — vv. 498—499 verba a λίθον usque ad τοξευτήρα om. A in lacuna. — 498 οὔνεχα P. Pal. aif. — 499 δριμέος ἐν σκορόδοιο καρῆατι codd. (sed σκόρδοιο M P) et edd. Sed recte Wiel p. 30: »Res ipsa postulare videtur, ut legamus δριμέϊ σὺν σκορόδοιο καρῆατι, quum μίσγειν ἐν τινι nisi de liquidis non commode intelligatur«. — 500 ἡπέδανον B, ἡπεδανόν V, ἡπεδανών i, ἡπεδανών f, ἡπεδανῶν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi emendationem πευκεδανῶν (ad Pallad. de Febrib. p. 70) Gesnero quoque probatam recte recepit, »ἡπεδανός enim imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανός mortifer«. Gesn. Obloquitur Wiel p. 30 »nam ἡπεδανός non solum de eo quod debile est, sed de eo etiam quod debilitat in usu fuit quamquam raro. Confer huius carminis v. 376 [vulg.] ἡπεδανοῖο δειμάτος, praeter magnum eorum adiectivorum numerum, qui media quadam natura e notione passiva facilem habent transitum in activam«. Idem p. 13 confert »v. 22 νοῦσος ἄχικος de morbo qui debilitat, quum apud veteres ἄχικος id tantum significet quod debile est ipsum«. Recepti Bernardi coniecturam; longe enim alia est res, si substantivis abstractis qualia sunt νοῦσος, δειῖμα (cfr. χλωρὸν δέος Homericum) addita adiectiva e media significatione in activam transeunt, quam si idem accidit adiectivis, quae nominibus aliquam materiam denotantibus (βέλεμνα, puta) accedunt. — βλέμων B; — σκορπίον V, σκορπίος B Pal. aif. — 501 κόρση A; βροτείη A. — 502 δξυτάτω A; βάχχω A. — 503 κελενῆς B; ἀσπιδόσιον A; ἰῶ P in textu, Pal. in textu; sed ἰὼν iidem in marg. — vv. 504. 505 sic scripti sunt in A:

μέτρῳ δ' ὅς κεν ἴσω μίξει ροδόεντος ἐλαίου
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπτὸν, ἐν αὔχενίαις ὀδύνησιν

in deterioribus autem codicibus et in edd. ante Herm. sic:

μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξει ροδόεντι ἐλαίῳ
κάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν ἐναυχενίαις ὀδύναισι

ubi μίξειεν edd., μέτρον δ' ὅς μίξοι μιν ῥ. ἐλ. M; κάψας if, βάψας edd. inde a Steph.; ὀπὸν om. M; ἐν αὔχενίαις B Pal.; ὀδύνησι M, ὀδύνησιν Herm. »In ὀπὸν primam produci propter asperitatem consonantis iam dictum ad II, 37. [v. 375 vulg.] Sed quid sibi vult βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω. An ὀπὸς ἐκ πυρὸς est succus fervens, ut est de igne vel ex igni ablatum? Sed forte melior est altera lectio κάψας, sumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex lapide paretur, videam. Gesn. Πέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ροδόεντι ἐλαίῳ βάψας ἐκ πύους (vel πύου, vel πύεος) ὀπὸν, αὔχενίαις ὀδύναισι ἄλχαρ ἄγει coni. Tyrwh., quod vertit: »Lapidi autem huic si quis immiscuerit rosaceo oleo tinctum ex colostro coagulum colli doloribus remedium affert. Moschi scholion: ὁ αὐτὸς

τὰς ἐν ἀρχαίῳ ὀδύνας παύει μυχθεῖς ῥοδόλαιψ καὶ ὀπῶ secundum Hermannum »firmaret quodammodo Tyrwhitti coniecturam, nisi probabile esset, ex corrupta lectione ὀπὸν istam interpretationem ortam esse. Quare praetuli, quod ad sensum planius, ad mutationem lenius est, ὀπτόν, in quod inciderunt Musgr. et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea μέτρῳ non in πέτρῳ, verum in πέτρον, et μίξειεν, etiamsi numeri non admonerent, in μίξῃ ἐνι mutari debuit Herm. Non probavit haec Wiel p. 30. 31: »Et πέτρον quidem ut usitatissimum in hoc carmine corruptioni obnoxium fuisse aegre credas; deinde ἐνι ῥοδόεντι ἐλαίῳ et productione brevis syllabae ob caesuram et hiatu laborant; quae qualia hic sunt quamquam facile excusantur, tamen vel a talibus hic poeta diligentissime abstinuit; denique quod in subsequente versu scripsit βάφας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, vix potest intellegi. Igitur quod melius sit aliquid circumspectanti pro μέτρῳ occurrit sive νίτρῳ sive ἥτρῳ sive μύτρῳ, quorum quid poeta scripserit in tanta huius loci obscuritate vix dispicias. Mihi praeferendum videtur μύτρῳ idque ob hanc unam causam, quod, quoniam de herbarum oleo agitur, cum ῥοδόεντι ἐλαίῳ et ὀπῶ optime convenire videtur; totum autem locum sic scripserim:

μύτρῳ δ' ὅς κέν μιν μίξῃ ῥοδόεντι τ' ἐλαίῳ
βάφας ἔκ πυρ' ὀπῶ, ὅγ' ἐναυχενλαῖς ὀδύνησιν

hac sententia: Lapidem si quis miscuerit cum oleo myrrhino et rosaceo et calido hoc suco se inunxerit, is colli doloribus medebitur. Oleo enim myrrhino nihil frequentius apud medicos scriptores; μυρτός et substantivum est et adiectivum; μιν propter sequentem similem syllabam facile excidit; offensiones metricas vides sublatas; βάπτειν eadem notione accipiendum qua λούειν; ἔκπυρα autem adverbium est ut Epigr. ad 64 (v. 82) ἔκπυρα λούειν; denique ὀπῶ vocabulum omnino servandum duxi ut et rarum et totius loci sententiae imprimis accommodatum. Haec Wiel, ingeniose sane. Πέτρον δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ Τήξας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐναυχ. ὀδ. ἄλλ. ἄγει. coni. Seidenadel p. 7. Ego egregiam A libri scripturam paucis tantum orthographicis mutatis recepi. Pro ἐν ἀρχαίῳ olim in Epist. p. 15 ἐναυχ. scribendum esse dixi; perperam, retento enim ἐναυχένιος vocabulo ἐναυχενίων ὀδονάων ἄλλων scribendum fuisset. — 507 ἀτειρήν Pal.; ὕλην codd. et edd. ante Herm., ἰλὸν coni. Schrader in Emend. Praef. p. VIII et Bernard in vita Reiskii p. 225, recepit Herm. — 508 κατάγδην B; ἀνδρὸς V in textu, quod correctum in marg. — 509 δευομένη P Pal. et edd. ante Herm., σευομένη coni. Musgr., δυομένη Schneider, quod recepit Herm.; βουβώνεσαι codd. dett. et edd. ante Herm., qui tacite correxit. Post v. 509 titulus κουραλίον in P et edd. ante Tyrwh., qui primus titulum omisit, κοράλιον in M, περὶ κοραλίου in B V, περὶ κουραλίου in Pal., περὶ κοραλλίου A in marg. — 510 ἀμαδύνειν B. — 511 καίπερ σηΐδαο

P aif, καὶ Περσηίδαο B M Steph. Dinner p. 419 et edd. ante Herm., qui Περσηίδαο scripsit ex Tyrwhitti coniectura; idem habent codd. meliores. — 513 τοῦδε codd. et edd. ante Herm., qui τόνδε Tyrwhitti coniecturam recepit, male, numquam enim masculini generis reperiri κουράλιον, semper neutrius generis, bene observavit Wiel p. 31. — 514 ἀκείρεχόμης codd. et edd. ante Herm., qui ἀκερσεχόμης scripsit more suo. ἐτάροιο V. — 515 στρωφώμενον A, στρωφώμενος M et edd. ante Herm., στρωφώμενος P Pal., στρωφώμενός B, στρωφώμενός V, στρωφώμενον coni. Steph. in nota, probavit Tyrwh., recepit Herm.; sed cum v. 512 τοῦδε servandum sit, recte Gesneri coniecturam στρωφωμένου praetulit Wiel p. 31. — 516 τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυκται codd., nisi quod ἐτήτυμον A, ἄρατε τύχθαι B, ἄρα τέτυχθαι P V aif, ἄρα τετύχθαι Pal.; τόδ' ἐτήτυμον αἰφα τετύχθαι Steph. et edd. ante Herm., τόδ' ἐτήτυμον ἄρα τέτυκται (sed illud verum sane est) coni. Tyrwh. addens: »Priorem in ἄρα produci ab hoc scriptore non indignera. τόδ' ἐτήτυμον ἦ ῥα τέτυκται coni. Ruhnken in Bibl. Crit. VIII p. 93 collato v. 342 [vulg.] ἦ ῥά ποτ' εἰναστῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔθγκας. »Infelicer uterque, Tyrwh. quod ἄρα hic ineptum est, Ruhnken quod ἦ ῥα in initio dici debuit. Praeterea tota sententia laborat, si τόδε scribitur, quo fit, ut ὅ, quod in superiore versu est, non ad praecedentia, sed ad istud ipsum τόδε referatur: quod quis fortasse falsum dicat, id verum est. Quae sententia quis non videt quam languida, ne dicam inepta, sit? Scribendum ὅ τίς τοι ψευδὸς κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι. Quod erit fortasse qui falsum putet: at id vere sic esse scio. Similiter supra v. 486 [vulg.] ἀλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαράτην θέσκελα ῥέζειν οἶδα. Et v. 339 [vulg.] σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶν' λίθον ἐντρίφαντας ἀκρήτῳ κέλομαι πίνειν ὀδυνήφατον εἰδώσα. Herm. cui obsecutus sum, licet olim, in Epist. p. 15 Tyrwhitti ἄρα ex recentiorum epicorum usu defendi posse perperam credidissem. Sed fortasse Ruhnkenii ἦ ῥα τέτυκται recipiendum erat; ἦ ῥα mediae orationi insertum legitur etiam Nicandr. Alexiph. 82 ἀβλεμὲς ἦ γάρ et Nicandr. Georg. (fragm. 74) v. 45 φυλλάσιν ἦ γάρ ex Schweighauseri coniectura. — 517 βατάνη B; οὐδενὶ B P V aif; γαίη A. — 518 ἦντε scribendum esse visum est Hermannō in Addendis; fort. recte. ἴσμεν aif; ἐνὶ B; τροφὴν Pal.; πόντω A. — 519 ἀπρυγέτω A; γίνετ' A, B post corr., M post corr., P V et edd. ante Herm., γύνετ' M ante corr., γίνεται B ante corr., Pal., γίγνετ' Herm. γίνεται, quod recentiorum usu firmatur, recte, ut videtur defendit Wiel p. 14 provocans ad Koechlyum Praef. in Quint. p. LIV. Apud nostrum sane res paullo dubior est, cum γίνομαι verbum praeter hunc versum non nisi in v. 662 reperiatur. — 520 ἔλθῃσι A. — 521 φῶλλα M; περιφθάνουσι B; ὅφ' A M et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἀφ' rell. codd. et edd. — 522 βένθησιν B Pal. V aif; ὑπὸ φλοίσβοιο A B M P, ὑπὸ φλοι-

σβοιο Pal., ὑποφλοίσβοιο V et edd. ante Herm., qui usitatum πολυφλοίσβοιο reposuit ex Slothouweri sententia (in Actis Soc. Trai. vol. III p. 161). Quod non probo; videtur enim ὑπὸ φλοίσβοιο θαλάσσης similiter dictum atque αὐσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν, δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, ὑπ' αἰλοῦ, ὑπὸ φορμέγων, ὑπὸ συρέγων apud Homerum aliosque epicos. — εἰ A et Gesner ex coni., quam probaverunt Tyrwh. Herm. et eam in versione addiderat iam Eschenb., εἰ om. rell. — ἀποπτύση Herm., ἀποπτύση A, ἀποπτύσοι dett. et edd. ante Herm., ἀποπτύσοι coniecerunt Tyrwh. et Slothouwer l. l. — 524 ἀναπνεύσασαν A, ἀναπνεύσασαν rell. codd. et edd. ante Herm., qui Bernardi coniecturam (in vita Reiskii p. 408) ἀναπνεύσασαν recepit. Gesner ἀναπνεύσασαν audaci metaphora dictum esse voluit ade curatio iam e marinis undis emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irrudente in nares ac pulmones aere, respirare incipit. Ego ἀναπλησθεῖσαν ὑπ' αἰθρης scripsi ex epitoma: ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀέρος ἀναπλησθῆναι ξηραίνεσθαι καὶ στερεοῦσθαι μᾶλλον. — 525 βάζους B. — 526 δειρὸν V; πάγω A; — ωθίσα a. — 527 ἐνοχρινθέντα A, ἐνοχρινθέντα B, ἐνοχρινθέντα M P Pal. V aif, ἐνιχυρινθέντα Steph. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα τεῖον recepit, nisi quod ἐν scripsit. Similis permutatio horum vocabulorum erat in Quinto Smyrnaeo XII v. 135, ubi Köchly recte recepit Tychsenii emendationem ὑπ' ὀκρίοντι pro codicum scriptura ὑποχρινθέντι. Nostro loco »antiquam lectionem« ἐνιχυρινθέντα revocandam esse censuit Gerhard in Lectt. Apoll. p. 134. 135 et ob rariorem in καὶ χερσὶν ἐν ὀκρίοντα praepositionis ἐν anastropham et ob eandem ἐν praepositionem a substantivo suo vitiose per caesuram divisam. At exempla ab ipso Gerharo allata docent divisionem illam non omnino singularem esse; praeterea sensum parum aptum praebet ἐνιχυρινθέντα. — 528 ἀμφιφάεις B. — 529 λίθον ὧς· πρὶν δ' ἔχων ὄγρον δέμας ἦεν A, unde nolim aliquis λίθον ὧς· πρὶν ἔχων δ' ὄγρον δ. ἦεν vel λίθον ὧς· πρὸ (antea) δ' ἔχων ὅ. δ. ἦεν erueret; λίθον δ πρὶν ἔχ. Pal., ὅ πρὶν V, δ πρὶν ἔχ. rell. codd. et edd. ante Herm., qui ὧς pro δ substituit. ἦες pro ἦεν coni. Gesner, ut sit paraphrasis: »diu habebas«. — 529 οἶον B. — 530 ἥτε pro οἶτε A, et idem vel οἶτε legit epitomator, male. προσπεφύασι P et edd. ante Herm., qui tacite corr., προσπεφύασιν B. — Ad ἀκρόδρυα cfr. Tzetzae schol. ad Chil. v. 175 Σημεῖωσον ὅτι Ὀρφεὺς ἀκρόδρυα πᾶσαν ὀπώραν καλεῖ (ap. Cramer. Anecd. Oxx. III p. 357.) — 531 ἦτε οἱ ἐβλάστησε καὶ om. A in lacuna, ἦ οἶτ' P Pal. V aif, ἦ οἶτ' B M, ἦτε οἱ inde a Steph. edd. — 532 φλοῖης θ' ed. Weigeliana, errore; κεν codd. et edd. ante Herm., qui δέ γε scripsit. λάινος ἐστὶ codd. dett. aif, λάινός ἐστι Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἐστὶν scripsit tacite; totus hic versus deest in A in lacuna. — 533 δ' ῥόετα A, Tyrwh. et Herm. ex Gesneri coniectura, quam fecit etiam Schra-

der in Obs. p. 77 et in Emend. Praef. p. LVI; δ' ἥδια coni. Perdr., qui vertit iucunda, δῆδια codd. dett. (δὴ δια V) aif, δ' ἰδια Steph. Eschenb. Gesn., solida Eschenb. in versione. — 534 βήσεται [AM] et edd. post Steph., βήσεται ἐγὼ δ' B P Pal. V aif; οἷδ' ὅτι codd. et edd. (οἷδα B ante corr.), οἷδα τί recte coni. Wiel p. 6, ut evitetur elisio, quam post tertii pedis arsim in toto carmine nusquam admisit poeta. Seidenadel p. 7 versum sic emendatum scribi vult βήσεται τῷ δ' [sic?!] οὐκ οἷδα τί μοι θέλγητρον ἰδόντι, ubi nescio an typhothetae error in βήσεται τῷ lateat, addit enim »So ist eine Apostrophirung weniger, welche die Späteren möglichst vermeiden; die trochaische Cäsur aber ist bei unserem Dichter häufiger«. Fortasse igitur non nisi οἷδ' ὅτι in οἷδα τί mutare voluit. — μοι om. B V. — θέλγητρον A. — 535 δύνονται A, δύνатаi V. — 536 ὄσσε B; θεωμένου A, θεωμένον M, θεωμένου B P, et edd. ante Herm., θηωμένου, ut coni. Gesner, habent Pal. V; τεθεωμένου maluit Tyrwh., θεωμένου scripsit Herm. collato Hesychio: θεωόμενοι θεωροῦντες. — ἀλλά με A M P aif, ἀλλά με B Pal. V, ἀλλά γε Steph. et rell. edd. ante Herm., qui ἀλλά με reduxit. — τάμψος B. — 537 δεύεται ἐν στ. A, unde σεύεται ἐν scribendum esse dixi in Epist. p. 15, σεύεται στ. codd. dett. et edd. ante Steph., qui σεύετ' ἐν στ. edidit. Herm. σεύει ἐν στ. scripsit; ὄόμενον A, Eschenb. in versione: arbitrantem, et Herm. ex coni.; ὄόμενον B M, P ante corr., Pal. V; ὄόμενευ ai, ὄόμενευ f et rell. ante Herm., ὄόμενω P post corr.: »Sed vereor ut θάμψος με σεύει ἐν στέρνοισιν graece omnino dici possit; epicorum certe usus obstat. Praeterea in qua omnes libri consentiunt passiva forma [? est potius media] vitium alibi quaerendum fuisse indicare videtur. Scribendum est ἀλλ' ἅμα θυμὸς σεύεται ἐν στέρνοισιν ὄόμενον τέρας εἶναι, aut στεῦται ἐνι quod quidem ut rarius repertum saepe a librariis corruptum est«. Wiel p. 31. 32. — 538 citatur in exce. Vatt. — μιν codd. omnes et edd. ante Herm., qui »quid ἑολπά μιν« sit quaerens, μὲν substituit, et simul punctum, quod erat post ἄπιστον, in colon mutavit sine causa. Wiel p. 32 postquam etiam trochaicam in quarto pede caesuram apud nostrum admodum raram esse monuit, sic pergit: »Et hoc quidem loco praeter istam caesuram totius sententiae ratio incommoda est, qua poeta postquam dixit, quod licet credam incredibile tamen videtur, statim se ipse corrigens sic pergit: at vero de Gorgonis capite et de Perseo quae feruntur non sunt falsa existimanda, quae minus bene [??] nexa sunt, quam si scripseris καὶ τοι πιστεύοντες, ἐόλαμεν εἶναι ἄπιστον, quo etiam οἱ evitatur, de quo quid faciendum sit, vix intelligitur. [? Est referendum ad τέρας in v. 537]. Itaque quum Helenus non amplius de se solo loquatur, sed una intelligat Philocteten, quocum hunc sermonem instituit commodum transitum parari vides ad narrationem sequentem. Et intellexisse poetam utrumque veri fit simile e versu 527 [vulg.] paulo antecedente et e v. 536 [vulg.] prope

sequente. Haec si tenemus, verba subsequētia facilem habent emendationem. Quae quum narrator non iam, ut vulgata lectio satis inepte iubet, ad se ipsum convertat, sed ad Philocteten, quid magis consentaneum, quam pro *ἀλλά με* [voluit *ἀλλά τε*] scribere *ἀλλ' ἄγε*, ut est in simili transitu v. 692 [vulg.] *εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον*; deinde *μὲν ἐτώσιον* mutare in *περιώσιον*, quod aliquoties in hoc carmine legitur. Nimis arguta mihi videtur haec ratiocinatio, nimis violenta et minus commoda mutatio. — 539 *ἀλλὰ γοργ.* A, *ἀλλά τε γοργ.* B M, P in textu, Pal. infra, V in textu, et edd. ante Herm., *ἄρά τε* P in marg., Pal. supra lineam, V in marg., *ἀλλ' οὐ* Herm.; *μὲν ἐτώσιον* codd. et edd. ante Herm., *μὴ ἐτώσιον* (non vacuum) coni. Tyrwh., *μὲν ἐτώσιος* Herm.; de Wielio vide supra ad v. 538. — *ἀνθρώποισιν* Herm. tacite. — 540 *οὐδ' ἄρ* B. — 541 *ψευδεστέρας* A. — 542 *περσίδα* codd. aif, et Dinner p. 185, *περσίδα* edd. post Steph. usque ad Herm., qui Tyrwhitti Musgraviique emendationem *Περσῆ* recepit. — 543 *δαμῖναι* V ante corr. — 544 *μελαίνειν* B. — 545 *κεν* om. M; *ὅσσε* B. »Frusta B. Slothouwerus *ἀνθρώποισιν*, *ὅσοι κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλλον ὅσσε* Herm. — 546 *πελώριον* A; *ἀσχετον* A et Tyrwh. Herm. ex Bernardi coniectura (ad Synes. de Febrib. p. 164), *ἀνάσχετον* rell. codd. et edd.; *ἀνδρέσαντες* aif. — 547 *αἴση* A; *λαϊνέη* A et *λαϊνέη* Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coni., *λαῖνοι* M aif, *λαῖναι* Pal., *λαῖνοι* B et V (uterque cum corruptelae signo in marg.), P, *λαῖντοι* Steph. et edd. ante Herm. — *τεθνήγότες* A et Herm., *τεθνεώτες* rell. codd. et edd.; *ἐστήχασιν* tacite Herm. — 548 *οὐτ' B*; *ἐτροπώνη* B. — vv. 550—551. in omnibus codd. et edd. ante Tyrwh. inverso ordine leguntur; transposuit primus Pierson Veris. p. 151, male obloquente Gesnero, qui plura esse in hoc carmine impeditiora dicit, quae ipse auctor non refugerit. — 550 *κασιγνήτω* A; *κέλετο* M et Herm. ex coni., *κέλετο* rell. codd. et edd. — 551 *χρυσσογόνω* A, *χρυσσαύρω* aif, *χρυσσαύρω* (-ρω) codd. dett. et rell. edd. ante Herm., qui *χρυσσοπάτρῳ* scripsit ex sua coni., ne metrum pessumdetur: »*Χρυσόπατρος* Perseus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes a Perseo oriundus, apud Aeschylum Pers. 77 *χρυσσογόνου γενεᾶς ἰσῦθεος φώς*. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29 *ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὕμβρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον ἦλθε*. Ibidem v. 553 *δειξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος*. — »In his ut pro *περ ἰδέσθαι* scribatur *προϊδέσθαι* postulat res ipsa, sicut in tertio abhinc versu est *οὐ προϊδούσης*. Minerva enim Perseo ad Gorgonem interficiendam proficiscenti suadet ne eam adversam inspiciat; ne omnino conspiciat id cum bono sensu suaderi non potuit. Wiel p. 32 perperam omnino licet approbante Seidenadelio. Ipsum enim aspectum Gorgonis mortale fuisse sequitur ex v. 549 *τὴν . . . οὐτ' . . . Ἀτρώτων ὀρέχασθαι μενέανεν* et v. 555 *τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔπλετ'* ὀπωπή, neque aliud vult *φονευομένην περ* in v. 551, quam *φθιμένης περ* in v. 555. — 552 *δόλω* A; *ἀφάρπασεν* codd. et edd. omnes,

ἀφάρπασεν iam ante me requirebat Wiel p. 32, cuius haec est nota: »Praeterea nescio an sententiarum nexus in sequente versu ἀφαρπάσαι scribi iubeat, pendens a praecedente *κέλετο*, et similiter in v. 548 ἀμφιβαλόνθ' ἄρπην. Id olim scriptum fuisse vel ἀλλά particula indicare videtur, pro qua, ut nunc ea verba leguntur, καί ῥα expectamus; suadet etiam ἀφάρπασεν, quod sine augmento poni neque memini, et diligentissime praecipue sepulcralia Anthologiae epigrammata pervestigando saepissime inveni ἀφάρπασεν, illius autem formae ne unum quidem exemplum. Accedit quod brevi antea v. 537 poeta Gorgonem a Perseo necatam esse iam narravit. Immo commemoravit tantum. Wielium secutus est Seidenadel. — 553 ἦχα B P Pal. V aif; ἐξόπισθεν A, ἐξόπισθε M P Pal. V aif, ἐξ ὀπισθεν B; προῖ δούσης aif. — 554 ἄρπην P aif; λευκανίησι A, λευκανίησιν tacite Herm. — 556 μολῆν a. — 557 ἔπλτ' B; ἐναιρομένοις A et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἐναιρομένης rell. codd. et edd. — 558 φόνω A. — 559 εἰσκόχε Pal. V, uterque cum corruptelae signo in marg.; λῦθρον B P Pal. V. — 559 θαλάσση A M et θαλάσση coniecerunt Tyrwh., Slothouwer in Act. Soc. Trai. vol. III p. 161; θαλάσσης rell. codd. et edd., quod A libri lectionis ignarus defendit Wiel p. 37 rariorem in eo genetivi usum agnoscens, quo dativi quodammodo vice fungi videtur. — 561 βοτάνεσσιν B, βοτάνεσσι P aif, βοτάνεσι Pal., βοτάνεσσιν V, βοτάναισι M Steph. et rell. edd. ante Herm., qui βοτάνησιν scripsit. Et βοτάνησιν iam A. — 562 δ' ὄγε δίνησιν A, δ' ὄγε δναισιν M, δ' ὄγε δνχησιν B P Pal. V aif, δ' ὄγ' ἐν δίνησιν edd. post Steph. — ἀναφύχεσκε A M et Herm. ex coni., ἀνεφύχεσκε rell. codd. et edd. (ἀνεστύχεσκε if.); θαλάσσης codd. et edd. ante Herm., qui omisum in vulgata lectione pronomen εἰ vel simile quid requirens, θαλάσσης utpote aut ex interpretatione aut ex aberratione ad v. 559 ortum eiecit et pro eo φίλον κῆρ posuit. »Verisimilius quidem scripsisset ἀναφύχεσκε παλαγμόν; sed omnem correctionem perperam fieri eo elucet, quod ἀναφύχω etiam reviviscendi et se reficiendi notionem habet, ut Opp. Hal. V 623 προτέρω δ' ἀναφύξωσι πόνοιο. Nic. Ther. 313, aliisque locis non paucis. Wiel p. 32 quem secutus est Seidenadel. Apud Nican drum nunc quidem rectius ἀποφύχοντα editur, sed alia exempla minime dubia leguntur in novissima Thesauri Stephaniani editione. — 564 διενό^{αι}μενοι V; χορέσαντο B P Pal. V aif. — 564. 565 δαινό^{αι}μενοι — θάμνοι om. A in lacuna. — 565 οἱ ῥὰ aif. — 566 σφίν τ' M, σφιν omnes rell. codd. et edd. ante Herm., qui σφίαιν recepit, Tyrwhitti, Musgravii et Schraderi (in Em. Praef. p. VII) coniecturam. — 567 λῦθρον B; θοαί pro θάμνοις ex superiore versu irrepsit in A. — περὶ πήγνυον coni. Tyrwh., »ut repetitio τοῦ πήγνυον in versu sequente mollior evadata. »De περιπήγνυον nondum assentior Tyrwhitto, qui videam similiter dixisse Euripidem in Bacchis 1053. λαβῶν γὰρ ἐλάττης οὐράνιον ἄχρον κλάδον, κατῆ-

γεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etsi variata oratione, eandem dictionis figuram imitatus est Nonnus XLVI 152. p. 1188, 17 ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἴλκε, in eiusdem fabulae expositione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua est. Herm. αὔραι A et Herm. ex Tyrwhitti, Musgravii, Schraderi (l. l.) et Bernardi (in vita Reiskii p. 409) conjectura, ὥραι B M Pal. a Steph. et rell. edd. ante Herm., ὠραι P V, ὠραι if. — 568 πῆγγυντο δ' ὥστε A, πῆγγυνον δ' ὥστε codd. dett. aif, πῆγγυνον ὥστε Steph. et rell. edd.; scripsi πῆγγυντο δ' ὥστε, scl. cruor ille, quem aurae ramis circumpingebant. — 568 παγγυλίθον, P aif; στερεὸν Pal. V. — 569 οὐδ' ἔτεῖν A, οὐδ' ἔτην M, οὐδέ τ' ἔτην rell., οὐδ' ἔτ' ἔτην scripsi. — 570 ὄλεσε B Pal. V, ὄλεσεν rell., etiam Herm., qui in adnot. crit. »ὄλεσεν vulgo« affert, quasi aliud quid in textu dedisset. — 571 οὐλομένης codd. et edd. ante Herm., qui ὀλλομένης scripsit; ὄλεσεν omnes, idem ex »vulgata« affert Herm. in adnot. crit. — 572 χροίην A, ut coni. Gesn. et vertendo expressit Eschenb. (colorem), probavit Tyrwh. et Herm., qui tamen χροίην dedit errore, quem retinuit ed. Weigeliana et Tauchnitziana; χροίνην rell. codd. et edd. — 573 ἀφασίη A, ἀφασίη V; ἡρωα B; λάβεν tacite Herm.; ἐνόησε P et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 575 ὀμβριμοπάτρη A V, fort. recte, ὀμβριμοπαάτρη B. — 576 comma, quod in edd. male post ἀφθιτον erat, recte post θῆκε δ' posuit ab Hermanno secutus Tyrwh. qui etiam post πέλοιτο interpunxit. — 577 κουράλιον Herm. ex Tyrwhitti coni., κουραλίον codd. et rell. edd.; ἀλλάσεσθαι A. — 578 ἐν tacite Herm.; ἀγελέην B ante corr. — 579 φύλλα codd. dett. aif; φυλασέμεναι Pal.; ἐς A, ut coni. Wiel p. 33, εἰς codd. dett. et edd. — δῆριν A, φύσιν codd. dett. (φυσιν B) aif, φύσιν Steph. Eschenb. Gesn., φύξιν Bernardi conjecturam (ad Synes. de Febr. p. 95) probaverunt Gesn. Tyrwh. Herm. Improbavit Wiel p. 33: »Vel interpretandi necessitas, qua φύξιν quamvis protectionem significare vult, satis indicare poterat in illa mutatione non acquiescendum esse. Neque de quovis itinere hic agi demonstrat epitheton κρυερήν, tum proxime subsequentis versus verba ἢ δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτόν; denique quum quatuor versibus 576—579 [vulg.] ii versus quatuor qui proxime praecedunt tamquam paraphrasi quadam illustrentur, eum de quo agitur, his verbis redditum videmus καὶ γὰρ Ἐνναλίωιο θοδὸν δόρυ μαινομένοιο. Unde quid clarius quam poetam de pugna loqui? Scribe igitur κρυερήν ἐς ἄμυνιν ἰόντα . . . cf. Orph. Argon. Ἡρακλέος περίφημον ἄμυνιν«. Quae probavit Seidenadel. Iisdem argumentis Bernardi φύξιν improbavi, A libri δῆριν commendavi in Epist. p. 16. — 580 ἦ A, et Herm. ex Tyrwhitti coni., ἦν rell. codd. et edd.; ἀταρπητόν B, ἀταρπητόν V — ἔχει A, ἔχοι codd.

dett. et edd. — 581 *περάαν* B M P Pal. V, *περάαν* aif, *περάα* Steph. et rell. edd. ante Herm., *περάων* coni. Tyrwh., *περόων* A et Herm.; *ἄλα* P a; *ἔυσέλμω* codd. omnes (*ἔυσέλω* A) aif. — 582 *μενομένοιο* V, *μενομένοιο* B Pal. — 583 *χόλον ἀνδρῶφόνον* A, *χόλον ἀνδροφόνον* dett. codd. et edd. ante Herm. »Lege, transpositis litteris καὶ λόχον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων. λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15a. Ruhn. in Bibl. Crit. VIII p. 94. ἀνδροφόνων coni. Bernard in vita Reiskii p. 409; λόχον ἀνδροφόνων recepit Herm., recte, puto, ut in epico; licet ad vulgatam scripturam tuendam non inepte conferri possint ea quae simillima de Memnonio lapide dixit Damigeron: »Hunc autem lapidem usus omnia superabis quae dico et omnes iras effugies, et naufragio facto enatabis et contempnes Neptunum maris«. ἄπο A, ἀπὸ codd. dett. et edd. »Praepositionum laxiorem et paene abundantem qualem recentiores sibi permittunt usum« etiam in λόχον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων cognoscere sibi videbatur Wiel p. 14, male. — 584 *κωκύμενον* coni. Perdr. — 585 *ὀπάσσει* A et Eschenb. in versione: dabit, *ὀπάσαι* codd. dett. et edd.; *θνητοῖσι* B. — 586 *γλυκὴν δ'* A Pal. V, *γλυκὴν δ'* B P aif, *δαινὴν δ'* M, *γλαυκὴν δ'* Steph. et rell. edd.; *ἐγρεκύδιμον* B P Pal. V aif; — *ἀτέρβεια* P Pal. V aif, *ἀτέρβεια* B, *ἀτάρβεια* coni. Perdr. — 587 *κικλήσκουσιν* [P] edd. — 588 *κατὰ δέσμοι* B. — 589 *ἀγναμπτοῖσι* ex *ἀγνάμπτοις* B; *ἐρρυνύσι* ante ἐρ. deletum in B, qui ante corr. *ἐρινύσι* habuit; *πάγχι* P Pal. aif; *μέλλουσαι* Pal. — 590 *μίσος* codd. dett. aif et Dinner p. 502, qui addit: »sed rectius fortasse legemus μύσος, piaculum«. Gesner, cum dubitaverit, an commode dicatur aliquis occultare, quod se habere nesciat, *κεῖθον* coni. passivo sensu; sed hoc tragicorum est, non epicorum, ut recte observat Wiel p. 25; *σπεύδων* pro *κεῖθων* coni. Bernard ad Synes. de Febrib. p. 95. Haesisse hic viros doctos miratus est Herm. »Certe in verbis nihil est impeditum, modo ne *οἰκοφθόρον* adiectivi loco cum *μύσος* iungatur, sed pro *οἰκοφθόρου* acceptum cum *ἐνόησεν*. Sed sententia habet nescio quid impediti. Qui enim piaculo commisso quantae id sibi noxae sit ne cognoverit quidem, quid ei opus est averrunco? at opus est si scelus contractum celans nondum luit. Itaque primum *ἤγγνευσεν* scribendum esse suspicabar, sed id ut trisyllabum in versus spondaici exitu contra morem poetae est; nunc propono *οὐκετ'* [sic] *ἔτισεν* a. Wiel p. 25, qui totum locum male intellexit, itemque *οἰκοφθόρον* male pro *οἰκοφθόρου* dictum esse putavit. Qui piaculum a se commissum esse novit, is numina expiare potest; qui autem ne novit quidem peccatum suum, is deos iratos placare omnino non potest, nisi quis coralii ope ei subvenierit. Hoc poetam dicere voluisse puto. — 591 *ἐπὶ σφίσιν* vulgo, quod correxi; *ἐπ' αὐτῶας* B, *ἐπ' αὐτῶας* V. — 592 *ἀλλήλοισιν* P ante corr., aif; *τελέουσιν* A, ut coniecerunt Gesner, Ber-

nard l. l. et recepit Herm., *τελέουσι* ego scripsi, *τελέθουσι* rell. codd. et edd. ante Herm. — 593 *ἀντίλυτον* codd. aif et epitome, *ἀντίλυτρον* Steph. et rell. edd. — *δρός* B P V aif. — 594 *σπείρειν* A, *σπείρων* P Pal. V, *σπείρων* B M, *σπείρον* edd. ante Herm., qui tacite *σπείρον* scripsit. »Con-
tuso vero semine cum Coralio flavae Cereri immixto, tibi omnem pestem extra agrum tuum siccitatemque spicarum expellet» vertit Perdr. et addit »Mihi videtur in codice Graeco legendum *σπορόν*, non *σπείρον*«. *Ξανθή* A; fort. *σπέρμα* con. Eschenb. qui vertit: Si semen abscideris. — 595 *ἀπάτερθεν* A M, ut con. Schneider et recepit Herm., *ἀπάνερθεν* P Pal., *ἀπανερθεν* V, *ἀπάναρθεν* B; etiam edd. ante Herm. *ἀπάνερθεν*, quod merum errorem pro *ἀπάνευθεν* esse putabat Tyrwh. — 596 *στα-
χείων* P Pal. — 599 *βωτήρων* M cum glossa *τῶν ζωφύων*; *βρωτήρων* τ' ἐπὶ om. A in lacuna; *ἀλαπάξει* A; idem con. Herm. in nota, »quia et praecedit et sequitur futurum«; *ἀλαπάζει* codd. dett. et edd. — 600 *εὐλάς* τς B, *εὐλάς* P in marg., *εὐλάς* τς *κάμπας* om. A in lacuna. Cae-
terum cfr. Hermannii notam: »In hac formula, qua duae res per duplex τς coniunguntur, usitata est productio prioris τς«. Cuius rei plurima exempla attulit p. 710. — *αἰθερίαν* B V, *ἐθερίην* P aif. — 602 *ἀμφι-
περί* A; *περισμύχουσα* codd. et Tyrwh. Herm. ex P; idem certatim con-
iecerunt Ruhnken ad Timaei Lex. p. 80 [p. 122 novae ed.] Tyrwh. Musgr. et Schrader in Emend. Praef. p. IX; *περισύνχουσα* aif, *περισυνέχουσα* Steph. et rell. edd., applicata Eschenb. in vers., Bernard in vita Reiskii p. 409, *πυρί σμύχουσα*, probante Schneidero. Sed pleonastice nostrum etiam alibi loqui, ut v. 364 *ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περὶ τ' ἀμφί* τς, bene observat Herm. — 603 *ἐκ τ' ἔμνων* A. Idem fortasse erat in codice quo epitomator usus est; cfr. eius verba *καὶ φθαρτικὸν γίνεσθαι σκολήκων
τε καὶ ἰπῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀερίων* [an *ζωαρίων*?] *ἐρυσίβης καὶ ἀκρίδος
καὶ βρούχου ἄλλα καὶ αὐτῶν τῶν πρηστήρων κεραυνῶν* ubi mures ea sola causa desiderari videntur quod epitomator corruptam libri sui scrip-
turam *ἐκ τ' ἔμνων* emendare non potuerit. *ἐκ τε* P aif; *ἐκ τ'* P aif et rell. edd. ante Herm., qui tacite corr. — 604 *περαίσσουσι κεραυνό* B. — 605 *ἐοῦ* B V; *ἐρξ'* A, unde *ἐρξαι* scribendum esse monui in Epist. p. 16, *οὔτοι* codd. dett. et edd. — *ἐτέσιον* aif, *ἐτώσιον* A; *ἀζομένοιο* B P Pal. V aif; *ἀνερχόμενοις* A B, M ante corr., P Pal. V et edd. ante Tyrwh., *ἀνερχόμενος* M post corr. et Tyrwh. Herm. ex Gesneri coniectura; — *περ ἄτηθεν* A, *περάτηθεν* rell. codd. dett. et edd., quod ad traiectionem fluviorum infernalium pertinere ratus est Gesn., Tyrwhitto autem visum est »nihil aliud significare quam ab extremis orbis partibus; ab Aethiopia scilicet. Aethiopes enim secundum Homerum, *ἔσχατοι ἄνδρῶν*, extremi hominum. Simili locutione usus est Alcaeus apud Hephaestionem *ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν λαβὰν τῷ ἔξιος χρυσοδέταν ἔχων*. Contra Wiel p. 19: »Sed quum omnino non verisi-

mile sit poetam, quum certam aliquam regionem indicare vellet, talia posuisse, unde quid voluisset ne suspicari quidem posset quisquam, tum similis quam Tyrwh. affert Alcaei locutio tam est dissimilis, ut cum hoc loco apte conferri nullo modo possit; illa enim praebet planissimam ad intellectum sententiam, hic omnino nullam. Quare p. 20 Wiel *κεῖνο πολὺ πρῶτιστον ἀνευρὼν Ἑσπερίην* coni. collata simili huius carminis locutione v. 695 *σῆματ' ἐμεῖο παρόντος ἀνευρὼν Ἀσσυρίην Χρυσοῦ τιμήντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν*, simulque monens Gorgonem Ἀτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι, deinde ex cruore ortum esse corallium. Tum pergit: »Quodsi tenueris sub Atlantis radicibus virginem caesam esse, iam vides quo res evadat; etenim Ἑσπερίας nomine praeter Italiam latiore ambitu regiones occidentales significari constat, Hesperidum sedes ad Oceanum et Atlantem ponuntur; Ἑσπερος Atlantis esse frater perhibetur Vitium autem ex solita de stellarum ortu locutione originem duxisse credibile est. cf. Maneth. 3, 49 Ἀρης δ' ἀντολήθη ἀνερχόμενος. 6. 89 ἦν δ' Ἀρης περάτηθεν ἀνέρχεται. 6, 60 περάτηθεν ἀθρειομένηουα. Me ut vulgatam retineam moverunt et eiusdem locutionis exempla a Wielio modo allata et vv. 1. 2 δῶρον ἀλεξιμάχοιο Διὸς θνητοῖσιν δπάσσαι Κεχλόμενος Μαίης ἐριούνιος ἦλθε κομίζων. Inter dona, quae Mercurius ex superiore regione nobis opposita veniens (ἀνερχόμενος περάτηθεν) mortalibus tradiderit, corallium primum locum obtinuisse hoc nostro versu edocemur. — 608 δὲ ante corr. B; *πινόμεναι αἰεῖ* M. — 609 *μίμνεο* B, *μίμνεο* V; *πενκεδανῆς* A, *πενκεδανού* codd. dett. et edd. Post v. 609 titulus *ἀγάτης* in MP et edd. ante Tyrwh., qui titulum omisit cum A; *περὶ ἀγάτου* B Pal. V. »Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio sardachates dicatur, notavit Schneiderus. Plinii locus est XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis iaspachates est. Herm. — 610 *πίνε* B Pal. V, *πίνε* a; *μετ' ἀκρήτοι βρόμοιο* codd. aif, corr. Steph. — 613 *ἐν γὰρ οὐ δήεις* A. »Pro *δήεις* malim ubique *δήεις* legere; illud tamen ita frequens esse video, ut tanto minus aliquid audeam. Gesn. *δρώων* V; *δαλάπιν* B; *ῥασπιν* A. — 614 *σπαράγον* (sic) coni. Perdr. et *σπαράγον* A, quod ob A libri auctoritatem recipiendum esse contendit in Epist. p. 17, perperam, licet in fine quinti pedis omnem correptionem aliquanto minus offensionis habere observaverit Lehrs Quaest. Epp. p. 315, ubi ex Oppiani Halieuticis plura similis correptionis exempla citantur. — 614 *σάρδια* δ' A. — 615 *ἐν* codd. et edd. ante Herm., qui tacite *ἐν* scripsit. *ἐνθ' ὅγε* scribendum esse vix dubitavit Gesner, *ἐν* pro *ἐν αὐτοῖς* elliptice ut saepe apud Homerum dictum esse ratus nihil mutandum esse censuit Tyrwh.; *μικτοπάροχος* A; *αὐτῷ* A. — »Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius

ut XXXIV 2. 29. XXXV 52a. Herm. — ἄταρ B; ἐρωτρεφέως B, ἐρωτρεφέως P Pal. V aif. — 617 ἀλλ' οὗτος citat Salmas. ad Solin. p. 95. οἶος B; εἰ καὶ μιν A; εὖροις codd. et edd. ante Herm. — 618 ἀμαιμαγέτοιο B P Pal. V aif; δράκοντος pro λέοντος citat Salmas. l. c. ex codice a nostris diverso, ut putat Gesner, ex lapsu memoriae, ut rectius observavit Tyrwh. Hoc memoriae errore deceptus Salmas. l. c. nostrum pugnare dixit cum Plinii loco: »Leoninae pelli similes achatae habere potentiam contra serpentes dicuntur«. — 619 τῷ A; λεοντοδέρην A, ut coniecerunt Tyrwh. et Musgr., recepit Herm., λεοντοσέρην rell. codd. et edd. ad quam formam explicandam σερίς· σερά attulit Salmas. l. l. — 620 ἤνθανεν codd. omnes et aif; ἡμηθέοισι P; κατάστικτον A M, quod tacite scripsit Salmas. l. l., unde recepit iam Tyrwh., κατάστικτος rell.; σπιλάδεσσιν tacite Herm. — 621 πυρσαῖσιν A P Pal. et edd. ante Herm., πυρσαῖσι B M V, πυρσῆσιν Herm. — 622 τοῦ δ' B; σκορπεῖν A M et Herm., σκορπῆν rell. codd. et edd. (σκορπῆν if). — 623 ἔλκει A; κελλέο B; λυγρῷ A. — 624 ἥ μιν ἐπιπάσσειν A B M P, V post corr., et edd. ante Herm., ἥ μιν ἐπὶ πάσσειν Pal., V ante corr. »Μίν molestum est, praegresso τόν. [Non magis quam κουράλιον v. 607 praegresso κείνο, cfr. etiam Baumeisterum ad Hymn. Hom. IV v. 256] Ἐπιπάσσειν autem etiam metro repugnat: Μίν hic ut alibi ex οἷ ortum erat. Exempla dabit index. Supra v. 338 [vulg.] καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσειν. Herm. qui ἥ ἐπι οἷ πάσσειν scripsit, probante Wielio p. 8. ἥ μιν ἐπιπάσσειν scripsi ex epitoma (ἥ καὶ ἐπιπάσσειν μάλιστα συγκόφας) et Damigerone (»sed qui similem habet colorem pelli leonis valet ad scorpionis morsum, alligatus enim vel illinitus cum aqua statim tollit dolorem et viperarum morsus curata«). — ἀπό A, ἀπὸ B Pal. et edd. ante Herm., ἀπο M P, ἄπο [V?] Herm. tacite — ἀνῖαι scripsi, ἀνίαι codd. et edd. — 625 δυνήσσαι Musgr. Herm., δυνήσεται codd. et rell. edd. — 626 θέλξζοις B, θέλξζεις P, θέλξζοις rell. dett. — 627 ὅσσα A Pal. V, ὅσα B, ἄσσα [rell. codd.] et edd.; αἰτησεῖας B; ἀφίξιαi B, ἀφίξιαi V. — 628 νοῦσω A. — 629 σφετέρησι A; κατάσχη dedi ex A, qui κατάσχη habet, κατάσχοι rell. codd. et edd.; χείρεσι B P Pal. — 630—632. 630 δίζεσθ' οὔτοι τόνγε A B P Pal. V Steph. et rell. edd., ante Herm.; idem, sed οὔτοι, aif; δίζεσθαι οὔτοι τόνδε M; ἀρνήσεται A, ἀρνήσεται codd. et edd. ante Herm., qui ἀρνήσεται scripsit. — 631 »Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτοῦ νοεῖς εἰ πέπρωται αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀποθανεῖται« Moschi schol. ubi εἰπέ πρώτον (non εἶπε πρώτον) et πάντας P; Tyrwh. corr., nisi quod εἰ πέπρωτο edidit. ἀλλ' ἂ νοεῖς A, ἀλλὰ νοεῖς codd. dett. (νοεῖς V) et edd. ante Herm.; τεῆσιν A. — οὐνεχεν αὐτῶν A, οὐνεχεν ὅττω M cum glossa ὧ τινι, οὐνεχεν αὐτῷ rell. codd. et edd.; ἐνί B. — 632 ῥῆξαι B, ῥῆξαι V; λῖνον B; τὸ δὲ x' ἐρδεταί (sic) A, τῷ (τῷ) δ' ἐρχεται rell. codd. et edd., nisi quod coniunctim τῷ δ' scripserunt Steph. et edd. ante Herm.; ἡμαρ B.

— vv. 630—632 graviter corruptos esse omnes fatentur. *ἡνίκα* pro *οὔνεκεν* in v. 631 coni. Gesner; Tyrwh. locum sic constituit: *Εἰ Ζεὺς οὔτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν, οὔνεκεν εἴ τῳ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ, τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.* »Nisi quidem Iupiter illum vivere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod si cui ruperit filum Clotho, huic venit ultima dies«. Haec Tyrwh. — *εἰ Ζεὺς οὐ τοῖόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο*, vel contrario sensu *ἀρνήσοιτο*, vel *οἰζύς τ'* — *ὅττις κεν αὐτῷ* coni. Musgr. Improbavit haec Herm. et ob soloeum *εἰ οὐ* in Tyrwhitti pariter ac Musgravii emendatione, et quod pro *ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* conveniebat dicere *καὶ νοεῖς γὰρ σῆσιν ἐνὶ φρεσίν*, cuius loco rursus Wiel p. 17 auctori *καὶ ῥα νοεῖς σὺ τεῆσιν ἐνὶ φρεσίν* tribuendum fuisse dixit, »quum hic scriptor thesim secundi spondei positione productam raro admiserit«. Neque ex Moschi scholio Tyrwhitti emendationem *εἴ τῳ* firmari posse Herm. credidit, Moschi enim scholion »non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: *νόει, οὔνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' (i. e. ῥῆξε λίνον Κλωθῶ) ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ.* Herm. ipse *Εἰ δὲ Ζεὺς τοι τόνγε β. ἀρν. ἀλλὰ νόει σὺ τ. ἐ. φρ. οὔνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθῶ. τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμαρ* scripsit, quod vertit: »Quod si hunc tibi negarit vivere deus at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem«, atque et cum praecedentibus et cum illis, quae postea dicuntur, *εἰ δὲ πυριφλεγέθων* aptissime cohaerere dixit. In Hermannii emendatione acquieverunt Bernhardy et Seidenadel, nisi quod ille *εἰ δὲ θεός* (in Hist. litt. gr. II p. 361), hic autem (p. 8) *εἰ δὲ λίθος* pro *εἰ δὲ Ζεὺς* coniecit. Improbavit eam Wiel p. 17 ob ratiocinationis quae in ea inest debilitatem: »Sententiarum enim series existit haec: Achaetes medetur aegrotantibus; si autem deus negaverit eos vivere, achates ei non medebitur; medetur autem febribus qualibuscunque. Quod quidem perinde est dictum, ac si deorum potestas in eos qui febribus laborant nulla sit, sed febres vel contra deorum voluntatem achatae ope pelli possint. Quae ratiocinandi confusa infirmitas non fugit Bernhardyi acumen, qui . . . iure eam perstrinxit, sed immerito, puto, poetae imputavit, a quo quid scriptum fuerit ne sciamus quidem; quin imo haec ipsa sententiarum perturbatio postulare videtur, ne locum qualis nunc legitur a poeta esse existimemus«. Sed cum ex iis quae ad sequentes versus afferam, eluceat inde a v. 635 non amplius de achate leontodere, sed de antiachate agi, cadit solum confusae ratiocinandi infirmitatis argumentum, quod contra Hermannii coniecturam afferi poterat; eam ergo recepi, reposito etiam ex *Α ἀρνήσῃται* et, licet dubitanter, *τὸ δὲ x' ἔρχεται*. Wiel p. 18 sic pergit: »Atque quum ceteros lapides non ad omne morborum genus valere enarret, id ne de achate quidem eum contendere velle par est: quid igitur, si hanc sen-

tentiarum seriem fuisse fingamus: qui aegrotans achaten manu tenuerit, sanabitur; quem autem hic non sanabit, is sanari omnino non potest; febres autem sanat omnes; quo posito quid est lenius quam sic scribere: νηεστός τοι τόν κε βιωσέμεν ἀρνῆσαιτο sive νηεστός δ' ὄγε τόν κε; ἀλλά autem in sequente versu similiter positum est, ut Latinorum at enim: Sic omnia vides plane et expedita, neque etiam exempla desunt, quibus hanc rationem veram esse perquam fit probabile. Itaque Maximus v. 216. [immo 246] ὁδροχόν δ' ἐφέπουσα φασφόρος αἰγλήεσσα | ἄλλας μὲν νούσους ἰήσεται· εἰ δέ κε κρείσσων | χρεῖω ἀναγκαίη σε βιήσεται αἰνὰ παθόντα | ἀργαλέου ὕδεραι, τότ' αὖ κακότητα φράσασθαι. Brunck. anal. graec. I p. 67 . . . τὰ δὲ μόρσιμα πάντως | οὔτε τις οἰωνὸς ρύσεται οὔθ' ἱερά, | οὔθ' οἱ παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες | ἱητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεισι τέλος. — Post h. v. titulus ἔτι περὶ τοῦ ἀχάτου in B P Pal. (hic τοῦ om.) V et edd. ante Tyrwh., lineae spatium vacuum in M. — 633 οὐδὲ codd. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam εἰ δὲ recepit; post οὐδὲ deletum περὶ in P; πυρὶ φλεγεθέων P ante corr., V, πυρὶ φλεγεθέων P post corr. aif et Dinner p. 684; θαμίζων a. — 634 ἦ καὶ κρυερὸς B ex ἦ καὶ κρύερος, ἦ κρ. a; παρ' ἄδην, nihil amplius, A, παρ' ἄδην θείησι M, παρ' ἄδην θείησι B P V aif, παρ' ἄδην θείησιν Pal., παρ' ἄδην θείησι Steph. et rell. edd. ante Herm., θείησι παρ' ἄδην maluit Tyrwh. »At haec verba si possent significare, ut vertitur, ad inferos mittet, sententia esset inepta, quia servari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: ad Orcum mittat.« Herm. παρενήνοθε γυῖος violentissima mutatione Herm., παρὰ δὲν σείησιν coni. O. Schneider in Nicandreorum praef. p. 128, quod triplici de causa non placuit Wielio p. 18, »nam δὲν praecedentem vocalem apud epicis producere solet [sed non semper, neque apud omnes]; deinde παρασειώ pro ea notione, quam in ceteris quibus legitur locis habet, hic minime aptum est, et, quod maximum est [??], hic scriptor versus spondiacos quadrisyllabis vocabulis claudere solet.« παραδηνύνησιν bene coni. Wiel l. I. collato v. 467 οὔασι δηνύοντα et Maxim. v. 225 εἴ κε δηνύνησι νόσος. Seidenadel p. 8 vocabulum epicis non usitatum παραλυπέησιν poetae obtrudere voluit. [Equidem olim de μάλα θην σείησιν cogitabam. — 635 brevi syllaba vocis trochaicae et in vocalem exeuntis producta (πῆμᾶ βραδύ) offensus est Hilberg in libro »Das Gesetz der trochäischen Wortformen im dactylischen Hexameter und Pentameter der Griechen« p. 74. — βάρὺ M; μήποτε λήγειν om. A. — 636 βουλομένοις A; ἀλλὰ ἐν ὅπῃ aif; πελάσσει A; μένουσα A. — 637 τόνδε σύγ' ἰᾶσθαι A, τὸν σύγ' ἰᾶσθαι codd. dett. et edd.; — ἄντ' ἀχάτου A, αὐτίχ' ἀχάτου P aif, αὐτί^x ἀχάτου B, αὐτίχ' ἀχάτου [M Pal. V] Steph. et rell. edd. Cum id, quod hunc achatem adversus serpentium morsus valere

negat auctor in v. 642, aperte pugnet cum iis, quae in vv. 621sq. de eodem achate dixit, de haematite agi inde a v. 642 suspicatus est Gesner. Paulo melius Tyrwh. ἀχάτην ἀμόμωνα de quo nunc loquatur, diversum esse ab achate λεοντοδέρη de quo solo supra egerit, statuit. Contra quem iam in Epist. p. 17 monui, de achate qui ἀμόμων dictus sit, nihil innotuisse, neque aliter epitheti ornantis officio ἀμόμων hoc loco fungi videri atque ἐσθλός de eodem achate in v. 611 usurpatum. Ibidem ex A libri scriptura ἀντι' ἀχάτου scribendum esse conieci ἀντιαχάτου, idque Plinii loco firmavi, (N. H. XXXVII, 10, 139) ubi nunc quidem sane »vocatur enim iaspachates, cerachates, smaragdachates, haemachates, leucachates, dendrachates ... aethachates, quae, cum uritur, murrain redolet, coralloachates« editur, sed aethachates nihil est nisi mera Ianii coniectura vel potius interpolatio pro eo quod plurimi libri et edd. habent antachates (anthacates antiquissimus Bambergensis), pro quo Sillig aequè male ex uno codice recentiore (Paris. 6797 saec. XIII) autachates inexit. Plinio antachates, cuius ἀντιαχάτης non nisi poetica forma est, reddendum esse dixi iam in Epist. p. 17 (ubi tamen calami vel typothetae errore male antiachates, non antachates excusum est). Postea ex Socratis et Dionysii libello περὶ λίθων, quem ineditum in codice bibliothecae Vaticanae legi, coniecturam meam magis etiam firmare licuit, in eo enim ex Damigerone puto transsumpta de antachate haec leguntur: λίθος ἀνταχάτης· ἔστι μὲν πολλῶ διαφερώτερος τῷ εἶδει τοῦ ἀχάτου. τῇ δὲ δυνάμει κράτιστος. οὗτος ὁ λίθος. τριταῖον τε καὶ τεταρταῖον καὶ πᾶσαν ἄλλην περίοδον νόσου ἰάται. γίνεται δὲ οὕτως. τρίψας ὑποθυμία εἰς διαπύρους ἀνθρακας. ὥς ἀντιλιφανωτοῦ· οὐκ ἄγαν δὲ λεπτὸν θυμιάται· ὥς ἂν ἐπιπλείονας ὥρας μείνας ἐλυσθῇ διὰ τῶν αἰσθήσεων. καὶ οὕτως ἀπαλάσσεται περὶ (deest reliqua pars libelli in codice mutilo). — 638 οὔτις codd. et edd. ante Herm., qui Tyrwhitti, Musgravii et Slothouweri (in Act. Soc. Trai. III p. 161) coniecturam, οὔτος recepit. — προτέρων codd., πυρετῶν π. φ. con. Slothouwer l. l. quod significare vult omnes febres domat, ut Graeci dicunt ἤσσων ἔρωτος etc.; recte probavit Wiel p. 18, cum Hermanni lectio hunc praebeat sensum: »Achatae ope febres pelle; hic enim prioribus lapidibus multo melior; quod inde cognoscas, quod, si eum in carnes dum in lebetes coquantur inieceris, omnes intus carnes brevi colliquefient«. Sed quid, contra affert Wiel, carnum cocturae et dissolutioni cum febribus pellendis commune? — σῶμα aif, σῆμα (sic) con. Perdr. — 639 τώπερ Pal. P V. — 640 κεράεσαι A et Epitomator, κρεάεσαι rell. codd. et edd. In vulgata lectione primus offendit Wiel, p. 18. 19: »porro quid mirum carnes igne coctas liquefieri, quum id potius mirum esset, eas iniecto lapide non dissolvi in v. 635 [vulg.] πῆγνυται scribendum erit pro τήχεται quod quam ineptum esset nemo vidit. Sic demum intelligitur quid sibi velit illud γάρ; inde etiam, cur poeta tam mirum ad vires lapidis demonstrandas adhi-

buerit argumentum. Etenim Graecorum πυρετός sicut Latinorum febris vocabulum a fervendi notione ductum; achates autem omni fervori inimicus adeo vi sua plus valet, ut et febres pellat et carnes igni impositas non modo liquescere non sinat, sed imo congelet eas et coagulet. Nimis haec arguta; mirarique licet Wielium alicui persuadere voluisse carnes igni superpositas liquefieri posse. Optimam A libri lectionem recepi. Seidenadel Wielium secutus est. — 640 μέσω codd. dett. aif; ἐψομένοισιν tacite Herm. — 641 ἀνάσχεισθαι B. Post hunc versum novum caput incipit in M P Pal. V; titulum om. codd. Tyrwh. Herm., ἐτι περὶ αὐτοῦ edd. ante Gesn., qui caput αἱματίτης inscripsit; vide ad v. 637. — 642 τὸν ἀχάτην glossa supra τόνδε scripta extat in B Pal. V; τόνδε πρὸς ἔρπ. A, ut coni. Gesner, τόνδε γε ἔρπ. codd. dett. et edd. ante Tyrwh., qui Stephani coniecturam τόνδε γ' ἔρ' ἔρπ. recepit. Οὐ μέντοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἔρπετά mire coni. Musgr.; ἔρπετα B ex ἔρπεται. — 643 ῥά-θεον λίθον pro χατέοντί τοι coni. Wiel, qui in versu caesura quarti pedis trochaica instructo utramque quarti pedis thesim ex monosyllabis constare debere docet; sed vide ad v. 295. — 644 βάλλεο μῦθον A, βάλλεο σῆσιν B P V et edd. ante Herm. ex recordatione locorum Homericorum, βάλεο σῆσιν Pal., βάλλεο σῆσιν [M] et Herm. tacite. — 646 ὠμωστήρος B; παλάμησι A. — 647 δῆλθεις A; ἔλλιξεν A, ἐλέλιξεν M cum glossa ἐστράφη, ἔλεξεν B V, ἔλιξεν P Pal., ἔλυξεν aif., corr. Steph. — 648 ὄγης A et ex coni. Herm., qui addit: »Caeterum nemo non videt vel ex Homero scribendum fuisse αἰθέρος ἐκ ὄγης, et, nisi fallor, fuit qui ita hic corrigeret, δίνης rell. codd. et edd. — οὐδας δε A M P Pal., οὐδας δέ B aif. — 649 πολύτροχον A, πολύτρίχον rell. codd. et edd., quod pro nigro dictum esse voluit Gesn. conferens Apocalypseos locum 6, 12 καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος. — ἀμφιπετάσας A. — 650 ἐὼν B; τεύξοι A M, τεύξει B P Pal. V aif; τεύξαι scripsi, et in versu sequente ναίοι retinui, cfr. ad v. 3. — μήδ' (non μηδ') codd., quod ex P enotatum probaverunt Tyrwh. Herm., μὴν δ' aif, θῆν δ' Steph. et rell. edd., δῆν coni. Gesner. — 651 ἀνιάσας V; κρένος B; ναίοι A M, quod retinui, ναίει B P Pal. V aif, ναίη Steph. et rell. — 652 δὴ ῥα τότ' ἀμβρ. A, δὴ τότ' ἀμβρ. B P Pal. V aif, δὴ τότε ἀμβρ. rell. edd. ante Herm., δὴ τότε γ' ἀμβρ. M. »Perinde est utrum τότε γ' an τότ' ἀπ' ἀμβροσίῳ scribatur. Hoc praeferenti favere videtur Aldinae τότ'.« Herm., qui δὴ τότ' ἀπ' scripsit. — 653 ὠτηλῆθεν Pal.; ἀνά pro ἐπὶ M; ἐπὶ ποαφερὴν ἀνάμειγες P in textu, sed idem in marg.: τραφερὴν ῥαδάμειγες. — 655 ὀλλύσθαι B ante corr.; μοῖρα B. — 656 γαίη A; σῶον B. — 657 μενέμεν οὖν codd. (sed μενέμεν M) aif, corr. Steph.; αἶον δε A; πυρέγληνοι A et Herm. ex Tyrwhitti coni., περέγληνοι rell. codd. (περέγληνος V, περὶ γληνοὶ B) et edd. (lucidi vertit Eschenb.). — 658 ἡελίου B; κεν add. in marg. P; ἐρίσειε Herm. tacite. — 659 λάαν A; χερσί P; ἔχει γε μὲν dedi ex A, in quo

ἔχει γέ μιν est; ἔχει δέ μιν rell. codd. et edd. ante Herm. »μιν opinor in hoc loco ferri nequit. Poeta fortasse dedit ἔχει δὲ μὲν, habet autem sane sanguinem concretum.« Tyrwh. »At δὲ μὲν non magis quam μὴν hoc loco ferri potest. Itaque ἔχοι δὲ κεν reposui. Κέν et μὴν quum alibi, tum mox v. 658 [vulg.] permutantur, in quem versum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κέν irrepserunt.« Herm. — αἷμα B. — 660 ἐν Herm. tacite; οἱ A, δὴ codd. dett. et edd.; ἐτήτυμον A, ἐτήτυμος codd. dett. et edd. (ἐτήτ. M); αἷματος ἐστίν codd. (ἐστί M) aif. — 661 ἄτρεκες B. — 662 γίνεταί A et Herm. ex coni, γίνεται rell. codd. et edd., cfr. ad v. 519. — λάας A; ἔπ' V, ἐτ' aif. — 663 δ' ὥς ἐπέοικε codd. (-οικεν V) et edd. ante Herm. »Vulgata lectio ἀχάρατα δ' ὥς ἐπέοικεν, φάρμακ' ἔχει· νημερτές, et quae sequuntur non solum male nexa habet membra sed etiam frigidus isto additamento, ὥς ἐπέοικεν laborata« Herm., quare δ' οὐνεκ' ἔοικεν scripsit, quod recepi, nisi quod ἔοικε praetuli. — 664 ἔχει A M Steph. et rell. edd. ante Herm., ἔχοι rell. codd. dett. aif, ἔχειν Herm. — μιν Herm., κεν codd. et rell. edd. — 665 καλέουσιν codd., κλείουσι coni. O. Schneider in Nicandrorum praef. p. 128, probavit Wiel p. 28. — ἀφικέσθαι A. — 666 οὐτε νέαν ὀψύνην, ἥγουν ταιλαιπωρίαν καὶ ἀρρωστίαν, ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος.« Schol. Moschi. — ὅγε ante corr. B; θνητοῖσι V. — 667 ποτὶ A, προτὶ rell. codd. et edd. »Hiatus in verbis προτὶ ὅσσε ortus est ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄστυ, quum digamma ignotum esset recentioribus.« Herm.; ὅσσε B. — δ' A, τ' rell. codd. et edd. — 668 πινόμενος A, μινόμενος rell. codd. et edd., quod propter sequens κεράσας non sine iuris specie alicui magis placere posse dixi in Epist. p. 18; γλάγω A, γλάκεος P Pal. V aif, γάλακτος B in textu, sed idem in marg.: γρ. γλάκεος. — κεράσας B, κορέσας (scil. τὰ βλέφαρα) pro κεράσας coni. O. Schneider in Nicandr. praef. p. 128; τε codd. et edd. ante Herm., qui δὲ scripsit. — 669 ἰχῶρι om. A in lac., ἐχῶρι P aif, et lemma scholii in P, corr. etiam Perdr.; σφετέρω A. φαφαρῶ pro σφετέρω »perquam ineleganter legi voluit Wiel p. 16, »nam de flore lactis coagulato agi clare indicat subsequens illud διάνας, quod nihili esset, si iam in superioribus de re per se ipsa fluida ageretur.« Sed ipsum illud διάνας corruptum esse infra docebo. ἰχῶρ hoc loco serum lactis significare voluerunt Eschenb. et Gesner, sanguinem humanum esse vult Seidenadel in versione. Contra Demetrius Moschi: »ἰχῶρι τῷ οἶον ἀφρῶ. οἷμα δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβάνεσθαι.« (ἐχῶρι P; lemma om. V). — γλυκερὸν μελίτην δε δανάσας A, γλυκερῶ μέλιτι δὲ (δε Pal. V, τε M) διάνας codd. dett. et edd. ante Herm., qui μέλιτι γλυκερῶ ex Tyrwhitti et Schraderi (in Emend. Praef. p. X) coniectura recepit, et ipse τε pro δὲ substituit. Idem τε extat iam in M, qui γλυκερῶ in textu omisum in marg. additum habet; βρέξας glossa est in M ad διάνας. — 670 ἐκ βλεφάρων om. A in lac.; ἀπὸ B M P Pal. edd. ante

Herm., ἀπο A [V?] Herm.; ἄγει codd. et edd. ante Herm., qui ἄγεις scripsit. »Participia κεράσας et statim διάνας tum δουλήσας videntur media quadam significatione dici, admiscens se, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo solemnius ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere.« Gesn. Improbavit haec Hermann, ἄγεις v. 670 scribi iubens. Contra Wiel p. 16: »Haesisse videtur uterque in participio nude posito eoque cum tertia persona ἄγει coniuncto. Plerumque quidem in tali oratione substantivum aliquod ut ἀνὴρ aut in vulgari sermone articulus non deest: posse vero ea abesse exempla docent non infrequentia, e quibus Homericum illud ὄσσον τε γέγωνε βοήσας attulisse sufficit. Cfr. Matth. Gr. Gr. II § 272.«, quod hic non quadrare omnes vident. Sed neque Hermann ἄγεις placet, cum et ante hunc versum et post eum ubique lapis iste subiecti vice fungatur, ut v. 666 ἐθέλει, v. 667 ἀπερύκει, v. 670 ἀσχαλά, v. 674 ἄκος ἔσσεται, qua de causa etiam v. 670 ἄγει servare debemus. Displicet praeterea in vulgata lectione et γλυκερῷ μέλιτι, quod contra metrum peccat, et διάνας, quod inepte dictum est de lapide contrito et liquori cuidam iam immixto (»doch hast du vermengt ihn unter das eigene Blut und mit lieblichem Honig befeuchtet« vertit Seidenadel.). Quare ex A libri scriptura γλυκερὸν μέλιτην δὲ δαμάσας profectus sublato ante γλυκερὸν commate γλυκερὸν μέλι, τὸν δὲ δαμάσας scripsi, lacunae signa post hunc versum posui et v. 670 ἄγει servavi. Simile vitium occurrit in v. 307, ubi A μαγνησίτην δ' praebebat pro eo quod inde erui debuit μαγνήσση· τήν δ' ..., δαμάσας autem scripsi ex v. 661 ἐν ὕδατι ῥεῖα δαμασθεῖς. Dixit enim poeta: Humano vero sanguini dulce mel immiscens et hunc quidem lapidem in hac mistione liquefaciens si eum oculis aegrotis inunxeris ex palpebris omnem pellit morbum«, ubi quae diductis litteris scripsi in versu nunc deperdito a poeta expressa esse puto. Imprimis dignus qui conferratur est Damigeron: »oculis maxime aptus est (οὐ γὰρ ὅγ' παλαιότερην δ' ἀπερύκει); in oculorum eventationibus contritus (δαμάσας) cum attico melle (γλυκερὸν μέλι) non fumigato inunctus sanat (ἄγει νόσον); et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curat (καὶ γλήνησι τεῆσι ... ἄκος ἔσσεται). — ἀσχαλά A. — 671 εἶρεσθαι A. — 672 ἀστροβλεφάρου A (β in rasura est), στροβιλοβλεφάρου codd. dett. (στριβιλοβλ. M) et edd. ante Herm. στροβιλοβλέφαρον de superciliis pineae nucis similitudinem habentibus dictum putavit Gesner, »obliquum aspectum habentis« vertit Eschenbach. Tyrwh. secundam syllabam in στρόβιλος semper produci ratus collato Hesychio στροβελόν, σχολών, χαμπύλον, στροβελοβλεφάρου coniecit, quod »superciliis arcuatis« significare vult, et obsecutus est Hermann, male, ut monitum est in novissima Thesauri Stephaniani editione, cum in στρόβιλος etiam brevium reperiatur. στροβιλοβλεφάρου reducendum esse Wielii quoque sententia fuit p. 17, ubi vocabulum illud non a substantivo στρόβιλος derivat,

»quod uno loco excepto secundam producit, sed ab adiectivo *στροβιλός* secunda brevi, quod ut *στροβελός*, *στροβαλός*, *στρεβλός* incurvati et arcuati notionem habet.« — 673 *γλήναισι* codd. et edd. ante Herm.; *τεῆσιν* A, *τεῆσι* B; *κυλίεσσι* M. — 674 *άνερος* A, *άνδρός* τ' codd. dett. et edd. omnes. Locum gravi corruptela laborare primus perspexit Wiel p. 16: »Quis enim unquam *δυμήσας κυλίεσσιν* de lapide intelligat poculis immixtus? deinde quum in talibus mistionibus certum aliquem liquorem indicari par sit, isque in ceteris huius carminis de re simili locis nunquam non indicetur: qualia tandem hic significantur pocula? an vini? an lactis? an mellis? quid porro in altero versu *γλήνησι* dativus, in altero genitivus *αἰδοίων*, uterque pariter pendens ab *ἄκος*? Denique quis ex poculis hauriat lapides eosque non tritos neque solutos? quum ut res ipsa, ita veteris artis medicae historia doceat oculorum pravis affectionibus unguenta potius quam potiones et adhibenda esse et adhibita.« Scripsit ergo

καὶ γλήνης ἑλλῆς [debnit certe *γλήναις ἑλλαῖς*] καὶ
δυμήσας κυλίεσσιν
άνδρός τ' αἰδοίῳ ἄκος ἔσσεται, ὅς κ' ἐπιθήσιν,

id est »et pupulis limis obscuratisque oculis virilibusque« etc., collato Aeschilo Prom. 145 *ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίγη προσῆξε πλήρης δακρύων*. »Quod quam accommodatum sit consilio poetae in aperto est. Praedicat enim versu 660 [vulg.] haematite omnem oculorum labem removeri, quod deinde in subsequentibus versibus per singulas oculorum partes accuratius exponit v. 664 [vulg.] de palpebris, v. 667 [vulg.] supra restituto de pupulis limis Epitheton autem *δυμήεις* si cui minus apte de palpebris dici visum fuerit, nihil obstat, quominus, ut in *βλέφαρα* saepe fieri videmus, ita *κυλίδες* tamquam partem pro toto intelligat oculos; aut si ne hoc quidem placuerit, legat *οἰδαλέας*, quod et ipsum a vulgata scriptura non nimium recedit. Iam vero patet quam paene necessario prior error in *κυλίεσσι* commissus secum traxerit alterum, quo pro *ἐπιθήσιν* scriberetur *κε πήσιν*. Seidenadel p. 8 qui et ipse *κυλίεσσιν* coniecerat, vulgatum *κυλίεσσιν* tamen defendi posse ratus est, cum in sequentibus versibus de Aiace agatur, in Sophoclis autem Aiace v. 1172 *οὔτε βανθείων κυλίχων νείμεν ἐμοὶ τέρψιν ὀμλεῖν* legatur. Ego post v. 673 aliquot versuum iacturam significavi, quod recte me fecisse probatur A libri scriptura *άνερος* in deterioribus codicibus lacunae obtigendae causa perperam mutata, Damigeronis loco supra citato: »et omnem oculorum dolorem infusus cum lacte mulieris curata, denique eo quoque, quod sic demum omnes difficultates quas Wiel in vulgata scriptura reprehendit et violentissima mutatione sanavit, remouentur. Quod ad *δυμήσας κυλίεσσιν* attinet, lactis muliebris et haematitis mentionem cum eo coniunctam fuisse puto: »si autem in poculis lapis

haematites contritus cum lacte muliebri sociabitur etc. — 674 *πίησι* A M P Pal. V aif, *πίησι* [B] et rell. edd. ante Herm., qui tacite *πίησιν* scripsit. — 676 *δῆριν θεῖναι* A, *δῆρινθῆναι* codd. dett. et edd., quod probavit Scheindler (Zeitschr. f. österr. Gymn. 1879 p. 437) *δῆριν θεῖναι* meam esse coniecturam falso ratus, ne brevis syllaba in consonantem desinens in secundi pedis thesi producatur. Sed cfr. Euphor. fr. 50, 2 *ἥς πέρι δῆριν θέντε* [*δῆριν ἔθεντο* conl. nonnulli] *κακόφραδες ἀλλήλοισιν* et Lith. v. 92 *τέρφομαι, ἥπερ χρυσόν.* — *ἀχιλλῆος* B P Pal. V. — 677 *ἐσσυμένω* A; *ἐπ' ἀρηγόνα* P V aif; *χειρὶ* A, *χερσὶ* codd. dett. et edd. — 678 *αὐτῷ* A. — 679 *ἀθηναίη περ ἐλέπτολις* A, *ἀθηναίη περσέπτολις* codd. dett. et edd. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 161 *ἐρυσίπτολις* scribi mavult, quia scilicet Pallas sine ullo ad urbem Troiam respectu non commode *περσέπτολις* dicatur. Herm. — 680 *παραφαμένοισι* conl. Steph., quo non opus esse, si intellegatur: *ἀλλ' οὐ οἱ μοῖρ' ἔσκε πιδέσθαι, ἐμοῦ παραιφαμένοιο*, monuit Hermann. — 681 *μιν* A, *μοι* codd. et edd. ante Herm., non male. *ἀνὴρ* A, om. codd. dett. et edd.; *ἀδέριζεν* A, *ἀδέριζεν* codd. dett. et edd.; versum in vulgatis libris mutilum sic correxit Steph.: *θεσπέσιον τόδε μοῦ* vel *τόδ' ἐμοῦ, θεσπέσιον πέρ μου* Gesner, *θεσπεσίωιο λῆθου* Tyrwh. dubitanter, quod recepit Herm. — 682 *ῶρ* A M P Pal. V aif; fort. *σεῖο* conl. Eschenb. qui vertit: tuam sortem. — 683 *μελαίναν* B. — 683 *γενέμεναι* tacite Eschenb. qui vertit »amicos tuos inter Nymphas Najades versari iube«, *πινέμεναι* coniectura restituit Bernard ad Psellum de Lap. p. 28. — 684 *αἰματόεντος* Pal. — 686 *λαφηρόν* B; *αὐτοκασγνήτω* A. — 688 *ἅπασα* (π in ras.) B; *λίθον* M; *αἰτίσαντι* B. »*Ἀἴας Ὀλύμπιος* dici videtur haematites. Plinius XXXVI 37, ubi de hoc lapide exponit nihil habet de eo, quod gratos reddit homines aliis. Sed idem XXXVII 60 ita scribit de eodem lapide: Zacharias Babylonius in his libris, quos scripsit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et iocinerum medicina decorasse, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudiciisque interposuit: in praeliis etiam ex ea ungi salutare pronunciavit. Herm. — 690 *ἐκτορι πατρί τ' ἐμῷ* codd. (*πατρί* Pal. V, *ἐμῷ* A) et edd. ante Herm., qui »ineptam vulgatam *πριτεμῷ* mutavit in *Πριαμίδη*«. — 691 *ἐκτί* aif, *ἐκτι* B; *ἀμοιβηδὴν* A, *ἀμοιβαδὸν* codd. dett. et edd. ante Herm.; *ἀρέσσασθαι* A M, Pal. ante corr., *ἀρέσσασθαι* B P, Pal. post corr. et edd. ante Herm., qui *ἀμοιβήδην ἀρέσσασθαι* ex Tyrwhitti et Schraderi (Praef. Emend. p. IX) coniectura recepit. — 692 *ἱέμενος* A; — »Plinius XXXVII. 62. De lipare hoc tantum traditur, suffita ea omnes bestias evocari. Observante Schneidero Liparaea est Marbodeo p. 607 ubi aliae edd. lipares. *Λιπαράων* Theophrasti de Lap. comparatum a Schwarzio cum Plinii lapide Obsidiano (XXXVI 67.) idem notavit. Herm. — 693 in *ῶπασεν* εν ex

corr. in P; οὐ ποτ' B; ἄρ A; ἀδτῶ A M, ἀδτῷ P in textu, Pal. supra, V supra, ἀδτός [B] P in marg., Pal. infra, V infra, et edd. omnes. ἀδ-
τός contra meliorum librorum auctoritatem retinendum duxi, ne ἀδτῷ
recepto nimis longe obiectum a verbo κόμισσεν desit. Praeterea Eu-
medes ipse, non filius eius Dolon praeco vocatur ab Homero K 314 Δό-
λων Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θεῖοιο. »Quod autem addit, [auctor noster]
Eumedem, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparaeum attu-
lisse, ipsius figmentum est.« Tyrwh. — 694 κήρυξ codd. et edd. ante
Herm., qui tacite κήρυξ scripsit. — 695 σήματ' A P aif, σήμάτ' B,
σήματ' [M Pal. V] Steph. et rell. edd.; πορόντος A (sed prius o ex α) et
Herm. ex Tyrwhitti coni., παρόντος rell.; Ἀσσυρέθην, non Ἀσσυρήθε
codd. et edd. omnes. — 696 κόμισσε A M P Steph. et rell. edd. ante
Herm., κόμισε B Pal. V aif, κόμισσεν tacite Herm. — 697 μυρία aif;
πολυῖδμοσι V. — 698 τὰ καὶ λέξω A, τὰ καὶ λέξω B. — 699 σπένδον-
τας A et Herm. ex Tyrwhitti et Musgravii coniectura, σπεύδοντας rell.
codd (σπεύδοντα B) et edd., quod ferri posse existimavit idem Tyrwh.
— 700 ἔστι M. — 701 ἐδρύωπα Pal., ἐδρύοπα B; κληῖξεν ὕμνοισιν A,
et ὕμνοισιν coni. Perdr., κληῖξεν ὕμνοῦσιν codd. dett. aif; corr. Steph.
— 703 ἡφαίστιο A. — 704 τήκειν ἡδείη codd. aif, quod reduxit Tyrwh.
ἡδείη scribens et Schrader quoque probavit in Emend. Praef. p. LXI,
τήκειν τὸν γ' ἰδίη Steph. Eschenb. Gesn. — 705 ὀδμῇ A, ὀδμῇ ai, ὀδμῇ
f; ἄρα om. M; κείνοι M; ἔσορῶτες ante corr. B, εἰσορῶντες Pal. —
707 γ' ὀρώονται A, in quo γ' particula postea tantum a prima manu
addita est; ὀρώονται codd. dett. et edd. ante Herm., ἀρώονται coni. Ber-
nard ad Psellum de Lapid. p. 10 et Musgr., non male, iudice Tyrwhitto.
»Facilius probarem, nisi χηραμόθεν ita non haberet, quo ultima syllaba
recte produceretur. Quamquam hoc excusari scio, quia longius voca-
bulum est. Sed licebat poetae χηραμόνων scribere, quod vocabulum in
Argonauticis est v. 1272. Quare ῥώονται praetuli ut coniungantur haec:
ἐφερπύζοντες αὐτμήν. Schol. Aristoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ' ἣν
ἐπειθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι, περισσή, inquit, ἡ μία ἐπί.« Herm.
Improbavit haec Wiel p. 20: »Nam sic ter repetitam vides movendi no-
tionem eamque parum sibi constantem: nam in uno tardi motus, in altero
vehementer concitati notio inest«, quod, ut in serpentibus, mirari non
debebat Wiel. Quod autem hic coniecit ῥοφόωνται, id nunc expulsa
speciosa deteriorum librorum interpolatione αὐτμήν, amplius ferri non
potest. — ἐφερπύζοντες V; ἅπαντες A, αὐτμήν codd. dett. et edd. —
709 ἐσάμενοι V; ἄμηκες A, ἄμφικες BV. — 710 ἄορ codd. ai, αορ f,
ἀορ edd. inde a Steph.; αἰόλον ὄφιν M. — 711 κνίσσης B; δινεύησι A,
δινεύεσκε codd. dett. et edd. ante Herm., δινεύεσχη coni. Tyrwh., δινεύη-
ται scripsit Herm. — 712 τοῦδε A P a; διαμελεῖστί P Pal. aif, διαμε-
λιστί BV; δαίξέμεν scribendum esse dixit Nauck in Mélanges Gr. Rom.
II p. 417, cfr. ad v. 400 et 768; μοῖρας B et ante corr. V. — 713 μὲν

ἐπὶ κλήσιν A, μὲν ἐπικύκλῃσκειν (sic) B, μὲν ἐπικυκλήσκειν rell. codd. aif, μὲν κυκλήσκειν Steph. et rell. edd. ante Herm., qui μὲν ἐπικυκλήσκειν scripsit. Sed dubitari posse, quin δράκοντος μοίρας ἐπικυκλήσκειν ἡελίου omnino graecum sit dixi iam in Epist. p. 19. — ἡελίου B. — 714 ἐταίρας B; ἐριβόλου BPV aif. — 715 ἀψεύστοιο coni. Musgr., recepit Herm., ἀφαύστοιο codd. et rell. edd. pro quo ἡφαίστοιο coni. Perdr., qui vertit: »Tresque vaticinii multiscii Vulcania. — 716 τετυγμένας A. — 717 ante Herm. comma post δεξιάσθω, punctum post Ἀτρυτώνης erat; corr. Tyrwh. Contra Musgr. et Slothouwer (in Act. Soc. Trai. III p. 162) v. 178 ἐν δὲ pro ἡδὲ legendum esse censuerunt servata vulgata interpunctione. — 719 ἐν notavi ex ABMP Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ἀργεννεῖς A. — 720 σφι codd. dett. aif. — 721 μῖξαι scripsi, μῖξαι codd. et edd. — »An haec sit descriptio malograti, viderint consulti.« Gesn. »Sive Helenus, sive auctor ipse, in regione ulla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de Malo Granato vel ut peregrino, vel ut valde pretioso. Sed neque Mali Granati coccos inter condimenta habitos crediderim ὅσσα περ — ἡμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχρόην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de Pipere loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ῥυσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus et acer, et peregrinus, et rugosus, et niger, et valde pretiosus, et appetitum excitans, quae omnia an de ullo alio cocco vere praedicari possint, dubito.« Tyrwh., cuius coniecturam recepit Herm. Ego ῥυσοχίτωνα formam praetuli. — ἐρίτυμον V. — 722 ἐν ABMP Pal. et edd. ante Herm., qui tacite ἐν scripsit. — ὅσα Pal.; μεταλλ. Pal. — 723 ἀνθρώποισι P Pal. V et edd. ante Herm., qui tacite corr. — 724 ὄφρ' ἡδ' ἐπὶ P aif; ἐνὶ A, ut coni. Tyrwh., ἐπὶ rell. codd. et edd. — κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα codd. et edd. ante Herm., quod reduxi, recepto simul ex A et ex Tyrwhitti coniectura ἐνὶ pro ἐπὶ. »Immo alibi vitium latere δάμνατ' ostendit, male [?] elisam habens diphthongum. Scribendum est γάστρης δάμναται ἐντός.« Herm. — 725 ἄρρηκτον ABMP Pal. aif, quo recepto non sine haesitatione servavi etiam ἕκαστον et in versu sequente οὖνομα pro nominatim dictum esse statui. ἄρρηκτον [V?] et edd. inde a Steph.; ἕκαστον codd. et edd. ante Herm., qui ἕκαστων scripsit. — 726 ἐπεὶ AM et Herm. ex coni., ἐπὶ rell. codd. et edd.; χέν M ante corr.; τελετῇσι A, τελεταῖσι M, τελετῇσι rell. codd. et edd. ante Herm., qui tacite τελετῇσιν scripsit. — 727 ἀσιδήσιν A. — 728 μεγαίρειν A. — 729 ἐς ABMP Pal. et edd. ante Herm., ἐς [V?] tacite Herm. qui praeterea adnotat: »Pessime versio a Gesnero correctae: in eosque divinum spiritum immittant super sacras carnes. Immo sensus est: ἀρᾶσθαι, τοὺς γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.« — 730 ἔνδον om. M; ἄγει P aif, Dinner p. 648; μοίρας Pal.

ante corr. — 731 ἐφομ. B; ἐνὶ M; κρεάεσσιν Herm., κρεάτεσσιν codd. et rell. edd.; ἔχεται (scil. τὸ πνεῦμα) A, ἔκονται B V, ἔκωνται rell. codd. et edd. — 732 δαίνυσθα P, δαίνυσθα Pal., δαίνυσσθαι B M V aif. — τε quod non habent codd. aif, ante μεμαῶτας mira ratione add. Steph., expulit Tyrwh. P codicis auctoritate nisus. »V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III p. 162 miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a nostro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc versum suae pristinae formae non reddiderint legendo δαίνυσθαι τότε, ἐπεὶ τε κορένυσθαι μεμαῶτας. Mitto soloecum ἐπεὶ. Sed illud ego mirarer, si epulando non satiarentur isti, verum post epulas. Cum Tyrwhitto consentit Schraderus praef. Emend. p. IX.« Herm. — κορεννύσθαι A. — 733 καλύπτει A, καλύπτειοι B. — 734 ἐπέιστεῖσαι Pal. — 735 καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὐτε μελ. codd. aif; αἰθμιον aif; καὶ λίπατ' ἡδ' ἐρατὸν τε Steph. et rell. edd. Sed recte vidit Seidenadel p. 8 per hanc coniecturam vocabulum λίπα male epitheto privari et εἶδαρ duobus epithetis onerari, quod eo magis displicet, cum in versu superiore vocabula γάλα et μέθυ singulis epithetis ornata sint. Scripsit ergo καὶ λίπ' ἐπήρατον αὐτε μελίσσης τ' αἰθμιον εἶδαρ. »So enthalten beide Verse ein Paar mit entsprechenden Epitheta: weisse Milch und süsser Wein, liebliches Oel und der Biene blumige Speise; diese zwei Paare soll αὐτε einander gegenüberstellen.« Quod contra epicorum usum esset, cum αὐτε novam sententiam ordiri debeat. Itaque ἐπήρατον recepi, et ἡδὲ pro αὐτε scripsi. — »Μέθυ ἡδὲ hiatus Homericus.« Herm. — 736. 737 ἀμφὶ δὲ κόρσαις A, μὴ δὲ κορέσσης codd. dett. aif, μὴδὲ κορέσσης Steph. et rell. edd. ante Herm. — v. 737 σφωῖτέραις A, σφωῖτέροις codd. dett. (σφωῖτέρης Pal.) et edd.; πέπλον A, πέπλοις codd. dett. et edd.; οἶκονδε A B M V, οἶκονδε aif. »Quid sibi κορέσσης hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92 [v. 733] τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτειοι nihil debet de hoc sacro auferri, domum portari, servari in alterum diem. Verbo, legendum puto μὴδὲ πορέσσης. Ne impertias cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc sacrificio nihil esse quasi eliminandum.« Gesn. »Neque κορέσσης nec πορέσσης quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando scribendum esse κοτέσσης, irascaris, invidias. Sed quid sit ramos oleae vestimentis suis capere, non intelligo.« Tyrwh. »Recte Schneiderus ἀχρόδρνα intelligenda putat, ut supra v. 524 [vulg.]. Caeterum aequabilitas orationis ad μὴδὲ infinitivum exigit, ut in sequentibus. Quare μὴδὲ κορέσσης in μὴδ' ἀχορέστους mutavi. Ad ἐλέειν intelligendum e praecedentibus ἀχρόδρνα.« Herm. »Quibus omnibus res minime expeditur. Nam στέφαι pro στέφασθαι inauditum; quid sit ἀχρόδρνα πέπλοις ἐλέειν, ramos oleae vestimentis suis capere, id non posse perspicere iure affirmat Tyrwhittus; neque res melius se habet, si cum Schneidero intellegas fructus oleae; sic

enim *πλέξαντας* ineptum fieri vides, quum fructus plecti non possint; denique quoquo rem vertis tota sententia tam nihili est, ut mirum sit criticos aliam corrigendi viam ingrediendam esse non vidisse. Poeta scripsit *στέφρα πλέξαντας* et *μηλινοέσσης*, quo aptissima fit sententia: (Iube socios)serta plectere, fructus autem oleae domum secum ferre. Quod quam verisimile sit apparet e v. 735 [vulg.] ubi domum reduces iterum sacra facere et *ἀρώματα ποικίλα καίειν* iubentur. Ad *ἐλαίης μηλινοέσσης* cf. *γλανκῶπιν ἐλαίαν* Meinek. Anal. Alex. pag. 148. a Wiel p. 33. Tribus epithetis a Wielio *ἐλαίαν* oneratam esse aegre ferens Seidenadel p. 9 καὶ *στέφρα πλέξασθαι* et *μηδ' ἀγορήτους*, vel ex v. 708 *μηδὲ τι χούρους* coniecit. Ego olim in Epist. p. 19 A libri lectionem commemorans: »Estne hic peplus ἀπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον« quaeivi, ut ait Eustathius ad η 96 p. 272, 30? an aliquam Orphici sacrificii caerimoniam respicit poeta, in quibus magnum pepli usum fuisse notum est?« Sed nunc absurdum puto in rationem caerimoniarum hoc loco a poeta descriptorum inquirere, *στέφραι* autem de tumulo dictum puto, in quo *λείψανα δαιτός* condita sunt. Quod in sepulchris in usu erat, hic quoque fieri iubet poeta: Tumulo libamenta superfundant, eumque insuper sertis coronent. Quare A libri scripturam recepi, nisi quod *πέπλον* metri gratia in *πέπλους* mutavi. — Caeterum Wiel p. 6 pro *πέπλοις ἐλέειν* scribendum esse dixit *πέπλοις ἐλεῖν*, cum trochaicas terminationes in tertio pede semper praetulerit poeta. — 739 *μὴ δὲ* A B M Pal. V; *μεταστρωφᾶσθε* A, *μεταστροφᾶσθαι* B; — *ἀπονόσφι* scripsi, *ἀπὸ νόσφι* A B M P Pal. et edd. ante Herm., *ἀπο νόσφι* [V?] Herm. tacite. — *τράποισθε* A M. — 740 *ἐς ἀταρπιτὸν* A M et Herm. ex coni., *ἐς ἀτραπὸν* B Pal. V aif., *ἐς ἀτροπὸν* P; — *ὄσσε* B P; *φέροντας* Herm. ex Tyrwhitti coni., *φέροντες* codd. et rell. edd. — 741 *μὴ δὲ* A B M Pal. aif. — 742 *εἴ κέν τις* A et Herm. ex coni., *εἰ καὶ τις* rell. codd. et edd., quod probavit Wiel p. 15; *ἰκέσθαι* codd. et edd. ante Herm., qui *ἱκέσθαι* scripsit et addidit: »ἐς τ' ἂν ἱέσθαι« correxit Schneiderus. Voluit puto *ἱκέσθαι*; *ἐστ' ἀφικέσθαι* coni. Wiel p. 15. — 743 *ἐνθάδ'* A; *ἀθανάτοισι* Pal. — 744 *ἐξ αὐτῆς* B. — 745 *ὄσσα τ'* B; *έσσεται* aif.; *ὄσσα τὲ* A, *ὄσσα τε* B aif., *ἡδ' ὄσα* M, *ὄσά τε* [P Pal. V] Steph. et rell. — 746 *ὄσά τε* codd. et edd. omnes, ut videtur; correxi; (*ὄσά τε* diserte notavi ex B). — 747 *ἐνὶ σφίσιν* codd. et edd. ut videtur omnes; correxi. *ᾠρυῶνται* A, unde aliquis forte *ᾠρύωνται*, et supra *κλάζουσιν* scribendum esse censebit; cfr. Köchly Proll. in Quintum p. LXXXIV et notam ad v. 629. — Post v. 747 versus spatium vacuum relictum in codd. dett.; titulus *νευρίτις* in edd. ante Tyrwh. — 748 *βαρχίδα* codd. aif. et Diner p. 533; *νεβρίταο* Herm. ex Tyrwhitti coniectura. »Apud Plinium N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. υ et β eadem fere forma pinguntur.« Tyrwh., *νευρίταο* codd. et rell. edd. — 749 *λίθον* Pal.; *βρομίω* A; *τὸν παρέχοντες* A, quod improbavi in Epist. p. 20, sae-

pissime enim *ἔχειν* dixit noster de lapidibus, nusquam *παρέχειν*; cfr. indicem vocabulorum s. v. *ἔχω*; *τόνπερ ἔχοντες* rell. codd. (etiam V, puto, de quo non notavi) et edd. ante Herm. — 750 *ἄνθρωποι* codd. et edd. ante Herm.; *θύοιτε* codd. aif, *θυέων τε* edd. inde a Steph. »Vertit interpres [Gesn.] quem habentis hominis quasi scriptum esset *τόνπερ ἔχοντος ἀνθρώπου*. Et sic opinor, scribi debet.« Tyrwh. Iam Eschenb. vertit: Cuius possessorum hominum. In idem incidit Pierson Verisim. p. 211, improbavit Koen. ad Greg. Cor. p. 34, recepit Herm. Codicum scripturam licet non nimis elegantem restituendam esse iudicavi in Epist. p. 19. 20. — 751 *γυμνῶ* A, *γυμνῶν* B ante corr.; *ῥάχεν* aif. — 752 *εἵκντες* aif; *τρίψας* M; *ἔφιος* a; *ἀκάνθη* A. — 753 *δηώσει* A, *δηώσει* B P Pal. et edd. ante Herm. (*δηώσει* edd. inde a Steph.) *δηώση* M (cum glossa *βλάψη*) et V, *δηώση* Herm. ex conii.; *αὐτῶ* A. — 754 *νευρίτης* A, *νευρίτις* B P Pal. V et edd. ante Herm., *νευρίτις* M, *νεβρίτης* Herm. ex Tyrwhitti conii. ad v. 748 »*Νεβρίτις* vel potius *Νεβρίτης*«. — *ἔρδει* A M, *ἔρδει* rell. codd. et edd.; *ἀλόχω* A. — 755 *Ἐνθεν καὶ κατένωπα*. »Fortasse haec de alio lapide dicuntur et imperfecta sunt. Sic paulo ante *Ἐνθεν ἐγών*, et statim post *Ἐνθεν καὶ σέο* etc.« Steph. »Certe dicuntur de lapide Chrysoprasio ut Gesnerus vidit. In ver. 750 [vulg.] malim *θέσκελε*. Nihil deesse credo.« Tyrwh. Maiorem litteram in *Ἐνθεν* ego demum posui. — 756 *κρατερὰ* A; *θέσκελε* Herm. ex Tyrwhitti conii., *θέσκελα* codd. et rell. edd.; *πέτρη* aif. — Post v. 757 versus spatium vacuum relictum in B P Pal. V; titulus *χαβάζιος* est in edd. ante Tyrwh. — 758 *χαλάζις* codd. praeter P, in quo *χαβάζις* est post corr., *χαβάζις* edd. ante Herm., qui Tyrwhitti coniecturam *χαλάζις* recepit. — 759 *θυμῶ* A; *σευ* A B M P Pal., *σεῦ* [V?] edd. — 761 *μου* A; *βεβολημένω* A; *ἦρα* B. — 762 *Λητοῖδῃ σέο μέχρις ἐμοῦ* codd., nisi quod *ληθοῖδῃ*. M et punctum (vel comma) ante *σέο* habent codd. dett. et edd. inde a Steph. usque ad Herm., qui sustulit. — 763 *ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν* codd. (*ἐσσύμενος* ante corr. V) et edd. ante Herm., quod sic vertit Eschenbach: »Latoniae Fili, Pocantius Heros, tui plenus dicit, haec ad me usque omnia hactenus perplexe exposita fuisse«, Gesner autem sic: »Latoniae Fili, haec tua omnia ad me usque Pocantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.« »Versus primus, ut videtur, misere luxatus est, et mihi prorsus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — *τάδε πάντα ἀμήχανα φημὶ πιφάσκειν*«. Tyrwh. — *ἐμοὶ Π. ἦρ. ἐσσύμενος τάδε πάντα μ' ἀμήχανα* conii. Musgr., *τέο μέχρις et κεκλυμένος* conii. Tiedemann ap. Herm.; *λητοῖδῃς ἔο με χορημοῦ, Ποιάντιος ἦρωος, ἐσσυμένοις τάδε πάντ' ἐπαρηγόνα φησὶ πιφάσκειν* scripsit Herm. qui addit: »Hoc dicit: Latonius sui me oraculi cupidus, heros Poeantie, haec omnia salutaria aperire iubet. Sequentia, quae non bene nexa sunt a poeta, in hanc sententiam dicuntur: sorori meae

fatale fuit, ut ei non crederetur: mihi credere tuto potes. » Hactenus Hermannus. Sed id ipsum, quod sequentia non bene, aut quod rectius dixeris omnino non nexa sunt, satis demonstrare poterat ea quae praecedunt tali correctione non persanata esse. » Wiel p. 21. Praeterea idem Wiel iam p. 6 monuerat Hermannum πάντ' ἐπαρηγόνα vel ea sola causa ferri non posse, quod poeta noster elisionem post tertii pedis arsim in toto carmine nunquam admisit. Ipse Wiel haec argutiora protulit p. 21: » Quid vero simplicius, quam poetam, ut post longiorem narrationem fieri assolet, sed haec hactenus, vel simile quid dixisse. Hoc posito sic scribe:

νῦν ἐδάης, ἔο σε χρὴ ἐμεῦ Ποιάντιος ἥρωος sive ἔο χρῆζες ἐμεῦ:

iam accepisti quae audire a me optasti. Etenim rogaverat Philoctetes Helenum ut remedia contra serpentes se edoceret. cf. v. 388 [vulg.] ... cfr. frequentissimum illud ὅττεός σε χρὴ. Sicuti autem criticorum operam in emendando hoc loco collocatam id potissimum frustratum est, quod ambo versus in unius sententiae ambitum coniungendos esse putabant, ita disiunctis illis versibus poetae manus in utroque facile cognoscitur. Posterior enim versus unde nova orditur sententia, sic restituendus est: ἔστι μὲν δὲ τὰδε πάντα μ' ἀμήχανά φησι πιφαύσκειν. Quam emendationem certam esse vel ex eo intelligitur, quod hac una ratione hic versus cum sequentibus commode coniungitur. Poeta enim dicit: erit qui haec omnia incredibilia a me enarrari opinetur: at enim Apollo ipsam sororem meam Cassandram vaticinantem fidem invenire noluit. Particulam in interpretatione propterea interponendam duxi, quo planius quae inter utramque sententiam ratio intercederet intelligeretur, quam si ponere voluisset poeta, ἀλλὰ γὰρ suo loco erat; qua ommissa quantum perspicuitatis oratio amittit, tantum ex brevitate gravitatis et ponderis accedit. Ceterum confer similem sententiam v. 509 ὅ τις τοι ψευδὸς κεν φαίη· τὸ δ' ἐτήτυμον οἶδα τεύχθαι. » Wiel p. 21. Equidem neque rationem illam quae inter has sententias intercedere dicatur, me intellegere fateor, neque tribus continuis asyndetis et vocabulo ἀμήχανον pro incredibili usurpato quin offendar facere possum. Mihi poeta haec dicere videtur: » Quae nunc tibi dixi, omnia ab Apolline accepta vera esse affirmo. Cassandrae sane sorori meae nemo fidem habere potuit, ego autem olim vera omnia me vaticinaturum esse iuravi, quare mihi quidem credere potes. » Ad priorum sententiae partem cfr. v. 400 εἴτε με παῖδ' ἐδίδασκεν ἀχειρεκόμης ἀγορεύειν μαντοσύνας, v. 513 sq. τοῦδε ... μοι ... Φοῖβος ἀχειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι ... μυνεῖτ', v. 698 εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω. Scripsi ergο Αητοῖδαο μάλα χρησμοῖς Ποιάντιος ἥρωος ἐσπόμενον τὰδε πάντα μ' ἀληθέα φημι πιφαύσκειν. — 764 an δὲ χολούμενος scripsit? — 765 ἅπαντα codd. et edd. ante Herm., qui Merrickii con-

iecturam ad Tryphiod. v. 408 p. 63 *ἄπιστα* recepit. Bernard ad Synes. de Febrib. p. 120 *ἄφρατα* coni., *ἄχρατα* coni. Wernicke ad Tryph. p. 351 —353 collato imprimis Quinti Smyrnaei loco XII 526 de Cassandrae vaticiniis

οἷη δ' ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα
Κασσάνδρῃ, τῆς οὐ ποτ' ἔπος γένηετ' ἀχράαντον
ἀλλ' ἄρ' ἐτήτυμον ἔσκειν· ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης,
ὥς ἀνεμώλιον ἦεν, ἦν' ἄλγεα Τρωσὶ γένηται.

et Plutarcho in Polit. Praeceptis c. 28 ὥσπερ οὖν τῆς Κασσάνδρας ἀδοξούσης ἀνόητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις

ἄχρατα γάρ με (φησὶν) ἔθηκε θεοσπίζειν θεός. etc.

Voluit autem Wernicke *ἄχρατα* θεοσπίζειν esse futura sine ullo effectu praenuntiare, non vero falsa vaticinia edere. Eandem coniecturam fecerat Toup in Animadv. in Longinum p. 188, poetam nostrum versus illos a Plutarcho servatos respexisse putans. Sed *ἀχράατα* non *ἄχρατα* dicere debuit epicus poeta, quare Merrickianum recepi. — 767 *θεοσπέζειν* aif; *ἐτήτυμα* P, *ἐτύτητα* B. — 767 *χρατερὸν* A; *ὄρχον* PV aif; *ἐνισπέμεν* requirit Nauck. Mel. II p. 417, cfr. ad v. 402. — *ἀνθρώποιον* tacite Herm. — 770 *ἐκατήβολε* B. — 771 *ὦς* B; *ἄρ* A PV. »Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat.« Gesner. »765 et 766 [vulg.] sive Theodamanti sive Auctori tribuantur, non multum refert: sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per coniunctionem *δὲ* in ver. 767 [vulg.] cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicate indicare Auctor supervacuū duxit,« Tyrwh. »Immo Theodamantis sunt versus 765 [vulg.] usque ad finem carminis. Mirum enim, immo absurdum foret, si, quum Theodamas retulisset Heleni sermonem, alter iste i. e. scriptor ipse, quicum loquitur Theodamas, diceret, *ὦς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο υἱός*. Ultimi vero duo versus a Theodamante eodem iure, quo ab ipso scriptore dici potuerunt. Nam uterque viae molestias sermonibus leniri optaverat.« Hermann. Omnes quattuor versus poetae tribuit O. Schneider in Nican-dreorum praef. p. 128. »Quod quidem sine obscuritatis aliqua offensione fieri nullo modo potest; nam post versus paene trecentos eosque per variam materiem continuatos par erat formulae *ὦς ἄρ' ἔφη*, si poetam haec addere putamus, narratoris nomen non deesse, quippe post tantum versuum rerumque seriem ex memoria sive legentium sive audientium facile elapsum.« Wiel p. 29 — vv. 771. 772 Theodamanti, vv. 773. 774 poetae etiam Seidenadel p. 10 attribuit. Caeterum cfr. O. Schneideri de his versibus verba l. l.: »quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos censeo; nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui pos-

sit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiciuntur versus, qui non possunt nisi ipsius poetae esse; huic incommodo mihi succurrere videor scribendo φίλον υἱόν, φέρειν, νῶϊν δ' αἰπήεσσαν. Nam ne hoc quidem concesserim bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse, (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cfr. Buttm. Lexilog. I p. 53 sq.) « Sed displicuit Wielio p. 29 φέρειν χάριν in hac coniectura pro stabili phrasi epica φέρων χάριν positum, tum νῶϊν δ' αἰπήεσσαν, » quod αἰπήεσσαν minus apte dici videtur de eo colle, de quo poeta dixerat, v. 103 ἄζω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν; ποιήεσσαν autem imprimis accommodatum videbitur ei, qui comparaverit, quae v. 157 [vulg.] de eodem colle leguntur. Scripsit ergo

νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰόντες
τρηχεῖαν μάλα μύθῳ ἀταρπιτόν ἐπρήϊον.

νῶϊ autem primae personae dualem numerum cum tertia pluralis iunctum se alicubi in Anthologia Graeca legisse affirmat, ibique in nota aliud simile exemplum citari. Quod quin re vera ita se habeat non dubito, nihilominus mihi quidem νῶϊ ἐπρήϊον non minus barbarum vel ut rectius dicam inusitatum videtur, quam νῶϊ pro dativo usurpatum. Vulgatam ferri posse censuit etiam Seidenadel p. 9, qui praeterea, melius quam Wiel νῶϊν δὲ coniecit. — 773 ἀκρώρειαν B, ἀκρώρειαν a; ἰοῦσιν Herm. tacite; de rell. cf. ad v. superiorem. Subscriptio ἀδελφὸς οὐκλεριανὸς φορολιβιεὺς ὁ ἀλβίνου ταύτην ἔγραψε βίβλον τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως. τέλος in B; ἐπὶ φούσκῃς κρατούσης in P; τέλος τοῦ περὶ λίθων ὀρφέως in Pal.; τέλος τοῦ περὶ λίθων in V; deest subscriptio in rell. codd.